

*Омодагий ва хифозат аз аслаха ва хабаргирий ва хабардехий дар
мухофизат аз дунё ва қиёмати худ.*

*(пиёда шуда аз клипи тасвирийи устод мужохид шайх Абу Хамза
мухожир хўромий.)*

Бисмиллахир рохманир рохим.

*“Ба рости хамда ва сипос танхо лойиқи худост. Уро шукр мегуем ва
аз у дархости кўмак ва омурзиш мекунем, ва панох мебарем ба худо
аз шурури нафсхойимон ва аз бадихойи аъмолимон. Хар касики худо
уро хидоят кунад ҳеч каси наметавонад уро гумрох кунад ва хар
касики худованд уро гумрох намояд ҳеч каси наметавонад уро
хидоят диҳад, ва шаҳодат медихамки ҳеч илоҳи бар ҳақи ба жуз
аллоҳ нестқи танхо ва бешарик аст, ва шаҳодат медихамки
Мухаммад банда ва фристодаи у аст.”*

*“Эй касоники иймон овардаид ончунонки шойиста аст, аз худо
битарсид ва намирӣд магар онки мусалмон бошид”. “Эй мардумон! Аз
(ҳашми) парвардигоритон бипархезид, парвардигорики шуморо аз ек
инсон биёфарид ва (сипас) хамсаришро аз новъи у офарид ва аз он
ду нафар мардон ва занони фаровони мунташир сохт. Ва аз (ҳашми)
худойи бипархезидки хамдигарро баду сўганд медихид, ва бипархезид
аз инки пейванди хешовандиро қатъ кунид. Бегумон худованд
мувоқибӣ шумост”.*

« يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَ قُولُوا قَوْلًا سَدِيدًا »

Эй мўъминон! Аз худо битарсид ва сухани ҳақ ва дуруст биғуйид.

يُصْلِحْ لَكُمْ أَعْمَالَكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ

Дар натижа худо (тўвфиқи хейритон медахад ва) аъмолитонро шойиста мегардонад ва гунохонитонро мебахшояд.

وَمَنْ يُطِغِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَقَدْ فَازَ فَوْزًا عَظِيمًا (احزاب / ٧٠)

Аслан хар каси аз худо ва пайғамбариш фармонбурдори кунад, қатъан ба пийрузи ва комёбии бузурги даст меёбад”.

“Аммо баъад: росттарин сухан китоби худо, ва бехтарин равиш, равиши Мухаммад саллаллоху алайхи васаллам аст, ва бадтарин умур навовари дар дин аст, ва хар тоза пейдо шудайи дар дин, бидъат; ва хар бидъати гумрохий, ва хар гумрохий дар оташ аст”.

Ассаламу алайкум ва рохматиллохи ва барокатух.

Ба далили ахамият ва хассосияти масалаи омодагий ва хифозат аз аслахайи хабаргирий ва хабардехий ва мухофизат аз дунё ва қиёмати худимонки еки аз ниёзхойи рузи муслимин дар вазъи мовжуд шуда аст, саъй мекунем ба сурати мухтасар ва муфид огохийхойиро дар ин замина бо хам рад ва бадал бикунем ба умиди онки, дар ин заминайи мушаххас ва мухим хамки, ба нахви ба амалиёти равоний ва жанги сард ва нарм рабт дорад, исломий бархурд кунем.

Маърифий ва шиносийи ижмолийи “ мусалласи дуруғсози” ки аллох таоло возих ва ровшан онхоро маърифий карда аст:

Аллох таоло ба росулulloх саллаллоху алайхи васаллам мефармояд:

« وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الذِّكْرَ لِتُبَيِّنَ لِلنَّاسِ مَا نُزِّلَ إِلَيْهِمْ» (نحل/٤٤)»

“ ва қуръонро бар ту нозил кардем то инки чизиро барои мардум ровшан созики барои онон фристода шуда аст.”

Илова бар ин аллох таоло ба муслимин итминон хотир медихадки:

« وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ * إِنْ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَىٰ » (نجم / ۳-۴) »

“ ва аз руйи хаво ва хавас сухан намегуяд. Он жуз вахийи пайғамбар нестки (аз суйи худо баду) вахий ва паём мегардад.”

Аллох таоло бо ин тўвзихот ва ровшангарихойи мухталифики дар қуръон ироя дода аст дастур медихад:

« وَمَا آتَاكُمُ الرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَاكُمُ عَنْهُ فَانْتَهُوا » (حشر / ۷) »

“ чизхойироки пайғамбар барои шумо оварда аст ижро кунид , ва аз чизхойики шуморо аз он боздошта аст, даст бикашид.”

Бар ин асос аллох таоло бо ек шарти хатарнок мефармояд:

: قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ (آل عمران / ۳۱) »

“бигу: агар худоро дуст медорид, аз ман пейравий кунид то худо шуморо дуст бидорад ва гунохонитонро бибахшояд.”

Чиро чанин шарти хатарноки гузошта шуда аст? Чун:

: مَنْ يُطِيعِ الرَّسُولَ فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ (نساء / ۸۰)

“ хар ки аз пайғамбар итоат кунад, дар хақиқат аз худо итоат карда аст.”

Ба хамин далил астқи аллох таоло бо сўғанди муҳим итоат аз росулulloх саллalloху алайхи васалламро ба иймони шахс рабт медихад ва мефармояд:

: فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّىٰ يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي أَنفُسِهِمْ حَرَجًا مِّمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا
تَسْلِيمًا (نساء/ ٦٥) »

“ Аммо , на! Ба парвардигорит сӯғандки онон мӯъмин башумор намеоянд то туро дар ихтилофот ва даргирихойи худ ба доварий наталабанд ва сипас малоли дар дили худ аз доварийи ту надошта ва комилан таслими (қазовати ту) бошанд.”

Ва боз аллох таоло бо қарор додани шарти хатарнок мефармояд:

: يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِي الْأَمْرِ مِنْكُمْ فَإِن تَنَازَعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ إِن كُنتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ذَلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا (نساء/ ٥٩)

Эй касоники иймон овардаид! Аз худо (бо пейравий аз қуръон) ва аз пайғамбар (бо пейравий аз суннати у) итоат кунид, ва аз улил амр ва мутахассисини амри худ фармонбурддорий намойид ва агар дар чизи ихтилоф дошtid онро ба худо (бо арза ба қуръон) ва пайғамбари у (бо ружуъ ба суннати набавий) баргардонид агар ба худо ва рузи қиёмат иймон дорид. Ин кор барои шумо бехтар ва хуш фаржомтар аст.

Бо муқаддамоти мисли ин астқи аллох таоло мутахаллифини чанин прусаиро ба балойи бузург ва азоби дарднок ваъда медихад ва мефармояд:

فَلْيَحْذَرِ الَّذِينَ يُخَالِفُونَ عَنْ أَمْرِهِ أَنْ تُصِيبَهُمْ فِتْنَةٌ أَوْ يُصِيبَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ (نور/ ٦٣)

Ононки бо фармони у мухолифат мекунанд, бояд аз ин битарсандки балойи гарибонгиришон гардад, ё инки азоби дарднок дучоришон шаванд.

Бо ин вуҷуд чун каломи росулulloх саллаллоху алайхи васаллам мисли қуръон нест ки имкони дуруғсозий ва дастбурдан дар у набошад, росулulloх саллаллоху алайхи васаллам хашдор медихадки муслимин дар нақли суханониш диққати бештари дошта бошанд чун:

« : إِنَّ كَذِبًا عَلَيَّ لَيْسَ كَكَذِبِ عَلَيَّ أَحَدٍ، مَنْ كَذَبَ عَلَيَّ مُتَعَمِّدًا، فَلْيَتَّبِعُوا مَقْعَدَهُ مِنَ النَّارِ. »¹

“ Дуруғ бастан бар ман монанди дуруғ бастан бар дигарон нест, хар каси амдан бар ман дуруғ бибандад, бояд жойгохи худро (дар рузи қиёмат) бар оташи жаханнам мухайё созад”. Ва аллох таоло дар мовриди дуруғ бастан ба номи ислом ва аллох мефармояд:

« إِنَّمَا يَفْتَرِي الْكُذِبَ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَأُولَئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ » (نحل/ ۱۰۵)

Танхо ва танхо касоники (бар забони худо) дуруғ мебандандки ба оёти худо иймон надошта бошанд. Ва дар хақиқат онон дуруғгуёни воқеий хастанд.

Илова бар ин бозпахш намудани дуруғи дуруғгуён ва шойеасозон, бидуни инки ба сихат ва суқми оун итминон хосил шуда бошад боз шахсро дар радифи дуруғгуён қарор медихад:

: كَفَى بِالْمَرْءِ كَذِبًا أَنْ يُحَدِّثَ بِكُلِّ مَا سَمِعَ.

¹ صحيح البخاري: الجنائز، باب ما يكره من النباحة على الميت فتح الباري ۳ / ۱۶۰ وصحيح مسلم: المقدمة باب تغليظ الكذب على رسول الله صلى الله عليه وسلم ۱/ ۹ - ۱۰

Барои дуруғғуӣи фард хамин кофӣ аст ки ончиро мешнавад (бидуни таҳқиқ) барои дигарон баён кунад.

Пас барои парҳез аз авоқибӣ аз бозғу намудани суханики мутааллиқ ба ишон набошад ва инки дуруғғиро дигарон сохтанд мо мунтақил накунем, уламои исломӣ суханони мунтасиб ба росулulloх саллalloху алайҳи васалламро ба анвоъи мухталифи ҳадиси сахих, ҳадиси хасан ва ривояти заиф даста банди карданд, ва ҳар хабарики ба росулulloх саллalloху алайҳи васаллам нисбат дода шавадро ба хамин содағи ва бидуни итминон аз сихат ва суқми он тавассути мутахассисини амр ва улил амри зи салох намепазирем.

Ин дар мовриди баҳши бисёр муҳим аз дини мо ба номи суннат аст ки аллох таоло то рузи қиёмат дар кинори каломии аз он муҳофизат мекунад аммо ба далоили мушаххас дар миёни анбуҳи аз ажноси тақаллубӣ қарор гирифта ва мо иҷоза надорем ҳар хабарики ба росулимон саллalloху алайҳи васаллам нисбат дода мешавадро бипазирем магар инки аз сӯи мутахассисини амр мовриди таъйид қарор гирифта бошад.

Дар ин сурат, хости худо ҳам ин аст ки диниш то рузи қиёмат ба ҳамон шевайики дар замони росулulloх саллalloху алайҳи васаллам вуҷуд дошта боқӣ бимонад ва худии ҳам муҳофизиш аст, аммо мисли диниш муҳофизи муслимин нест; балки ба муслимин конол ва масир ва абзориро нишон додаки агар муслимин аз ин абзор ва масир истефода кунанд, ҳам метавонанд аз худии муҳофизат кунанд, ва ҳам аз неъматхойики аз дини ислом сарчишма гирифта баҳраманд

бишаванд: итоат аз улил амр дар кинори итоат аз аллох ва росулиш:

: أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِي الْأَمْرِ مِنْكُمْ .

Аз ин улил амр шўройи ба вужуд меояд ва умматиро ба вужуд меоварадки бо ижмоъи вохидиш жамоати вохидиро ба вужуд меоварад ва росулulloх саллalloху алайхи васаллам хам барои чанин умматики аз қудрати низомий ва ҳукуматийи еки аз “се абзор” бархурдор аст аз аллох таоло замонат гирифтаки на бар гумроҳий муттафиқ бишаванд ва на гурсна бимонанд ва на душман бар онҳо пӣруз бишавад, аммо инхам офати дорад ба номи тафарруқи аллох таоло чанин замонати надодаки уммати росулulloх саллalloху алайхи васаллам дучори тафарруқ нашаванд аммо рохкориширо нишон додаки ин уммат аз чанин ширки дар амон бошад: бозгардондани хар чизи ба аллох ва росулиш ба шартики шахс ба аллох ва рузи қиёмат иймон дошта бошад:

: فَإِنْ تَنَازَعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ إِنْ كُنْتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ذَلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا
(نساء/۵۹)

То инҷо илова бар аҳамият ва жойгоҳи қуръон ва суннати саҳих ба ду нуқтаи муҳим пей мебарем:

1. Инсонҳо ек даст нестанд ва дар миёни онҳо дуруғу ва ростгӯ вужуд дорад.

2. Жихати шиносӣ ва ташхиси дуруғхойи дуруғсозон ниёз ба илм ва ҳушёрӣ ва зийракий астқи гоҳ мисли қазоват ва пизишкий ниёз ба таҳассус дорад.

Бале, инс ва жин ва екдаст нестанд фарқи бейни шаётини инс ва жин дар ин аст ки шаётини жин васваса мекунад аммо шаётини инс дуруғ мегуянд. Дуруғсозон дар миёни инсонҳо се даста хастанд ки тахти унвони “ мусалласи дуруғсоз” аз онҳо исм мебарем.

Дастайи аз ин шаётини инс ва золъи аз азлоъи ин “ мусалласи дуруғсоз” куффори аслий хастанд ки аллоҳ таоло борҳо ва борҳо ба дуруғу ва дуруғсоз будани онҳо дар мовриди дини ислом ва мужриёни қонуни шариати аллоҳ ва пейравони содиқи ислом гувоҳий дода аст. Чунончи дар баробари касоники росулulloҳ саллаллоҳу алайҳи васалламро дуруғу маърифий мекарданд мефармояд:

إِنَّمَا يَفْتَرِى الْكُذِبَ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَأُولَئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ (نحل/۱۰۵)

Танҳо ва танҳо касони (бар забони худо) дуруғ мебанданд ки ба оёти худо иймон надошта бошанд. Ва дар ҳақиқат онон дуруғуёни воқеий хастанд.

Ин куффор дар айни огоҳий ба аллоҳ таоло дуруғ мебанданд:

: وَيَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ الْكُذِبَ وَهُمْ يَعْلَمُونَ (آل عمران/۷۵)

Ва бар худо дуруғ мебанданд ва холи онки ишон (инро) медонанд.

Ё мефармояд:

: وَيَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ الْكُذِبَ وَهُمْ يَعْلَمُونَ (آل عمران/۷۸)

Ё мефармояд:

: وَلَكِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكُذِبَ (مائده/۱۰۳)

Ва лекин кофарон бар худо дуруғ мебанданд.

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِآيَاتِهِ (انعام/۲۱)

Чи каси ситамкортар аз каси астқи бар худо дуруғ мебандад ё далоил ва оёти уро такзиб мекунад.

Аллох таоло мефармояд:

انظُرْ كَيْفَ يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكُذِبَ وَكَفَىٰ بِهِ إِثْمًا مُّبِينًا (نساء/۵۰)

Бинигарки чигуна ба худо дуруғ мебанданд ва хамин дуруғ кофий астқи гунохи ошкори бошад.

Инҳо илова бар аллох таоло, хақ ва қуръонро нез такзиб мекунад:

فَقَدْ كَذَّبُوا بِالْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُمْ (انعام/۵)

Хенгомики қуръон бидонон расид, онро такзиб карданд.

Албатта ин дуруғуён илова бар аллох таоло ва қуръон, росулulloх саллalloху алайхи васалламро нез такзиб карданд ва танҳо дар мовриди рисолат пайғамбар хотам ва пейравони содиқи ун дуруғ намегуянд балки ин расми онҳо дар тули торих буда аст чунончи аллох таоло дар мовридишон мефармояд:

: فَإِن كَذَّبُوكَ فَقَدْ كَذَّبَ رَسُولٌ مِّن قَبْلِكَ جَاءُوا بِالْبَيِّنَاتِ وَالزُّبُرِ وَالْكِتَابِ الْمُنِيرِ (آل عمران/۱۸۴)

Пас агар туро такзиб карданд (чизи тозайи нест ва ғамгин мабош) чи пайғамбарони зиёдий пеш аз ту такзиб шудандки мўъжизот ва далоили ровшан ва китобхойи муттақин ва муштамил бар мавоиз ва андурз ва китоби ровшангар (рохи нажот) бо худ оварданд.

Золъи дувум “ мусалласи дуруғсоз” ва дастайи дигар аз инсонхойики аллох таоло ба дуруғу будани онхо гувохий дода мунофиқин ё секулярзадахо хастанд чунончи мефармояд:

: وَاللّٰهُ يَشْهَدُ اِنَّ الْمُنَافِقِيْنَ لَكَٰذِبُوْنَ (منافقون/۱)

Ва аллох шохидий медихадки мунофиқон дуруғу хастанд.

Хадафи ин дуруғуёни дохилий истефодайи абзорий аз дини ислом ва фариби муслимин бо адабиёти шибхи исломий ва сўгандхойи дуруғин барои ахдофи куфрий ва валоъ бо куффори аслий ва муртаддини аст ки аллох таоло аз онхо ғазаб гирифта чунончи мефармояд:

اَلَمْ تَرَ اِلَى الَّذِيْنَ تَوَلَّوْا قَوْمًا غَضِبَ اللّٰهُ عَلَيْهِمْ مَّا هُمْ مِّنْكُمْ وَلَا مِنْهُمْ وَيَخْلِفُوْنَ عَلٰى الْكُذِبِ وَهُمْ يَعْلَمُوْنَ (مجادلة ۱۴ /

Оё огохий аз касоники гурухиро ба валоъ мегиранд ки худо бар онон хашмгин аст? Инон (мунофиқони пеш набуда ва) на аз шумоянд ва на аз ононанд. Чанин касони бигу на огохона сўганди дуруғ ёд мекунанд!

Яъни бо вужуди онки медонандки дуруғ мегуянд боз сўганд мехуранд, чун дар миёни муслимин ва шабихи муслимин хастанд, ва муслимин бо ин сўгандхойи онхо рохаттар фариб мехуранд ва аз масири хақ мунсариф мешаванд.

اتَّخَذُوا اٰيْمَانَهُمْ جُنَّةً فَصَدُّوا عَنِ سَبِيْلِ اللّٰهِ فَلَهُمْ عَذَابٌ مُّهِينٌ (مجادلة ۱۶/

Онон сўгандхойишонро сипари сохтанд ва бадин васила мардумонро аз рохи аллох боздоштанд, ва лизо азоби хор кунандайи доранд.

فَاَعْقَبَهُمْ نِفَاقًا فِيْ قُلُوْبِهِمْ اِلٰى يَوْمٍ يَلْقَوْنَہُ بِمَا اَخْلَفُوا اللّٰهَ مَا وَعَدُوْهُ وَ بِمَا كَانُوْا يَكْذِبُوْنَ:"(توبه/ ۷۷)

Худованд нифоқро дар дилхойишон падидор ва пойдор сохт то он рузики худоро дар он мулоқот мекунад. Ин ба хотири он аст ки пеймони худоро шикастанд ва хамчунин дуруғ гуфтанд.

Аллох таоло дар оёти аз қуръон ба дуруғу будани ин куффори пинхони дохилий хатто дар қиёмат хам ишора карда ва мефармояд:

يَوْمَ يَبْعَثُهُمُ اللَّهُ جَمِيعاً فَيَحْلِفُونَ لَهُ كَمَا يَحْلِفُونَ لَكُمْ وَيَحْسَبُونَ أَنَّهُمْ عَلَىٰ شَيْءٍ أَلَّا إِنَّهُمْ هُمُ الْكَافِرُونَ (مجادلة /

(۱۸)

Рузи худованд хамма ононро зинда мегардонад. Он руз барои худо (ба дуруғ) сўганд меҳуранд хамонгунаки(имруз ба дуруғ) барои шумо сўганд меҳуранд, ва гумон мебарандки ишон доройи чизи (аз хуш ва зарангий) хастанд! (ё ададий хастанд.) огох бошид! Ишон дуруғуёнанд.

Еки аз бадтарин корхойи ин даста аз дуруғсозон ин аст ки, бо суистефода аз набуди қудрати ҳукуматий ва назоратийи муслимин, ва бо пуштивонайики аз жоҳилияти ҳоким бар жомеъа доранд, дар хидмат ба душманони қонуни шариати аллох чизхойиро барои мардум мисли анвоъи мункарот, фавоҳиш ва муволот бо куффор ва тоғутҳо ва ғейрихро озод ва ҳалол эълон мекунандки хароманд, ва чизхойи мисли куфр ба тоғут ва валоъ ва бароъ ва жиход фи сабилиллаҳ ва ғейрихро бароишон мамнуъ ва харом мекунандки дар шариати аллох таоло озод ва ҳалол ва балки вожиб хам хастанд. Ба ҳамин далил аст ки аллох таоло дар мовриди ин дуруғсозон ва мушобихини онҳо мефармояд:

وَلَا تَقُولُوا لِمَا تَصِفُ أَلْسِنَتُكُمُ الْكَذِبَ هَذَا حَلَالٌ وَهَذَا حَرَامٌ لِّتَفْتَرُوا عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ إِنَّ الَّذِينَ يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ

الْكَذِبَ لَا يُفْلِحُونَ (نحل / ۱۱۶)

Ба хотири чизики танхо бар забонитон меравад (ва ноши аз қонуни шариати аллох нест), ба дуруғ меғуид: ин халол аст ва он харом, ва дар натижа бар худо дуруғ бандид. Касоники бар худо дуруғ мебанданд, ростгор намегарданд.

Муртаддин незки шикли такомул ёфтаи дорудаастайи мунофиқин дар ошкор кардани куфр ва иртидои хастанд дар хамин зольи дуғум “ мусалласи дуруғсоз” жой меғиранд мисли мусайламайи каззоб ва хазорон каззобики хам акнун нез вуҷуд дошта ва доранд.

Холо ин ду золь “ мусалласи дуруғсоз” чигуна маводди хоми дуруғро ба мархалайи тўлид ва арза ба жомеа мерасонанд? Марохили тўлиди ек дуруғ тавассути ин дуруғсозон чигуна аст?

Аллох таоло мефармояд:

: يُلْفُونَ السَّمْعَ وَأَكْتُرُ هُمْ كَاذِبُونَ (شعراء / ۲۲۳)

Ғуш фаро медаханд, ва бештаришон дуруғуянд. Яъни бо онки мутлақан дуруғу ва манбаъжи тўлиди дуруғ хастанд аммо ин дуруғхоро бо суханони дуруст қотиъ мекунанд, ва баъад ин махлутро ба мухотибини худ тахвил медахандки, дар тамоми маворид ҳақиқи қотиъ карданд китмон мешавад, ва дуруғхо то замони мушаххас, баржаста ва тасбит гарданд. Чун умри дуруғ дар хар сурати кутох аст хар чанд корхонайи дуруғ боқий аз кор намеофтад.

Ба хамин далил аст ки аллох таоло хитоб ба ин тўлид кунандахо ва содир кунандахойи дуруғ мефармояд:

وَلَا تَلْبِسُوا الْحَقَّ بِالْبَاطِلِ وَتَكْتُمُوا الْحَقَّ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ (بقره/۴۲)

Ва хақро бо ботил наёмизид, ва хақро пинхон накунид, ва холи онки медонид.

Пас ин даста аз тўлид кунандагони дуруғ, огохона ва амдан ва ба мейли худдишон хақ ва ботилру чанон муздурона ва дақиқ бо ҳам қотиъ мекунанки аллох таоло гувохий медаки бо ин коришун боиси пинхон шудани хақ мешаванд, ва ончи сахми масраф кунандахойи ин дуруғхост танхо ва танхо ботил ва дуруғ, хар чанд бо хақ ҳам қотиъ шуда.

Пас инхо мутахассисини хастандки:

: يُحَرِّفُونَ الْكَلِمَ مِنْ بَعْدِ مَوَاضِعِهِ (مائده/۴۱)

Онхо суханониро аз мафхуми аслияш тахриф мекунанд.

Ва аллох таоло гувохий додаки дар ин коришонки пинхон кардани хақ аст муваффақ мешаванд.

Инхо бо ин тўлидотишон дар радифи бадтарин золимхо қарор мегирандки ҳаммаи золимини дигарки дастишон ба хуни хазорон инсонни атрофи худдиш олуида шуда пойинтар аз инхо хастанд.

فَمَنْ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ الْكُذِبَ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ (آل عمران/۹۴)

Банобарин касоники баъди аз ин ба худо дуруғ банданд инон ситамкоранд.

Ва дар жойи дигари мефармояд:

: وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِآيَاتِهِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ (أنعام/ ۲۱)

Чи каси ситамкортар ва золимтар аз каси астқи бар худо дуруғ мебандад ё оёт ва қавонини уро такзиб менамояд? Мусалламан золимин ростгор намешаванд.

Инҳо аз ҳар золим золимтаранд чун ин тўлид кунандағони дуруғ илова бар онқи огохона ва амдан ва ба мейли худешон иймони ек шахс ё ек наслро аз бейн мебаранд балқи мумкин аст ба иймони миллионҳо инсон дар қуруни баъди аз худешон ҳам садама базананд. Оё инҳо золимтаранд ё фиръавн ва Абу Жаҳл ва Абу Лаҳаб ва Хисрав Парвез ва дахҳо золими дигарқи жиноетишон танҳо ба насли худешон маҳдуд шуд ва муҳимтар онқи қурбониёни Абу Жаҳлҳо ва Абу Лаҳабҳо ва ғейрих дар масири ҳақ кушта мешаванд ҳатто ағар асхоби уҳдуд бошанд, аммо қурбониёни ин тўлид кунандағони дуруғ дар масири ботил мемиранд. Оё жиноети болотар аз ин вужуд доради ҳам дунёро аз шахс биғиранд ҳам қиёматишро?

Пас золимтар аз инҳо вужуд надорад. Инҳо манбаъи аслии шар дар тули торихи башарият буданд аз пулис дар миёни насронийҳо биғир то ҳазорон хоини дигарқи дар кутуб хондаем ё ҳамин алъон мебинем.

Фақат кофие ба бунёнгузори мазохиби мухталифи дини секуляризм дар миёни худимонқи бо шуорҳои шибхи исломий ва қотиъ кардани ҳақ ва ботил дахҳо хизб ва гуруҳ сохтанд нигоҳи бияндозем. Бо онқи мумкин аст аксари раҳбарони бунёнгузор чун Отатурк, Муҳаммад Али Жаноҳ, Ризо шох паҳлавий, Қози Муҳаммад, шахй Иззиддин ва дахҳо муртадди дигар мурда бошанд аммо асароти таҳрибийи онҳо хануз баъди аз марғишон побарҷост.

Чи каси ба дуруғгуён дарс медиханд?

Аллох таоло мефармояд:

هَلْ أَنْبَيْتُمْ عَلَىٰ مَنْ نَزَّلَ الشَّيَاطِينُ (شعراء / ۲۲۱)

Оё ба шумо хабар бидихам шаётин бар чи каси нозил мешаванд(ва илқоъи васваса мекунанд?)

تَنْزَلُ عَلَىٰ كُلِّ آفَاكٍ أَثِيمٍ (شعراء / ۲۲۲)

Бар касони нозил мегардандки каззоб ва бас гунохкор бошанд.

« آفَاكٍ »

Яъни уники бадтарин дуруғхоро дар миёни мардум тўлид мекуна, ва манбаъи аслии тўлиди дуруғхо мешаки дигарон жохилона ё огохона ин дуруғхоро боз нашр мекунанд. Аффак тўлид кунанда аст ва дигарон тўвзиъ кунандаи жохил ё огох.

Бар ин асос астқи аллох таоло дар жохойи мухталифи мефармояд ин ситамкоронро хидоят намедихад ва мефармояд:

: فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا لِيُضِلَّ النَّاسَ بِغَيْرِ عِلْمٍ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ (انعام/ ۱۴۴)

Ва чи каси золимтар аз каси астқи бар худо дуруғ бандад то мардумонро аз руйи жахл гумрох созад? Худованд хечгоҳ ситамкоронро хидоят нахохад кард.

Чиро хидоят намедихад? Чун инҳо барнома ва қонуни худешонро аз шахси дигари мегиранд, ва аллох таоло ҳам онхоро раҳо карда, ва ба масири қонуни шариатиш роҳнамоишон намекунад. Инҳо замоники огохона ва амдан ва ба мейли худешон қонуни шариати аллохро

кинор гузошта ва барномаи худешонро аз шайтон ва ёрониш мегиранд дигар жойи барои қонуни шариати аллох ва хидоят ба суйи қонуни шариати аллох боқий нагузоштанд. Ва барномаи онҳо пур аст ва жойи барои барномаи дигари вужуд надорад.

Бале, инҳо аз шахси дигари дарс мегиранд, ва дар килоси дигари нишастанд, ва харгиз бо ин дуруғхойи тўлид мекунанд ва ба фасоди ақл ва қалб ва иймони инсонҳо машғуланд ростгор намешаванд:

قُلْ إِنَّ الَّذِينَ يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ لَا يُفْلِحُونَ (يونس/ ۶۹)

Биғу: қатъан касоники ба дуруғ чизиро ба худо нисбат медиханд, ростгор намешаванд.

Бале:

: إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ كَاذِبٌ كَفَّارٌ (Змер/ ۳)

Худованд дуруғгуйи куфр пешаро хидоят ва рохнамуд намекунад.

إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ مُسْرِفٌ كَذَّابٌ (غافر/ ۲۸)

Қатъан худованд касиро рохнамуд намесозадки тажовузкор ва дуруғ пардоз бошад.

Балки инҳо дуруғгуён ва золимини хастандки худешонро мустахаққи лаънати аллох таоло карданд:

: وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أُولَئِكَ يُعْرَضُونَ عَلَى رَبِّهِمْ وَيَقُولُ الْأَشْهَادُ هَؤُلَاءِ الَّذِينَ كَذَّبُوا عَلَى رَبِّهِمْ
أَلَا لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الظَّالِمِينَ (هود/ ۱۸)

Чи каси ситамгартар аз каси астқи ба худо дуруғ бандад?! Онон ба парвардигоришон арза мегарданд (ва дар додгохи адли илохий бесон мешаванд) ва гувоҳон мегуянд: инон бар парвардигори худ дуруғ бастанд. Хон! Нафрин ва лаънати аллох бар золимин бод!

Бале,

وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ (آل عمران/٨٦)

Ва худо гуруҳи золиминро хидоят нахоҳад кард.

. أُولَئِكَ جَزَاءُهُمْ أَنْ عَلَيْهِمْ لَعْنَةُ اللَّهِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ (آل عمران/٨٧)

Ин чанин касони, кейфаришон ин астқи лаънати худо ва фариштагон ва мардумони ҳамма, бар он бошад.

Ва дар ниҳоят инро нез бидонемки:

: وَمَنْ يَلْعَنِ اللَّهُ فَلَنْ تَجِدَ لَهُ نَصِيرًا (نساء/٥٢)

Ва харкиро худованд нафрин ва лаънатиш кунад (ва аз даргоҳи мархамат ва мухаббати худ биронад) касиро нахоҳи ёфтқи ёвари у гардад.

Вазиат ва саранжоми ин даста аз куффори ошкор ва пинхони дуруғсоз дар қиёмат читур хаст?

Аллох таоло мефармояд:

: وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ تَرَى الَّذِينَ كَذَبُوا عَلَى اللَّهِ وُجُوهُهُم مُّسْوَدَّةٌ أَلَيْسَ فِي جَهَنَّمَ مَثْوًى لِّلْمُتَكَبِّرِينَ (زمر / ٤٠)

Касоники бар худо дуруғ мебанданд, рузи қиёмат ононро хоҳи дидқи рухуйишон сиёх аст. Магар жойгоҳи мутакабброн жаханнам нест?

Магар такаббури болотар аз ин вуҷуд дорадки шахс қонуни шариати аллох дар ихтиёриш бошад аммо онро қабул накунад ва дар баробари қонуни шариати аллох қонун ва барномаи дуруғиниро ба мардум ироя бидихад?

وَيْلٌ لِّكُلِّ أَفَّاكٍ أَثِيمٍ (جاثية/ ٧)

Вой бар хар дуруғ пардози кинакорики:

: يَسْمَعُ آيَاتِ اللَّهِ تُنْزِلَى عَلَيْهِ ثُمَّ يُصِرُّ مُسْتَكْبِرًا كَأَن لَّمْ يَسْمَعْهَا فَبَشِّرْهُ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ (جاثية/ ٨)

Он касики пейваста оёти худоро мешнавадки бар у хонда мешавад пас аз он аз руйи такаббур исрор меварзад; ингор оёхойи худоро нашанида аст! (холики чанин аст) пас уро ба азоби бас дардноки мужда биде.

Ва ба сирохат хитоб ба дорудаастайи риёкор ва чанд чехрайи мунофиқин ва секулярзадахо незки дар зохир адои муслиминро дар меоваранд аммо хохони ҳукумати ғейри исломий ва қонун ва барномаи ғейри аз қонун ва барномаи аллох таоло хастанд мефармояд:

فَأَعْقَبَهُمْ نِفَاقًا فِي قُلُوبِهِمْ إِلَى يَوْمِ يَلْقَوْنَهُ بِمَا أَخْلَفُوا اللَّهَ مَا وَعَدُوهُ وَبِمَا كَانُوا يَكْذِبُونَ (توبة/ ٧٧)

Худованд нифоқро дар дилхойишон падидор ва пойдор сохт то он рузики худоро дар он мулоқот мекунанд. Ин ба хотири он аст ки пеймони худоро шикастанд ва ба хотири онки дуруғ гуфтанд.

فِي قُلُوبِهِمْ مَّرَضٌ فَزَادَهُمُ اللَّهُ مَرَضًا وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ بِمَا كَانُوا يَكْذِبُونَ (بقره/ ١٠)

Дар дилхоишон беморий аст ва худованд беморӣи ишонро фузунӣ мебахшад, ва азоби дардноки ба сабаби дуруғуӣи ва инкоришон дар интизоришон аст.

Хар чандки ин куффор худшонро дилхуш карда бошандки беҳишт моли онҳо ва хамфикронишон аст:

وَتَصِفُ أَلْسِنَتُهُمُ الْكَذِبَ أَنَّ لَهُمُ الْحُسْنَى لَا جَرَمَ أَنَّ لَهُمُ النَّارَ وَأَنَّهُمْ مُّكْرَبُونَ (نحل / ٤٢)

Ва дуруғ бар забон меронанд ва мегуянд: (дар қиёмат) саранжомӣ нек доранд (ва беҳишт аз он ишон аст). Бидуни шак оташи дӯзах бахраӣи ишон аст ва онон пеш аз дигарон бидонжо ронда ва афканда мешаванд.

Пас хар ду даста аз куффори ошкор ва пинхонки дуруғ жуз ла янфак зиндагӣи маънавий ва зоҳирӣи онҳо шуда ғейри аз русиёҳӣи ва жаханнам чизи дар интизоришон нест.

Муслимини фосиқ.

Золъи севум “ мусалласи дуруғсоз” нез шомили муслимини фосиқи мегардадки ё дуруғхойи ду золъи қаблийро бидуни таҳқиқ ва ровшангарӣи шаръӣи аз коноли шаръӣи он бозгу мекунанд, ё худ ба ин беморӣи дуруғуӣи олуида шудандки мухтасси ду золъи қаблий аст.

Дар ин сурат дар миёни муслимин хам боз касони заифул иймон пейдо мешавандки ба сифоти аз сифоти куффори ошкор ва пинхони дохилий олуида мешаванд, аммо бо вужуди ин дар доираӣи ислом боқӣи мемонанд. Иддаӣи аз ин муслимини олуида шуда мумкин аст ба далоили фариби душманонро хурда бошанд ё иллати нафсонӣи

дошта бошанд ва ниятишон душманий бо аллох ва росулиш ё қонуни шариати аллох набошад, балки зимни иймон ба қонуни шариати аллох ва яқин ба инки ин кор гуноҳ ва журм аст аммо муртакиби он мешаванд ва дар ҳамон доираи муслимини кинакор боқий мемонанд ва ба нахви худро вориди доираи бузург ва васиъи фосиқин ҳам мекунандки, аллох таоло дар мовриди онҳо мефармояд:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِن جَاءَكُمْ فَاسِقٌ بِنَبَأٍ فَتَبَيَّنُوا أَن تُصِيبُوا قَوْمًا بِجَهَالَةٍ فَتُصْحَبُوا عَلَىٰ مَا فَعَلْتُمْ نَادِمِينَ
(حجرات(6)

Эй касоники иймон овардаид! Агар шахси фосиқи хабариро ба шумо расонд дарборайи он таҳқиқ кунид, мабодо ба гуруҳи – бидуни огохий осиб бирасонид, ва аз кардаи худ пушаймон шавид.....

Ин даста аз муслимин ҳам дар ин сифати дуруғсозий худшонро шабихи куффори ошкор ва пинхони дохилий карданд ҳар чанд бо ин сифат машмули ҳукми онҳо намешаванд; аммо равиши бархурд бо ҳар касики худро ба ин сифат олуида карда бошад еки аст.

Бо вужуди ин мусалласи дуруғсоз оё дар миёни душманон суҳанони рост ва саҳих вужуд надорад?

Замоники росулulloх саллalloху алайҳи васаллам тўвзихоти шайтон дар мовриди аҳамияти хондани оёти курсий қабли аз хоб дар дур кардани шаётин аз шахс то субҳро таъйид мекунад ва мефармояд:

صَدَقَ وَهُوَ كَذُوبٌ.

Рост гуфт дар айни ҳолки дуруғу аст.

«أَمَّا إِنَّهُ فَذُ صَدَقَّكَ وَهُوَ كَذُوبٌ»:

“ у ба ту рост гуфта аст ва ле бояд бидонидки бисёр дуруғуст.”

Яъни: интизори рост гуфтан аз пойинтар аз шайтон хам вужуд дорад, ва дар миёни душманони мо бидуни шак суханони рост ва сахих вужуд дорад. Аммо дар умури тахассусий чи маржаъи метавонад сидқи онхоро ташхис ва таъйид кунадки хақ мегуянд ё дуруғ?

1. Росулulloх саллalloху алайхи васаллам.

2. Жонишини росулulloх саллalloху алайхи васаллам (шўройи улил амри мутахассисин).

Баъди аз росулulloх саллalloху алайхи васаллам танҳо мутахассисини шўройи улил амр еки аз “ се абзор” чанин жойгоҳи дорандки дар умури тахассусий масала ё мовриди ро таъйид ё рад кунандки ин се абзор хам иборатанд аз:

1. Хилафату ала минхажин нубувватки аввалин ва муҳимтарин абзор ва васила аст мисли ҳукумати росулulloх саллalloху алайхи васаллам ва ҳулафои рошидин розиаллоху анхум.

2. Ҳукумати бадили изтирорий исломийки дар замони набуди ҳукумати хилафату ала минхажин нубувват ба ҳукми зарурат ва изтирор мисли соир заруратҳо анҷоми вазифа мекунад, мисли ҳукумати умавийҳо, аббосийҳо, усмонийҳо ва сомонийҳо ва салжуқиён ва хоразмшоҳиён ва дахҳо ҳукумати бузург ва кучаки дигарки то ба ҳол дар сарзаминҳои исломий вужуд доштанд ва бар асоси фикҳи еки аз мазохиби исломий ҳукм карданд фарқ намекунад мазхабишон чи бошад; шиъа аст ё сунний, шофеъий аст ё ханафий ё

ханбалий ё моликий ё хар кудом аз мазохибики исломий хастанд ва дар доираи ислом вужуд доранд.

3. Абзори севум шўройи воҳиди мужоҳидин аст ки дар сурати набуди хилафату ала минҳажин нубувват ва ҳукумати бадили изтирорий исломий анҷоми вазифа мекунад.

Яъни дар замоники хилафату ала минҳажин нубувват вужуд дорад дигар ҳукумати бадили изтирорий исломий ва шўройи воҳиди мужоҳидин маъно пейдо намекунад ва замоники ин гузинаи аввал вужуд надорад ва ҳукумати бадили изтирорий исломий бар асоси хар кудом аз мазохиби исломийки вужуд дорад дигар шўройи воҳиди мужоҳидин ё хатто ҳукуматҳои дар ростойи он маъно пейдо намекунад, аввалини онҳо шойистагии онро доради беҳиш мурожаъа кард ва дар ҳамзамон бо он ҳукумати дигари набояд вужуд дошта бошад хар чандки мо ҳам акнун аз рӯи ночорӣ ва иҷбор баъзи аз иморатҳои ба мувозот ҳам тӯлид мешавандро таъйид мекунем. Пас мо танҳо се абзор дорем ва ин шўройи улил амр ва умматики ташкил мешавад аз пуштибонаи қудрати низомӣ ва ҳукумати ин се абзор бархурдор аст ва ҳимоят мешавад.

Дар ин сурат мо ба андозаи ки аз ҳақ баладем метавонем бигуем фалонӣ ҳақ гуфта ё ботил. Ибтидо бояд ин ҳақро ёд гирифта бошем ва бидонем ҳақ чист то битавонем қазоват кунем.

Донистваҳои мо ҳам аз умури комилан шахсии мо шуруъ мешаванд то ба умури хонводагӣ ва равобити иҷтимоӣ ва фарҳангӣ ва иқтисодӣ ва ғайриҳо бо афроди ҷомеъа кашада мешавад ва ба равотиби мо бо “се абзор” ва шўройи мутахассисин тахти амри он ва соири ҷавомеъ хатм мегардад.

Дар тамоми ин маворид бархурди мо бо “ мусалласи дуруғсоз” ва бахусус ду золъи кофари ин “ мусалласи дуруғсоз” ба ин шикл астқи:

-Ек кофари дар умури пизишкийки сухбат мекунад танҳо - мутахассисини пизишкийи “ се абзор” метавонанд бигуянд ин рост гуфта ё хейр?

-Ек кофари дар умури мухандисийки сухбат мекунад танҳо мутахассисини мухандисийи “ се абзор” метавонанд бигуянд ин рост гуфта ё хейр?

-Ек кофари дар умури шариатхойи осмонийки сухбат мекунад танҳо мутахассисини шариатхойи осмонийи “ се абзор” метавонанд бигуянд ин рост гуфта ё хейр?

-Ек кофари дар умури хабардехий ва хабаррасоний ва жанги равонийки сухбат мекунад танҳо мутахассисини хабардехий ва хабаррасоний ва жанги равонийи “ се абзор” метавонанд бигуянд ин рост гуфта ё хейр?

-Ек кофари дар умури омузиш ва парваришки сухбат мекунад танҳо мутахассисини омузиш ва парвариши “ се абзор” метавонанд бигуянд ин рост гуфта ё хейр?

Ба хамин шикл дар тамоми умури зиндагий, мо чанин вокуниш дар баробари ин ду золъи асосий ва кофар “ мусалласи дуруғсоз” дорем.

Мо ба андозайи тахассуси фардӣ ва тавон ва доира ва хайта ва маҳдудайи худимон бо афроди мусалмон ва ғейри мусалмони жомеъа иртибот барқарор мекунем, ва танҳо дар хайтайи худимон изхори назар мекунем на дар ҳад ва хайтайи мутахассисини шӯройи улил

амри “ се абзор”. Барои мо маъкул несткӣ иттилоати мо дар ҳадди дабиристон бошад ва дар жойгоҳи мутахассисини жарроҳи қалб ва мағз ва аъсоб, муҳандисий ва низомий ва мудирият ва кишоварзӣ ва санъатӣ ва соири тахассусҳо изхори назар кунем.

Хадафи ду золъи асосӣ ва кофар “ мусалласи дуруғсоз” дар жомеъа чист?

Тӯлиди жанги равонӣ ва қудрати нарм барои ҳудишон, ва таслим кардан ва шикаст додани муҳолифин бидуни жанг ё бо камтарин ҳазинаҳо.

Замоники меғуфтанд инҳо асотирул аввалин ва дostonхойи кӯҳна аст ва

... وَإِذَا تُنْفَىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا قَالُوا قَدْ سَمِعْنَا لَوْ نَشَاءُ لَقُلْنَا مِثْلَ هَذَا إِنْ هَذَا إِلَّا أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ (انفال/۳۱)

Ин кофарон хенгомики оёти мо бар онон хонда мешавад, меғуянд: шанидем(чизи муҳимми нест!) агар мо ҳам бихоҳем мисли инро меғуем. Чироки чизи жуз афсонахойи пешиниён нест.

Ё замоники меғуфтандки ин қавонин аслан аз тарафи худо наёмада.....

... وَإِذْ قَالُوا اللَّهُمَّ إِنْ كَانَ هَذَا هُوَ الْحَقُّ مِنْ عِنْدِكَ فَأَمْطِرْ عَلَيْنَا جَرَارَةً مِنَ السَّمَاءِ أَوْ ائْتِنَا بِعَذَابٍ أَلِيمٍ (انفال/۳۲)

Замонироки кофарон меғуфтанд: худованд агар ин (дин ва ин қуръон) ҳақ аст ва аз ноҳияйи ту аст, аз осмон борони аз санг бар сари мо фуруд овар ё ба азоби дарднок (дигари) моро гирифта соз.

Инҳо бо ин жанги равонийки роҳ андохта буданд меҳостанд бо дуруғ пароканий дар мовриди паёми росулulloх саллаллоху алайхи васаллам азхони умумийро ба чизхойи дигари машғул кунанд, ва бо ижоди шак ва шубҳа ва бо ду дили боиси дур кардани мардум аз росулulloх саллаллоху алайхи васаллам ва қонуни шариати аллох ба ҳар андозайики тавонистан бишаванд.

Хадафи нахоийи куффор ва баҳусус куффори мушрик аз жанги нарм ва равоний бар алайхи муслимин ин астқи ба сурати номахсус ва тадрижий ,бо диктоторийи жанг талабона ва низомийи худ, дини муслиминро аз дарун пук ва тухий аз арзишхо ва мафохими чохоргонаи он кунанд.

Замоники бо тасарруф дар зехнияти умумий ва таҳриби бовархо ва арзишхойи исломий ба ин хадаф расиданд, ва муслимин аз мафохими чохоргонаи дини ислом яъни : 1. Қудрат ва хокимият. 2. Қонун ва барнома.3. итоат ва фармонбурдорий.4. подош додан ва мужозот кардан бар асоси ин қавонини исломий ва тавассути ин қудрати ҳукуматийи исломий даст кашиданд, мушрикин ё секуляристхо даст аз сари муслимин бар медоранд, ҳамчунонки ҳамин муомаларо бо соири шариатхойи осмоний чун яҳудият ва насроният ҳам дошта ва доранд.

Замоники секуляристхо ба ин даража аз муваффақият дар жанги равонийи худ бар алайхи муслимин расиданд:

1-Бар руйи қазоват ва доварийи афрод таъсир мегузоранд ва ижоза намедиханд ашхос қазовати дурусти дошта бошанд.

2-Хаққиқи бояд расонда бишавад дар миёни анбухи аз дуруғхойи созмондехи шуда ва муназзам пушонда мешавад, ва мардум аз неъматҳои хақ махрум мемонанд.

3-Эътимоди ашхос ба хамдигарроки -еки аз шох калидхойи робитайи солим аст – аз ашхос мегиранд ва афродиро тўлид мекунандки ба касоники бояд ба онҳо эътимод дошта бошанд эътимод надоранд.

4-Бо фосид кардан афкор, қулуб ва бовархойи афроди жомеъа, мардумро ба масирики меҳоханд суқ медиханд.

5-Дар ниҳоят заминаро барои пазириши дини секуляризм ва мазохиби мухталиф ва мутафарриқи он фароҳам мекунанд.

Пас, хам мухтаво ва мафхуми жанги равонийи куффори мушрик ва соири куффор бар алайҳи қонуни шарияти аллох собит ва такрорӣ аст ва хам равишҳо ва сабкхойи ин жанг. Танҳо чизики тағйир карда абзорхойи жанги равоний астқи қаблан бо шеър ва гирдиҳамойихо вабуда ва альён бо мохвораҳо ва интернет ва фазойи мажозий ва рузнома ва

Бо ин вужуд худованд мефармояд:

هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَىٰ الدِّينِ كُلِّهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ. (توبه / ۳۳)

Худо астқи пайғамбари худ (Мухаммад) ро хамроҳ бо хидоят ва дини ростин (ба миёни мардум) равона карда аст то ин дин бар хаммаи ойинҳо пийруз гарданд ҳар чандки мушрикон ё секуляристҳо напасанданд ва хушишон наёянд.

Аммо ин амалиёти равоний ё жанги нарм, равоний ва сард ба чи маъност?

Замоники аллох таоло мефармояд:

الَّذِي أَحْسَنَ كُلَّ شَيْءٍ خَلَقَهُ وَبَدَأَ خَلْقَ الْإِنْسَانِ مِنْ طِينٍ (سجده/۷)

Аллох он каси астқи хар чиро офарид, нику офарид, ва офариниши инсони (аввал) ро аз гил оғоз кард. Ва мефармояд:

: ثُمَّ سَوَّاهُ وَنَفَخَ فِيهِ مِنْ رُوحِهِ (سجده/۹)

Сипас андомхойи уро такмил ва ораста кард ва аз рухи мутаъаллиқ ба худ дар у дамид.

Ин оёт ва оёти мушобех дар қуръон ба мо мегуяндки инсон аз ду буъди жисмий ва рухий шикл гирифта ва аз замоники дастахойи аз инсонхо аз масири сахихи қонуни шариати аллох мунсариф шуда ва дар баробари он нез қарор гирифтанд, саъй доштандки жихати пийруз шудан бар рақиб аз ду қудрати низомий ва равоний истефода кунанд.

Дар мовриди фароҳам кардани қудрати низомий аллох таоло ба муслимин амр мекунад:

: وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ وَمِنْ رِبَاطِ الْخَيْلِ تُرْهَبُونَ بِهِ عَدُوَّ اللَّهِ وَعَدُوَّكُمْ وَآخَرِينَ مِنْ دُونِهِمْ لَا تَعْلَمُونَهُمُ اللَّهُ يَعْلَمُهُمْ (انفال/ ۶۰)

Барои онон то онжоки метавонид нийру ва (аз жумла) асбхойи варзида омода созид, то бидон(омодагий ва соз ва барги жангий) душмани худо ва душмани худиро битарсонид, ва касони дигари жуз ононро нез ба харрос андозидки ишонро намешносид ва худо ононро мешносад.

Уқба ибни Омир мегуяд, шанидамки росулulloх саллalloху алайхи васаллам бар руйи минбар фармуданд:

: وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ؛ أَلَا إِنَّ الْقُوَّةَ الرَّمِّيَّ، أَلَا إِنَّ الْقُوَّةَ الرَّمِّيَّ، أَلَا إِنَّ الْقُوَّةَ الرَّمِّيَّ.^۲

Огох бошидки манзур аз тавоноий ва қудрат, тирандозий аст, огох бошидки манзур аз тавоноий ва қудрат, тарандозий аст , огох бошидки манзур аз тавоноий ва қудрат, тарандозий аст.

Дар ин сурат баъди аз сарчишма ва пояхойи қудрати иймоний ва ақидатий муслимин аслиитарин сарчишмахойи қудрати зохирий ва моддийи мо бавасилайи аслаха аз коноли еки аз “се абзор” бартар таъмин мешавад. Нуктаи ёдам омадки еки аз бародарон дар мовриди ҳукумати бадили изтирорий исломий пурсида буданд; бародарон ва хохарони мўъминам: модомики шахс ё гуруҳ ва ҳукумат дар доирайи ислом боқий монда ва тибқи завобити шаръий муртад нашуда аз тамоми ҳуқуқи исломийки шарият ба у дода бархурдор аст ва мазхабиш боиси аз миён рафтани ин ҳуқуқ намешавад ҳар чанд ин ҳақиқат ба мейли баъзихо набошад аммо воқеияти шаръий аст ки бо тамоми шубхот, дуруғхо ва иттихомотики тўлид карданд боз наметавонанд инкориш кунанд.

Замоники мо ҳам акнун ҳукуматхойи бадили изтирорийи исломий доремки ҳамин қудрати низомийи онхоро ба ҳадди тамкин ва истиқрори муқтадирона расонда, ба унвони ек фард ва жамоати қавий ҳаққи худимон медонем ончироки мехоҳем ва шарият дастур дода бархалофи мейли куффор ва муртаддин ва дорудастанӣ залил ва палиди секулярзадахо ва мунофиқини маҳаллий пиёда кунем, ва хостахойи шаръиймонро бар ин “мусалласи дуруғсоз” таҳмил кунем, ҳам акнун мо хастемки муқтадирона бо ҳамин сипар ва қудрати

^۲ صحيح مسلم ۱۹۱۷ / صحيح ابى داود ۲۵۱۴

низомий ҳукуматий торихро менасивем ва шохисахойи зиндагиرو тарсим мекунем.

Бале, ин қудрати низомийи мо аз коноли еки аз “се абзори” бартар аст ки ҳам акнун торих ва ҳаётро менависад, баъди аз нусрати аллох таоло ин қудрати низомийи мо ва ҳукуматийи мо ба унвони сипари боздоранда ва хатто мухожим аст ки уммати моро ташкил дода ва аз мо мухофизат карда аст.

Ғейри аз ин “се абзор”ки танҳо васила ва абзорхойи замонати ҳифзи ваҳдат ва хатто иҷоди ваҳдат ва шӯройи мутахассисин ҳастанд, дигар ҳеч абзор ва василаи дигари барои муслимин вужуд надорад ки битавонанд ба пийрузий ва нусратики аллох ваъдашро дода даст пейдо кунанд, ва ҳар чи баъди аз ин “се абзор” вужуд дорад куллан тафарруқ ва сустий ва залилий ва ҳадар рафтани энержийи муслимин аст.

Ба ҳамин далил душманон сарчишмаи ин қудрат ва сипари дунёвийи моро бо жанги сард ва амалиёти равонийи ақидатий- фикрий – фархангий мовриди ҳадаф қарор доданд ва мо ҳам чанин ҳамалотиро бар алайҳи душман анжом додем ва медихем, ва метавон гуфт амалиёти равоний ё жанги сардро тамоми тарафхойи даргир анжом медиханд чи онки мовриди ҳамла қарор гирифта ва чи онки таҳожум ва ҳамларо шуруъ карда аст.

Бо онки жанги низомий мумкин аст дар замон ва макони мушаххаси қишри хосси аз инсонхоро даргир кунад аммо, қабли аз шуруъи ин жанги низомий ва мустақим, ва дар хийни жанг, ва хатто поёни он, жихати тағйир дар ақоид, афкор, тасмимот, рафтор ва амали

муҳолифин, жанги сард ва амалиёти равоний ба сурати фарогир ва густарда ва хамма жониба анжом мешавад.

Дар жанги сард ва амалиёти равоний саъй мешавад бо истефода аз масоили ақидатӣ, фикрӣ ва фархангӣ дар қалб ва зехни инсонҳо дасткорӣ ва тағйир ба вуҷуд биёваранд ва бар ирода ва фикри тарафи муқобил таъсир биғуздоранд то шахс таслими аҳдоф ва барномаҳои мушаххас бишавад, ва рафторҳои анжом бидихадки барояш барномарези карданд.

Дар инҷо қудрати маънавий, андиша ва тадбири шахс мовриди ҳадаф қарор мегирадки ҳадафи наздики чанин тарх ва барномаи сусти кардани қудрати иймонӣи шахс, ва ба дунболи ин, инҳидоми қудрати низомӣ – ҳукуматӣ ва убухати дунёвӣ, ва дар ниҳоят, гирифтани билиҷбор мухтаво ва мафохими чоҳоргонаи дин аз дини муҳолиф, ва мунхасир кардани ин мафохими чоҳоргона ба дини тарафи муҳожим аст.

Ба хамин далил ҳамчунонки дар умури зоҳирӣ ниёзманди қудрати низомӣ ҳастем ва бояд дар такомули он бикушем ба хамин тартиб ниёзманди қудрати маънавий, ақидатӣ ва фархангӣ устивор ва моҳками ҳастемки руз ба руз бар иймони мо изофа кунад ва моро дар баробари жанги сард ва амалиёти равонӣи душман муҳофизат кунад балки, моро ҳамчун замони росулulloҳ саллalloҳу алайҳи васаллам ва саҳобайи киром дар баробари чанин жанги дар мавозеъи ҳамла ва таҳожум қарор бидихад.

Дар инҷо амалиёти равонӣ, ҳам зехни инсонҳоро мовриди ҳамла қарор медихад ҳам қалб ва ихсоси муҳолифинроки, рӯи ҳам рафта

метавон гуфт қудрати иймоний ва ақидатий ва иродаи муҳолифин бо анвоъи абзорхойи равоний мовриди хадаф қарор мегирад.

Имруза душманони қонуни шариати аллох ошкора бо таҳрифи хақоиқ, нейранго; тўлид ва сохтани жараёноти мунхариф ва мувозий бо ислом аз тариқи хоинини секуляри маҳаллий ва баҳусус дорудастанӣ мунофиқин варрувайбиза ва уламоӣ суъ, ранг омизӣ кардан ва бумӣ кардани дини секуляризм аз тариқи ҳамин мунхарифин , сардарғум кардани муслимин, бомборони ахбор ва таҳлилхойи фарибандаӣ омехта шуда ба рост ва дуруғ, талқинхойи ғалат ва ғейрих, ва бо баҳрагирий аз муъассиртарин техникҳо , абзорҳо ва равишхойи расонаӣ – хабарӣ ва таблиғӣ ба қудрати иймон ва иродаи муслимин юриш оварданд.

Ҳамчунонки муслимин масоили ақидатӣ худро аз қуръон ва суннати саҳих мегиранд ва иймони худро ба ин шикл созмондеҳӣ ва қудратманд мекунанд, дар амалиёти равонӣ ҳамки то ҳадди зиёдий ба ахбор ва иттилоат саруқор доранд ва ин ахбор ҳам робатаӣ мустақими бо қудрати низомӣ муслимин аз коноли еки аз “ се абзор” бартар дорад; ва метавон ба сурати сода ва возих гуфтқи тўлид ва гирифтани хабар амри ҳукуматӣ астқи наметавон ин дуру аз ҳам жудо кард.

Шўроӣ мутахассисини амниятӣ ва хабардеҳӣ ва хабаргирийи ҳукумати исломӣ астқи ҳамчун соири тахассусҳо дар ин мовриди хос ҳам ба нафъи жомеъаӣ исломӣ ижмоъи воҳиди худширо, мутаносиб бо вазъи мовжуд ва ниёзхойи руз, ба сурати хабари муносиб ироя медахад.

То инжо метаважжих шудемки вужуди амалиёти равоний ва жанги нарм амристки хам тавассути муслимин анжом мешавад ва хам тавассути душманони муслимин, ва альён жанги равоний бо қудрати бесобиқайи аз суйи ҳукуматхойи секуляр ва ишғолгари жахоний ва новкарони секуляри махаллийи онҳо ва дорудаастайи мунофиқин ё секулярзадаҳо бар мо тахмил шудаки, бояд бо қудрати мушобех ва аз коноли қудрати ҳукуматий еки аз “се абзори” бартар ба жанги онҳо ва ин “мусалласи дуруғсоз” биравем.

Агар дар баробари хавопиймо, мушак ва соури тажжизоти низомийи рузи душман, шумо фақат чоқу ё гурз ва сипар ва сочмазан ва силоххойи қурун ё дахахойи гузаштаро дори, худитро набояд дар муъаррази чанин силоххойи модерни душман қарор бидихи; дар жанги сард ва нарм хам агар дар баробари қудрати таблиғийи маккорона ва бисёр ҳисоб шуда ва зийраконайи душман ба огохихо ва қудрати хабарийи еки аз “се абзори” бартар мужаххаз нести, боз набояд худитро дар муъаррази чанин душмани қудратманди қарор биди.

Абзори аслийи жанги равоний калом аст ва душман аз тариқи забон ва каломии тасвирий, совтий ва невишторий саъй дорад:

: يُرِيدُونَ أَنْ يُطْفِئُوا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَاهِهِمْ وَيَأْبَى اللَّهُ إِلَّأ أَنْ يُنِيرَ نُورَهُ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ (توبه/۳۲)

Онон мехоханд нури худоро бо дахони худ хомуш гарданд ва ле худованд жуз ин немехоҳадки нури худро ба камол расонд хар чандки кофарон дуст надошта бошанд.

Дар ин сурат амалиёти равоний ва жанги сард ё жанги нарм ва равоний новъи жанг аст ки дар он саъй мешавад бо таблиғот ва хабар расоний, мутақоид ва қонеъ кардан, тахдид, татмиъ, фариб,

бардоштхойи ғалат ва ғумрох кунанда ва тамоми абзорхойики бар зехн ва қалби тарафи муҳолиф таъсир биғузорад, дар иймон ва ақоид ва афкори муҳолифин дасткорӣ ва тағйир анжом бидихад; ва бо дасткорӣ кардан ва тағйири ақоид, бовархо, афкор, ихсосот ва ахдофи ашхос, нигариш ва жаҳонбинӣи тӯлид мешавадки иймон ва иродаи онхоро мутазалзил кунад, ва бо таъсир ва тасхири зехн ва қалб, онхоро хаттол имкон бидуни дарғириӣ -гоҳ дар кутох муддат ва гоҳ дар боланд муддат- таслим кунад ва нигариш, бардошт, ихсосот, тамоюлот ва рафтори онхойики қарор аст барои жане омода бишавандро ба нафъи худ тағйир бидихад.

Амалиёти равонӣ ва жанги сард мумкин аст бар хилофи жанги гарм тамоми сатхи заминро дарбар биғирад, ба хамин тартиб доираи нуфузиш, ҳам душманро шомил мешавад, ҳам нийрухойи бетарафро, ва ҳам дустон ва нийрухойи худиро. Бар ин асос метавон гуфт: амалиёти равонӣ ду чехра дорад, еки чехраи ҳақиқӣ ва дигарӣ чехраи ниқобдорки ҳадафиш таркиби ҳақ ва ботил жихати пушондани ҳақ аст. Аллоҳ таоло ба мужриёни чанин тархи ниқобдори дар миёни яхудки дар баробари ҳақ қарор гирифтанд мефармояд:

: يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَلْبِسُونَ الْحَقَّ بِالْبَاطِلِ وَتَكْتُمُونَ الْحَقَّ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ (آل عمران / ۷۱)

Эй ахли китоб! Чиро ҳақро бо ботил қотиъ мекунид ва китмониш мекунид, ва холи онки шумо медонид?

Аллоҳ таоло ин чехраи ниқобдор ва жанги равонӣи душманонро бо ибороти “ кайда ” ном мебарадки тақрибан бар тамоми ашколи жанги равонӣ итлоқ мешавад умумият дорад:

إِنَّهُمْ يَكِيدُونَ كَيْدًا (طارق/١٥) :

Онон пейваста ба тўвтиъа ва нейранг мепардозанд ва нақша мекашанд.

“ Кайда ” ки талоши аст аз тариқи макр ва фариб ва худъаки, саъй дорад бар зехн ва қалби тарафи муқобил таъсир бигузорад дар воқеъ муъодили қуръоний аст барои амалиёти равонийки дар қуръон ба хар ду чехраи мусбат ва манфийи он хам ишора шуда – бо онки бештар дар мовриди худъагирий мазмумиш ба кор меравад -, албатта дар жохойи ба маънийи худди жанг хам омада ва боз росулulloх саллalloху алайхи васаллам дар таърифи жанг хам мефармояд:

الْحَرْبُ خُدْعَةٌ :

Жанги равоний ду золъи аслийи “ мусалласи дуруғсоз ” собиқайи тулоний дорад ва аллох таоло дар жохойи мухталиф аз равишхойи мухталифи жанги равоний ва макрхойи куффор бар алайхи даъвати ислоний ном бурдаки, сарфи назар аз собиқайи ин душманон дар замонхойи қабли аз пайғамбари хотам саллalloху алайхи васаллам ба зикри намунахойи дар асри хотамул анбиё саллalloху алайхи васаллам ишора мекунем мисли:

1. Ғовғосолори ва беҳудагуйи замоники хақ баён мешавад:

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَا تَسْمَعُوا لِهَذَا الْقُرْآنِ وَالْغَوْا فِيهِ لَعَلَّكُمْ تَعْلَبُونَ (فصلت/٢٤)

Кофарон мегуянд: гуш ба ин қуръон фаро надихид, ва дар он ёвасароӣ ва жор ва жанжол ва корхо ва бахсхойи беҳуда кунид то шояд шумо пийруз гардид.

2.Мовриди дигар аз жанги сард ва равонӣ мушрикин ва секуляристхойи қурайш, тухмат задан ба ҳуди қуръон ва росулulloх саллalloху алайхи васаллам буд масалан меғуфтанд:

*- إِنَّ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ يُؤْتَرُ * إِنَّ هَذَا إِلَّا قَوْلُ الْبَشَرِ (مدثر/۲۴-۲۵)*

Ин (қуръон) чизи жуз сеҳр ва жоду нестки аз пешиниён ва дигарон ривоят ва нақл шуда. Ин чизи жуз сухани инсонхо нест.

Ё меғуфтанд:

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنَّ هَذَا إِلَّا إِفْكٌ افْتَرَاهُ وَأَعَانَهُ عَلَيْهِ قَوْمٌ آخَرُونَ (فرقان/۴)

Кофарон мегуянд: ин (қуръон) дуруғи пеш нестки ҳуди (Мухаммад) онро аз пеши худ ба ҳам бофта аст ва гурухи уро дар ин кор ёри доданд.

Ё меғуфтанд:

وَقَالُوا أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ اكْتَتَبَهَا فَهِيَ تُمْلَى عَلَيْهِ بُكْرَةً وَأَصِيلًا (فرقان/۵)

(дарборайи қуръон нез) мегуянд: афсонахойи пешиниён астқи (аз дигарон) хоста аст онро барояш бинависанд, ва чанин афсонахойи сеҳргохон ва шомгохон бар у хонда мешавад (то онхоро хифз кунад ва ба хотир сипорад.)

Ё дар мовриди росулulloх саллalloху алайхи васаллам меғуфтанд:

وَقَالَ الْكَافِرُونَ هَذَا سَاحِرٌ كَذَّابٌ (ص/۴)

Ва кофарон меғуфтанд: ин (пайғамбар) жодугари бисёр дуруғу ва каззоб аст.

قَالُوا أَضْغَاثُ أَحْلَامٍ

Ғуфтанд: хобхойи паришоний аст;

بَلْ أَفْتَرَاهُ

Балки дуруғ баста аст,

، بَلْ هُوَ شَاعِرٌ (انبیاء/۵)

Балки у шоир аст.

وَقَالُوا يَا أَيُّهَا الَّذِي نُزِّلَ عَلَيْهِ الذِّكْرُ إِنَّكَ لَمَجْنُونٌ (حجر/۶)

Ва меғуфтанд: эй касоники зикр(қуръон) бар ту нозил шуда!

Мусалламан ту девонайи.

Ё бо тухматхойи номусийки ба худи росулulloх саллalloху алайхи васаллам дар мовриди уммул мўъминин Зайнаб бинти Жаҳш розиаллоху анҳо заданд ва ба хамсариш уммул мўъминин Оиша розиаллоху анҳо дар достони ифк заданд ва

Камтарин таъсири ин жанги сарди куффори мушрик ва секуляри қурайш ин будки бо мудирияти нийрухойи худий ва фишор бар ахли тўвхид, нийрухойи бетарафро дучори новъи сардаргумий мекард, ва қудрати тасмимгирийи ин нийрухойи батарафро мухтал мекард. Хамин корики хамин альён куффори секуляри жахоний ва муртаддин ва дорудастанӣ мунофиқини махаллий –яъни ду зольи асосий “ мусалласи дуруғсоз” – бар нийрухойи бетарафи ғейри мусалмон ва хатто бар бетарафхойи мусалмон ва мунфаридин аз “ се абзор”

анжом медихандки, дар нихоят иддаи касирий аз онхо дар доми душман меофтанд ва хатто дастахойи тарафдори душман мешаванд.

Бар ин асос будки секуляристхойи қурайш ба сифориши Валид ибни Муғийра бар сари рохи мардум дар хенгоми хаж менишастанд ва онхоро аз наздики ва шанидани даъвати росулulloх саллаллоху алайхи васаллам манъ мекарданд.

1. Еки дигар аз равишхойи жанги равоний мушрикин ва секуляристхойи қурайш бар алайхи росулulloх саллаллоху алайхи васаллам ирояи жойгузин ва бадил барои қонуни шариати аллох буд.

Инхо танхо ба нафъи қуръон ва даъвати росулulloх саллаллоху алайхи васаллам намепардохтанд балки барои мардум дар кинори дини секуляристийи худ жойгузин ва бадили дигарий хам барои қуръон маърифий мекардандки аллох таоло тахти унвони “лахвал хадис” аз ин бадил ва жойгузин исм мебурд:

: وَمِنَ النَّاسِ مَن يَشْتَرِي لَهْوَ الْحَدِيثِ لِيُضِلَّ عَن سَبِيلِ اللَّهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَيَتَّخِذَهَا هُزُوًا ۗ (لقمان/٤)

Дар миёни мардум касони хастандки харидори суханони пуч ва ёва анд то бо чанин суханони (бандагони худоро) жохилона аз рохи худо мунхариф ва саргашта созанд ва онро масхара кунанд.

Ин жойгузинсозий дақиқан хамон кори астқи куффори секуляри жахоний ва муртаддини секуляри махаллий хам акнун нез бо дostonсароий дар мовриди торихи бостон саъй доранд дар жанги равоний – хувиятий, азхон ва қулуби мардумро машғул ва мунхариф кунанд. Дақиқан хамон корики Назр ибни Хорис мекардро

секуляристхойи муртаддин махаллийи мо бо текнологийи пешрафтатари дар холи анжоми он хастанд, то ба ин шикл афкори умумийи афроди ғейри мусалмони бетараф, мусалмонон ва тарафдорони худешон саргарм бишавад, ва бо дилхуш шудан ба ин афсонахо ба самт ва суйики мехостанд хидоят шаванд, ва озодийи амали онхо гирифта шавад.

Бо истинод ба ин оёт хам метавон гуфт устурахойи дар мовриди Эрони бостон бофтанд машмули “ лахвал хадис” мешавад. Инхам тамоми ончики секуляристхойи муртад бо зон ва гумонхойи амсоли Диёконов ва Киришман ва Кристан Син ва дигар куффори секуляр ва яхудий дар мовриди Эрони бостон ба он дили худ карданд.

1.Аз равишхойи дигар жанги равонийи мушрикин ва секуляристхойи қурайш бар алайхи росулulloх саллalloху алайхи васаллам худбузург биний ва тахқир ва кучак шумордани муслимин буд.

وَإِذَا تُلَىٰ عَلَيْهِ آيَاتُنَا وَلَىٰ مُسْتَكْبِرًا كَانَ لَمْ يَسْمَعْهَا كَأَنَّ فِي أُذُنَيْهِ وَقْرًا فَبَسَّرَهُ بَعْدَآبِ أَلَيْمٍ (لقمان/٧)

Хенгомики оёти мо бар ишон хонда мешавад, мустакбирона руй бармегардонанд ва мераванд. Ингор онхоро нашаниданд. Гуйи дар гушхойишон санигиний аст. Ишонро ба азоби дардноки мужда биде.

Ин секуляристхойи қурайш дар ин бахши аз жанги равонийи худ қонуни шариати аллохро кучак ва хатто ҳеч мепандорандки, ингор қонуни шариати аллох ҳеч арзиши надорад ва ончи арзишманд аст онистки пеши худешон аст. Хамин альён хам куффори секуляри жахоний ва муртаддини махаллий ҳеч арзиши барои қонуни шариати аллох қоил нестанд, ва қонуни шариати аллохро ба ҳеч мегиранд, ва ончи бароишон арзишманд ва жойи ахамият аст

қавонини дини секуляризм ва рафторхойи секуляристий аст ва бас, то ба ин шикл дар рухияйи табақоти махруми жомеъа таъсир биғуздоранд, ва чанин нишон медихандки меъёри арзишхо ва қудрат ва ба руз будан онхо хастанд, ва муҳолифини онхо фақир ва махрум ва ақабмонда ва мутаъаллиқ ба гузашта ва ғейрих хастанд.

2. Еки дигар аз равишхой жанги равонийи мушрикин ва секуляристхойи қурайш бар алайхи росулulloх саллаллоху алайхи васаллам масхара кардани ахли тўвхид ва танз ва жўк сохтан дар мовриди онхо буд.

Инхо дар ин сабки равонийи худ мехостанд бо хамла ба рахбарият, даъвати исломро дар жомеъа кучак, ночиз ва беарзиш нишон бидиханд. Аллох таоло мефармояд:

: وَإِذَا رَأَى الَّذِينَ كَفَرُوا إِن يَتَّخِذُونَكَ إِلَّا هُزُوعًا أَمَّذَا الَّذِي يَذُكُرُ آلِهَتَكُمْ وَهُمْ بِذِكْرِ الرَّحْمَنِ هُمْ كَافِرُونَ (انبیاء/۳۶)

Хенгомики кофарон туро мебинанд, кори жуз тамасхара ва истехзоъи туро надоранд, (ва хоханд гуфт:) оё ин хамон каси аст ки аз худоёни шумо айбжуйи ва бадгуйи мекунад? Ва холи инки ишон ба қуръони худованд пур аз раҳм кофар хастанд ва бовар надоранд.

Бидуни шак ин масхара карданхо бар муслимин таъсир хоҳад гузошт ба гунайки аллох таоло тахти унвони “ зийқус содр” ё дилтанга шудан аз ун ёд мекунад ва мефармояд:

: إِنَّا كَفَيْنَاكَ الْمُسْتَهْزِئِينَ (حجر/۹۵)

Мо барои ту кофӣ ҳастем ва аз шарри истехзоъ кунандагон мусаввин ва маҳфуз медорем.

وَلَقَدْ نَعْلَمُ أَنَّكَ يَضِيقُ صَدْرُكَ بِمَا يَقُولُونَ (حجر/۹۷)

Ва мо медонемки синат аз ончи мегуянд, танг мешавад.

Масҳара карданхо ва жӯкхойики дар мовриди аҳли ислом сохта мешавад бо онки дар қолиби новъи тафрих ва саргармий хам ба кор меравад ва бо фарҳанги аъвомун наси жохил хам созгор аст, аммо дар воқеъ тахмили новъи жанги равоний ва сард бар аҳли тўвхид ба шумор меравадки, камтарин хазинахоро барои тўлид кунандагони ин жанг дар бар дорад.

Дар ин равиш, хам ақоиди аҳли тўвхид олуа нишон дода мешавад, ва хам терори шахсиятий анжом мегардад; ва ду зольи аслии “ мусалласи дуруғсоз” саъй мекунанд бо тақвияти рухий нийрухойи ҳудишон, боиси жарихадор кардани рухия мўъминин, дилсардий, ноумидий ва ё тазалзули аҳли тўвхид, ва дур кардани нийрухойи бетарафи ғейри мусалмон аз муслимин бишаванд.

Бидуни шак ин тамасҳарахо ва жӯк дуруст карданхо боиси “ зийқус содр” ва дилтанг шудан, жарихадор шудани ихсос ва авотифи муслимин мешавандки жихати хунсо намудан ва кам таъсир кардани чанин садамоти аллох таоло мефармояд:

: إِنَّا كَفَيْنَاكَ الْمُسْتَهْزِئِينَ.

Зийқус содр метавонад пеймудани рохро бо мушкили асосий мувожих кунад. Таъсир ва хатари равонийи истехзоъ ва масҳара карданхойи секуляристхойи қурайш ба гунаи будки аллох таоло ба сирохат ба

пайғамбариш эълон карди аз тамасхара ва истехзоъи ин куффори мушрик ва секуляр бим надошта бош чун: тамоми пайғамбарони бузурги илохий, тавассути ақвоми худ дучори истехзо ва тамасхара шуданд. Пас ин риволи оддий ва табиий масири аст ки дар он қадам гузошти ва бояд мунтазири чанин масхара карданхо ва тамасхарахойи боши. Барои намуна мефармояд:

يَا حَسْرَةً عَلَى الْعِبَادِ مَا يَأْتِيهِمْ مِّن رَّسُولٍ إِلَّا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ (يس/۳۰)

афсусо ва асафо бандагонро! Хеч пайғамбари ба суйи ишон намеояд магар инки уро масхара мекунад ва ба ёди истехзоъ мегиранд.

Ин масхара карданхо журми бисёр сангини аст ки хатто хенгомики мўъминин ва дорудастанӣ мунофиқин огохона, амдан ва ба мейли худӣшон мўъминиро ба хотири иймониш ва пойбандиӣ ба қонуни шариати аллох мовриди шўхи қарор медиханд мефармояд:

وَأَلَيْنَ سَأَلْتَهُمْ لَيَقُولُنَّ إِنَّمَا كُنَّا نَخُوضُ وَنَلْعَبُ قُلْ أَبِاللَّهِ وَآيَاتِهِ وَرَسُولِهِ كُنْتُمْ تَسْتَهْزِئُونَ * لَا تَعْتَذِرُوا قَدْ كَفَرْتُمْ بَعْدَ إِيمَانِكُمْ... (توبه/۶۵-۶۶)

Агар аз ошон бозхост куни, мегуянд: (хадафи мо таъна ва масхара набуда ва балки бо хамдигар) бози ва шўхи мекардем. Бигу: оё ба худо ва оёти у ва пайғамбариш метавон бози ва шўхи кард?! (бигу: бо чанин маъзиратхойи бехуда) узрхохи накунид. Шумо пас аз иймон овардан, кофар шудаид.

Дар инжо аллох таоло намефармояд шумо дуруғ мегуӣид ва хадафитон масхара кардан набуда , балки мефармояд бо онки хадафитон масхара кардан набуда аммо набояд ба ин маворид шўхи хам кард. Аллох таоло ва росулиш ва хар ончи мутаъаллиқ ба

шариати аллох аст моли шўхи ва бози нестандки агар мўъмини тобеъи сифатхо ва ахломи аз шариат шуд ва ба хотири ин табаъият ва сифатиш мовриди шўхи қарор бигирад.

1.Еки дигар аз услубхо ва равишхойи жанги равоний ду зольи асосийи “ мусалласи дуруғсоз” дар асри росулulloх саллalloху алайхи васаллам ижоди тарс жихати фароҳам кардани заминахойи шикаст ва таслим шудани муслимин буд.

Имруза ҳам куффори секуляри жаҳоний ва хатто новчахо ва муртаддини маҳаллийи онхо бо бузург жилва додани қудрати низомийи худ

«لَا غَالِبَ لَكُمْ الْيَوْمَ مِنَ النَّاسِ»

Ва жиноетики меофаринанд, саъй доранд бо илқойи тарс ва ижоди мухити раъаб овар ва ваҳшатноки дар миёни мардум, зехн ва ихсосот ва тасмимоти онхоро тахти таъсир қарор диханд, ва таодили рухийи онхоро баҳам бизананд, ва иродаи онхоро чанон заиф ва суст кунанки ё таслим бишаванд ва аслан дар фикри жанг набошанд,ва ё инки бо ижоди тафарруқ ва чанд дастагий ва жанги дохилий дар ниҳоят шикастро бипазиранд.

2.Аз дигар равишхойи жанги равонийи куффори секуляри қурайш фариб додан бо моли дунё ва мақом ва мансаб будки ба росулulloх ваъдаи хокимият ва ҳамсарон ва сирвати фаровон доданд. Ё шоҳи Ғассон аз боби татмиъ вориди гуфтагу бо Каъаб ибни Молик мутахаллифи аз жанги табук мешавадки зиёд дар ин моврид шанида ва дидаем.

3.Еки дигар аз услубхойи жанги сард ва нарми секуляристхойи қурайш бар алайхи росулulloх саллalloху алайхи васаллам ва ёрониш мухосарайи иқтисодий- ижтимоий мисли шаъби Аби Толиб будки хам акнун нез дар шадидтарин шевахойи мумкиниш бар алайхи муслимини шариатгаро дар холи ижрост.

4.Равиши дигарики куффори секуляр ва мушрики қурайш ба он панох бурданд истефода аз динфурушон бар алайхи росулulloх саллalloху алайхи васаллам ва муслимин буд.

Секуляристхойи қурайш ба яхудиёни ясриб ба унвони абзори равоний бар алайхи росулulloх саллalloху алайхи васаллам ва даъвати исломий панох бурданд. Мушрикин ба Назр ибни Хорис ва Уқба ибни Аби Муъайт маъмурият доданди аз коноли яхудиёни Мадина барои жанги равоний бо росулulloх рохкори бияндишанд.

Росулulloх хануз дар Макка буд ва ҳукумати исломий ташкил надода буд, ин афрод барои пейдо кардани рохкори жанги равоний рохи ясриб шуда буданд на рохкори жанги мусаллаҳона. Яъни чи қабли аз ташкили қудрати ҳукуматий ва чи баъди аз он яхуд ба хамрохи секуляристхойи муттаҳиди хам ва душманони шумора еки муслимин хастанд:

: لَتَجِدَنَّ أَشَدَّ النَّاسِ عَدَاوَةً لِلَّذِينَ آمَنُوا وَالَّذِينَ أَشْرَكُوا (مائده/۸۲)

(эй пайғамбар!) хохи дидки душмантарини мардум барои мўъминон,яхудиён ва мушриконанд.

Коргарони дурусткор ва содиқ ,бисёр арзишманд ва бемузди шайтон.

Аллох таоло ба муслимин амр мекунадки:

وَلَا تَقْفُ مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ إِنَّ السَّمْعَ وَالْبَصَرَ وَالْفُؤَادَ كُلُّ أُولَئِكَ كَانَ عَنْهُ مَسْئُولًا (اسراء/۳۶)

Аз чизи дунболаруи макунки аз он ноогохи ва нисбат ба он илм надори. Бидуни шак чашм ва гуш ва дил мовриди пурс ва жуйи аз он (чизики қабул карди) қарор мегирад ва дар баробари чанин матлабики қабул карди масъул хастанд.

Ва росулulloх саллalloху алайхи васаллам нез мефармояд:

: إِيَّاكُمْ وَالظَّنَّ؛ فَإِنَّ الظَّنَّ أَكْذَبُ الْحَدِيثِ^۳

Аз шак ва зон ва гумони бад, ижтиноб кунид зеро шак ва гумони бад, бадтарин новъи дуруғ аст.

Холо иддаи аз муслимин хастандки ба далоили мухталифи ин дастур ва амри аллох таоло ва росулиш саллalloху алайхи васалламо нодида мегиранд, ва ба он таважжух намекунанд, ва ба сурати коргарони дурусткор ва содиқи шайтон ва “ мусалласи дуруғсоз” ва ,дур рехтани шабакахойи мохвораий ва минбархойи шайтон дар хона, ва пок намудани гушхо ва соури абзорхойи фазойи мажозий аз мужриёни жанги равонийи душман, бояд бо расонайи дигар “ мусалласи дуруғсоз” яъни шойеъотики муслимин ноогох ва хатокор мужрийи он хастанд хам мубориза кард.

Шойеъа хам хабархойи дуруғини астқи тавассути хамин “мусалласи дуруғсоз” тўлид мешавад ба умиди инки мардумони содиқ, бо хусни ният, ва бидуни инки ба сихат ва суқми хабар пей бурда бошанд ба нақл ва интишори он иқдом кунанд, ва ба ин шикл дуруғи онхо аз

^۳ متفق عليه/ بخارى ۵۱۴۳ - مسلم ۲۵۶۳

тарафи инсонхойи дуруст ба дигарон мунтақил мешавад, ва инсони дуруст бо ғафлатики мекунад барои интиқоли хабарҳо ва суханони бепоя ва асос ва пуч ва дуруғин, табдил мешавад ба пик ва паёмрасон ва абзори шайтон ва “ мусалласи дуруғсоз” ; ва ба ин шикл табдил мешавад ба еки аз коргарони бисёр арзишманд аммо бидуни музди шайтон ва ёрониш, ва хамин коргарони бемузди шайтон зехн ва қалби муслиминро ба самти мутаважжих мекунадки шайтон ва “мусалласи дуруғсоз” меҳоханд.

Чиро бисёр арзишманд? Чун инҳо бо собиқа ва жойгоҳи хубики дар миёни хонувода, дустон, атрофиён ва жомеъаи худ доранд, мардум суханони инхоро роҳаттар аз фалон мужрийи мохвора ва фазойи интернетий ва фалон кофари аслий ва фалон муртад ва фалон мусалмони фариб хурдаи маълумул хол мепазиранд.

Дар инҷо “ мусалласи дуруғсоз” мисли шайёдони хастандки пули тақаллубий чоб мекунад аммо тавассути инсонхойи дурусткор ва ноогоҳ даст ба даст шуда ва харҷ мешавад.

Ин шойеъот ва ажноси тақаллубийки тавассути инсонхойи дурусткор мунтақил мешаванд метавонад дар ашколи мухталифи худишонро нишон бидиҳанд масалан:

-шойеъа гох дар асоси дуруғ аст мисли инки ба Нух набий алайҳиссалом меғуфтанд девона, ё Мусо алайҳиссаломро жодугар, Худ алайҳиссаломро сафих ва нодон, пайғамбар хотам саллаллоху алайҳи васалламро шоир, кохин, мажнун, каззоб ваменомиданд;

-ва ё замоники ек иттифоқи воқеий – мисли жомондани уммул мўъминин Оиша розиаллоху анхо аз корвон – дастовези ек иттихом ва ифки бузург мешавад,

-шойеъа гоҳ мумкин аст мунтасиб кардан ва часпондани жермхо ва гуноххойи ба муслимини барий аз гунох бошадки дигарон муртакиб шудан на афрод:

: وَمَنْ يَكْسِبْ خَطِيئَةً أَوْ إِثْمًا ثُمَّ يَرْمِ بِهِ بَرِيئًا فَقَدِ احْتَمَلَ بُهْتَانًا وَإِثْمًا مُّبِينًا (نساء / 112)

Хар каси дучори лағзиш шавад ё гунохи бикунад, сипас онро ба беғунохи нисбат дихад ба ростии бухтон ва гунохи ошкори муртакиб шуда аст.

Магар мо хазорон моврид надидаемки куффори секуляр ва ишғолгари хорижий ва муртаддини секуляри махаллий муртакиби журми шуданд ва баъад онро ба гардани муслимини беғунох андохтанд? Ва коргарони бемузди шайтон ва муслимини жохил хамин шойеъот ва дуруғхо ва иттихомотро ба унвони хақоиқ ба дигарон мунтақил карданд.

Магар мо даххо бор надидаемки куффори секуляри жахоний ва муртаддини махаллий жихати ижоди тафарруқ ва жанги дохилий миёни мазохиб ва тафосири исломий дар амокини мазхабийи онхо бомб гузорий кардан ва журмро ба гардани рақибии онхо андохтанд? Ва коргарони бемузди шайтон ва “ мусалласи дуруғсоз” хам хамин дуруғхо ва шойеъотро ба дигарон мунтақил карданд.

Намунахо дар ин замина зиёдандки мужримии дучори журми шуда ва онро ба гардани беғунохон андохта ва коргарони бемузди шайтон

ва “ мусалласи дуруғсоз” хам ёри расон, пуштибон ва хомий ва дар воқеъ шаррики журми ин мужрим будандки, илова бар ин, хам муртакиби ғийбат шуданд ва хам обруйи муслиминро бурданд.

Дар холики росулulloх саллalloху алайхи васаллам мефармояд:

«لَمَّا عَرَجَ بِي مَرزُتُ بِقَوْمٍ لَهُمْ أَظْفَارٌ مِنْ نُحَاسٍ يَخْمِشُونَ بِهَا وَجُوهَهُمْ وَصُدُورَهُمْ، فَقُلْتُ: مَنْ هَؤُلَاءِ يَا جِبْرِيْلُ؟ قَالَ: هَؤُلَاءِ الَّذِينَ يَأْكُلُونَ لُحُومَ النَّاسِ، وَيَقَعُونَ فِي أَعْرَاضِهِمْ»^۴

“Чун ба меърож бурда шудам, аз кинори гурухи гузаштемки нохунхойи миссий дошанд ва бидон руйихо ва синахойишонро мехаррошиданд. Гуфтам: эй Жибрил инхо киянд? Гуфт: инон касони хастандки гуштхойи мардумро мехурданд ва обрушонро мерезанд”.
Ин дар холи астқи росулulloх саллalloху алайхи васаллам мефармояд:

«كُلُّ الْمُسْلِمِ عَلَى الْمُسْلِمِ حَرَامٌ: دَمُهُ وَعِرْضُهُ وَمَالُهُ»^۵

“Хамма ин мавориди мусалмон бар мусалмон харом аст, хуниш, обруйиш ва молиш.”

Аммо ин коргарони бемузди шайтон бо мухолифати сарих бо фармони аллох ва росулиш саллalloху алайхи васаллам ахбори дуруғини “ мусалласи дуруғсоз” роки мисли тоъун воғир хастанд ба дигарон мунтақил мекунанд ва машмули ин сухани росулulloх саллalloху алайхи васаллам мешавандки мефармояд:

«كَفَى بِالْمَرْءِ إِثْمًا، أَنْ يُحَدِّثَ بِكُلِّ مَا سَمِعَ»^۶

^۴ رواه ابو داود

^۵ بخارى ۶۰۶۴ / مسلم. ۲۵۶۴

^۶ سنن ابى داود، كتاب «الادب» باب «التشديد فى الكذب» (۲۹۸/۴) و سند آن صحيح است.

Ва дар ривояти дигар омада

« كَفَى بِالْمَرْءِ كَذِبًا، أَنْ يُحَدِّثَ بِكُلِّ مَا سَمِعَ »^٧

Хаминки ек фард ба сарфи инки матлабиро мешнавад бидуни табиин ва тахқиқи дар мовриди сихат ва суқми он иқдом ба бозғу кардани он мекунад дар замраи дуруғин махсуб мешавад, ва тибқи ривояти дигар гунохкор хоҳад шуд.

Аз ибни Умар розиаллоху анхума ривоят аст ки росулulloх саллalloху алайхи васаллам фармуд:

«إِنَّ الْعَبْدَ لَيَكْذِبُ الْكُذْبَةَ ، فَيَتَّبَعُهُ مِنْهُ الْمَلِكُ مَسِيرَةَ مِيلٍ، مِنْ ثَمَّنِ مَا جَاءَ بِهِ»^٨

Инсон вақти сухани дуруғи меғуяд, фариштагон ба масофати ек мил (1829 метр) аз вай дур мешаванд, ба хотири буйи бадикӣ аз гуфтани дуруғ иҷод мешавад.

Ва ин мусалмони бечораки мумкин аст дар зиндагии оддий ва мустақилли худии инсонӣ содиқ ва ростгӯи хам бошад, бо тақрори рузона ва хатто соат ба соат дуруғҳои тӯлид шуда тавассути “ мусалласи дуруғсоз”ки – имруза бо устои ҳар чи тамомтар аз тариқи шабакаҳои мохвораи ва мажозӣ нашр мешаванд – худиро ба чанон дараҷаи мерасонади назди аллох таоло исмиш тахти унвони каззоб невшта мешавад чунончи росулulloх саллalloху алайхи васаллам мефармояд:

: وَإِيَّاكُمْ وَالْكَذِبَ، فَإِنَّ الْكَذِبَ يَهْدِي إِلَى الْفُجُورِ، وَإِنَّ الْفُجُورَ يَهْدِي إِلَى النَّارِ، وَمَا يَزَالُ الرَّجُلُ يَكْذِبُ وَيَتَحَرَّى الْكَذِبَ حَتَّى يُكْتَبَ عِنْدَ اللَّهِ كَذَابًا.^٩

^٧ مقدمه كتاب مسلم، باب «النهي عن الحديث بكل ما سمع» (١٠/١). عمر بن خطاب هم ميگه: بحسب المرء من الكذب أن يحدث بكل ما سمع»
^٨ رواه الترمذی باب ماجاء في الصدق والكذب، المعجم الصغير للطبرانی (٩٨ /٢)

Ва аз дуруғ пархез кунид. Чун дуруғ ба фуҷур хидоят мекунад ва фуҷур ба оташ хидоят мекунад ва хамиша шахс дуруғ мегуяд ва дуруғро талаб мекунад ва дунболи дуруғ аст то инки назди худованд каззоб (дуруғу) невишта шавад.

Панох бар аллох гоҳ шахс мумкин аст намоз ва кор ва тафрихи фарзандон ва хонувода ва ғейрихро бархам мезанад ва бо ажала худширо ба ахбор ва тахлилҳо ва мизгирдхойи “мусалласи дуруғсоз” мерасонад ва баъад ҳар ончироки аз шайтон ва ёрониш ёд гирифта хӯроки сухбатхойи худширо бо дигарон, ва хатто жарру баҳс ва дарғирий ва рағи гардан кулуфт кардан ва чашм қирмиз кардан барои атрофиён ва соирин мекунад. Субҳаналлох.

Дар холики аллох таоло ба мўъминин амр мекунадки аз худо битарсид ва ҳамгом бо ростин ва содиқон бошид:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَكُونُوا مَعَ الصَّادِقِينَ (توبه/۱۱۹)

Ба хамин содағиӣ ва бо ғафлати ночиз ек мусалмон жузви “мусалласи дуруғсоз” хо мешавад. Ва жомеъа ҳар чи аз мавозини шаръий ва қобили эътимоди худ яъни “се абзори” бартар ва вазоифиш дар баробари “се абзори” бартар ғофил бошанд ва ин шойеъот бештар даҳан ба даҳан шуда ва ба дигарон сироят кунад ин мусалмони бечора ба ҳамон андоза бештар гуноҳкор ва тобеъи шайтон ва корғари бемузди бозори онҳо ва оқибат ба шар мешавад, ва гоҳ шойеъайироки ин бечора мунтақил карда замоники миёни мардум рад ва бадал мешавад чизхойи ба он изофа мешавад ва аз коҳ ба кухи мубаддал мешавад ва дар хидмати шайтон ва

ёрониш садамоти сангиниро ба худииш ва муслимин ворид мекунадки ин бечора табдил мешавад ба сардаста ва саргурухи барои баъди аз худииш

« وَالَّذِي تَوَلَّى كِبْرَهُ مِنْهُمْ لَهُ عَذَابٌ عَظِيمٌ » (нор/ ۱۱)

Ва хатто бо тахрифот ва муболағагуйи ва жаъал бахши аз воқеиятхойи хабар ва изофа шудани чизхойи ба он, рохи расидани хақоиқи аз суйи “се абзор” ба мардум мерасонадро бо шак ва шубха ва дуруғхо мушкил ва хатто масдуд мекунад, ва дар ин сифати мушаххас, шабихи он ситамгарони мешавандки мардумонро аз рохи худо боз медоранд, ва дар масири тўвхид садхо ва монеъхо ижод мекунанд, ва дар дилхойи мардум шакхо ва гумонхо меандозанд то ононро мунхариф кунанд ва ба онхо рохи худоро каж ва нодуруст нишон диҳанд.

. الَّذِينَ يَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا (اعراف/ ۴۵)

Шахс бояд бидонад ва хушёр бошадки шойеъот бархалофи бисёри аз хақоиқ бисёр зуд дар жомеъа пахш мешаванд: (имоми тобеин) Хасан Басрий роҳимахуллох дар таъйиди ин сухан чанин нақл мекунадки: “Дар Басра марди аз мажлисимон хориж шуд ва гуфт: акнун мар дуруғиро миёни чанд нафар матраҳ мекунам ва он вақт шумо нигоҳ кунид баъди аз андак замони хатто ба гуши кудакон ҳам мерасад ва ба рад ва бадал кардани он мепардозанд. Он мард худииш гуфт хануз ба хонам нарасида будамки он қадар ин сухани сохтаги худамро аз ин^{۱۰} ва он шанидамки худам тасаввур кардам ин сухан хақиқат дорад!

^{۱۰} بهجة المجالس و أنس المجالس (۵۷۹/۲).

Пас шахс ба хамин содаги метавонад табдил бишавад ба саргурухи хатарнокки хар чи зери мажмуъаш бузургтар ва васиътар мешавад уро бештар дар мурдоби гуноҳ ва азоб фуру мебурд. Валлохул мустаъан.

Ва замоники аллох таоло дар рузи қиёмат эълон мекунад:

هَذَا يَوْمٌ يَنْفَعُ الصَّادِقِينَ صِدْقُهُمْ (مائده/۱۱۹)

Имруз рузи астқи танҳо ростии ростгӯён бадишон суд мерасонад; ин бечора ва корғари бемузди шайтонки бо такрори хазорон дуруғи шабакаҳои мохвораиӣ ва мажозий ва инсонҳои мариз исми худширо ба унвони каззоб назди аллох таоло сабт карда дар ин рузи қиёмат чи холи бояд дошта бошад?

Агар мӯъмини хушёр ва оқил бошад танҳо ибрати ифк ва шойеъотики дар мовриди уммул мӯъминин Оиша розиаллоху анҳо ва таҳдидоти аллох таоло дар ин замина барояш кофий астқи, чигуна бо шойеъот бархурд карда ва аз иймон ва қиёмати худши мухофизат кунад.

Аллох таоло мефармояд:

: إِنَّ الَّذِينَ جَاءُوا بِالْإِفْكِ عُصْبَةٌ مِّنْكُمْ، لَا تُحْسِبُوهُ شَرًّا لَّكُمْ بَلْ هُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ، لِكُلِّ امْرِئٍ مِّنْهُمْ مَا اكْتَسَبَ مِنَ الْإِثْمِ، وَالَّذِي تَوَلَّى كِبْرَهُ مِنْهُمْ، لَهُ عَذَابٌ عَظِيمٌ (نور/۱۱)

Касоники ин тухмати бузургро пардохта ва сархам карданд, гурухи аз худ шумо хастанд, аммо гумон мебаридки ин ходиса бароитон бад аст, балки ин масала бароитон хуб аст, хар кудом аз онон ба гуноҳи корики карда аст гирифттор мешавад, ва касики (сардаста

онон дар ин шойеъот буда ва) бахши азими аз онро ба уҳда дошта аст, азоби бузург ва мужозоти сангини дорад.

Дастури ибтидоий қабли аз таъйиди шойеъот ва ахбори рост ва дуруғ тавассути марожиъи зи салох чи хаст? Хусни зон доштан ба муслимин ва овардани хар узри барои табриъайи мусалмон аз иттихом:

لَوْلَا إِذْ سَمِعْتُمُوهُ ظَنَّ الْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ بِأَنفُسِهِمْ خَيْرًا وَقَالُوا هَذَا إِفْكٌ مُّبِينٌ (نور / ۱۲)

Чиро ин тухматро мешанидид, намебоист мардон ва занони мўъмин нисбат ба худ гумони ник буданро наяндишанд ва нагуянд: ин тухмати бузург, ошкор ва ровшани аст?

Бар ин асос будки сахоба хам меуфтанд мо 70 узр (яъни хийли зиёд) барои бародар ва хохари мўъмини худ меоварем агар узрхойи мо кофий набуд меуфтем хатман узри дорадки мо намедонем.

Ин аст роҳи ибтидоийи муқобила бо ин шабакайи паём расоний ва жанги равонийи “ мусалласи дуруғсоз” ; мархалайи баъдий хам интизор ва дахан фуру бастан ва даст шустан аз хар амали бар асоси шойеъот ва бидуни илм ва огохий аст, то замоники чанин хабари тавассути марожеъи зи салох таъйид ё рад бишавад; ва то замоники тавассути ин марожеъ ба асли можаро огохий ва илм пейдо кунем бояд хашдори шадиди аллох таолоро дар назар дошта бошемки мефармояд:

: إِذْ تَلَقَّوْنَهُ بِأَلْسِنَتِكُمْ،

Дар он замоники ба истиқболи ин шойеъа мерафтид ва онро аз забони еқдигар меқопидид,

وَتَقُولُونَ بِأَفْوَاهِكُمْ مَا لَيْسَ لَكُمْ بِهِ عِلْمٌ،

Ва бо дахан чизи пахш мекардидки илм ва иттилои аз он надоштид,

وَتَحْسِبُونَهُ هَيِّنًا وَهُوَ عِنْدَ اللَّهِ عَظِيمٌ (نور/١٥)

Ва гумон мебурдид ин, масала сода ва кучак аст, дар холики дар пеши худо бузург буда.

Бале, хамин аъён магар ба хамин содагий ва рохатий иддаи ахбор ва суханони куффор ва муртаддин ва дорудастанӣ мунофиқин амома ба сар ва беамомароки дар расонахойишон мешнаванд ба дигарон мунтақил намекунанд ва хиёл мекунанд масалаи сода ва кучаки аст? Аммо хамин назди аллох таоло бузург аст.

Росулуллох саллаллоху алайхи васаллам мефармояд:

إِنَّ الْعَبْدَ لَيَتَكَلَّمُ بِالْكَلِمَةِ، مَا يَتَّبِعُ فِيهَا، يَزُلُّ بِهَا إِلَى النَّارِ أَوْ بَيْنَ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ ١١

“Банда, каламаиро бар забон меоварадки дар мовриди он табиин ва ровшангарий ва андиша намекунад ва ба сабаби ин калама дуртар аз ончики дар миёни машриқ ва мағриб аст ба дўзах мелағзад.”

Ё мефармояд:

وَإِنَّ الرَّجُلَ لَيَتَكَلَّمُ بِالْكَلِمَةِ مِنْ سَخَطِ اللَّهِ، مَا كَانَ يَظُنُّ أَنْ تَبْلُغَ مَا بَلَغَتْ، يَكْتُمُ اللَّهُ لَهُ بِهَا سَخَطَهُ إِلَى يَوْمِ يَلْقَاهُ. ١٢

Ва хамонон шахс каламаиро бар забон меронадки боиси хашм ва қахри аллох аст, дар холики гумон намекунадки бидончи расида, бирасад; ва ба сабаби он худованд бар вай қахр ва хашмиширо то рузики бо вай мулоқот шавад, менависад”.

^{١١} متفق عليه / السنن الكبرى للبيهقي ٨: ١٤٤ / ألبانى صحيح الجامع ١٦٧٨
^{١٢} امام مالك ، في "الموطأ" والترمذي وقال: حديث حسن صحيح.

Ё мефармояд:

وَأَنَّ الْعَبْدَ لَيَتَكَلَّمُ بِالْكَلِمَةِ مِنْ سَخَطِ اللَّهِ، لَا يُلْقِي لَهَا بَالًا، يَهْوِي بِهَا فِي جَهَنَّمَ.^{۱۳}

Ба дурусти бандайи каламаиро бар забон меоварадки боиси хашм ва қаҳри аллоҳ астқи, ба он ахамият намедихад, ва ба сабаби он калама дар жаханнам фуру меғалтад”.

Аз Суфён ибни Абдуллох ривоят шудаки гуфт: гуфтам: ё росулulloх кориро ба ман бигуки бидон чанг занам, фармуд:

«قُلْ رَبِّيَ اللَّهُ، ثُمَّ اسْتَوِمُّ»

“бигу аллох таоло парвардигори ман аст ва сипас истиқомат кун. Гуфтам: аз чи чизи бештар аз хамма бар ман метарси? Росулulloх забони худро гирифта ва фармуд:

«هذا»

^{۱۴}. *Аз ин.*

Бале, бояд иймон дошта бошемки:

: مَا يَلْفِظُ مِنْ قَوْلٍ، إِلَّا لَدَيْهِ رَقِيبٌ عَتِيدٌ (ق/۱۸)

Шахси суханиро ба забон намеоварад, жуз инки назди у ниғахбонист мухайё.

Дар интихойи хамин бахси ифк астқи аллох таоло мефармояд:

وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ (نور/۱۹)

^{۱۳} صحيح بخارى ۶۴۷۸
^{۱۴} رواه الترمذي وقال: حديثٌ حسنٌ صحيح.

Худованд медонад ва шумо намедонид.

Пас замоники аллох таоло ва росулиш дар мовриди чанин ахбор ва суханони чанин омузиши медиханд бояд бидонемки мо немедонем ва аллох таоло медонад. Ба ин бояд яқин дошта бошем ва бидонем чи мегуем.

Дар мовриди амал бар асоси шойеъот хам намунайи бозгашти мухожирини хабаша ба Макка метавонад мисоли муносиби бошад. Ибни Хишом ба нақл аз ибни Исҳоқ мегуяд: гурухи аз мусалмонон ба хабаша мухожират карда буданд. Аз қазо рузи ба онон хабар расидки ахли Макка ба ислом гуруйданд. Мусалмонон, ба махзи шанидани ин хабар бидон эътимод карданд ва рохи Маккаро дар пеш гирифтанд. Наздики Маккаки расиданд мутаважжих шуданд хабарики ба онҳо расида шойеъайи пеш набуда ва куффори Макка бар куффри худ исрор меварзанд. Ба ин тартиб мусалмононики масофати бас тулонийро сипари карда буданд акнун хаста ва паришон пушти дарвозахойи Макка расида буданд ва танҳо рохи вуруди онҳо ба Макка ин будки ё тахти химояти шахси аз мушрикин қарор гиранд (ва бо истефода аз қонуни жаворки миёни марсум буд) вориди Макка шаванд ва ё дур аз чашми мушрикин ва пинхоний ба шаҳр ва зодгоҳи хувиш дохил ¹⁵ шаванд.

Дар инҷо муслимин, амали худро на бар асоси илм ва огохий ва таъйиди онон тавассути марожеъи зи салоҳ, балки танҳо бар асоси шойеъот қарор доданд, ва бо зиндагишон ба ин шойеъот эътимод карданд.

¹⁵ سيرة ابن هشام (٣٦٤/١) و نك: سيرة النبوية ابن كثير (٥٦/٣ و ٥٧) و شرح زرقانى (٢٧٠/١).

Дар ин сурат метавон гуфт хар сухани ва хабарики тавассути марожеъи зи салох таъид ва тасдиқ нашавад шойеъаст. Ва дар хар сурат мо шейеъотро ба марожеъи зи салох хар амри иржоъ медихем. Дар масоили хонуроодаги ба маржаъи зи салохи хонуроода ва дар масоили омузишии ва иқтисодии ва низомии ва бехдоштии ва дипломосии хорижий ва ғейрих хам ба маржаъи зи салохи хамон синф мурожаъа мекунем.

Дар ин сурат хар касики бархалофи раъйи ин марожеъи зи салоҳки хаммагий зери мажмуъахойи “се абзор” хастанд хабар ё суханиро бишнавад шак накунадки бо шойеъа ва бухтони рубару шуда аст ки агар онро мунтақил кунад мужрими шариати аллох ва муслимин фаолият мекунад.

Пас шойеъа то замоники тавассути марожеъи зи салох баррасий ва полуфта ва мовриди таъид қарор нагирифта мисли тухмат ва бухтони ошкор аст:

: وَلَوْلَا إِذْ سَمِعْتُمُوهُ فَلْتُمْ مَّا يَكُونُ لَنَا أَنْ نَتَّكِمَ بِهِذَا سُبْحَانَكَ هَذَا بُهْتَانٌ عَظِيمٌ (نور/١٦)

Чиро намебоисти вақтики онро мешанидид, мегуфтид: шойистайи мо нестки забон бадин тухмат боз кунем, субханаллох! Ин бухтони бузурги аст!

Хамчунин аллох таоло мефармояд:

«وَالَّذِينَ يُؤْتُونَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ بغيرِ مَا اكْتَسَبُوا، فَقَدْ احْتَمَلُوا بُهْتَانًا وَإِثْمًا مُّبِينًا» (احزاب/٥٨)

Ва касоники мардон ва занони мўъминро – бидуни инки кори карда бошанд ва гуноҳи дошта бошанд- озор мерасонанд, муртакиби

дуруғи зиштий ва гунохи ошкори шуданд ва бори бухтон ва гунохи ошкори ба душ кашиданд.

Дар ин сурат шахсики ин шойеъот ва бухтонхоро дар мовриди мардон ва занони мўъмин нашр дода ва наметавонад онхоро тибқи завобити шаръий собит кунад гунохкори астқи назди аллох таоло ба унвони дуруғу шинохта мешавад:

فَأُولَٰئِكَ عِنْدَ اللَّهِ هُمُ الْكَٰذِبُونَ (سوره / ۱۳)

Ва инон қабли аз қиёмат дар хамин дунё хам мутаносиб бо шойеъа ва тухматики пахш карданд ва натавонистанд онро бо чохор шохиди мовриди таъйиди шариат собит кунанд, мустахаққи жарима ва шаллоқ ва таъзир мешаванд. Ба унвони мисол дар мовриди пахши шойеъа дар мовриди занони мўъмина:

: فَأَجْلِدُوهُنَّ ثَمَانِينَ جَلْدَةً (نور/ ۴)

Бадишон хаштод тозиёна бизанид. Ин ашхос илова бар ин тозиёнахо эътибори ижтимоӣи худро хам аз даст медиханд ва дигар шаходат ва гувоҳи аз онҳо пазирофта намешавад ва ба унвони шахси фосиқ дар жомеъа шинохта мешаванд.

Ба хамин далил будки сахобайи бузургвори чун “Абу Дардо” мегуяд: агар шахси ба мусалмони тухмат занад ва суханиро ба дуруғ алайхи у шойе кунад сазовор аст, худованд дар рузи қиёмат уро барои ^{۱۶}.хамиша азоб кунад то ончиро гуфта собит кунад.

^{۱۶} به روایت ابوالشیخ در «التوبيخ و التنبيه»، شماره ۱ (۱۳۰) و اسناد آن حسن است.

Аллох таоло ба сурати тахдид омиз дар мовриди ин интиқол дихандағони шойеъот ва коргарони бемузди “ мусалласи дуруғсоз” бо шарти бисёр сангин ва вахшатнок моро насихат мекунадки:

: يَعْظُمُ اللَّهُ أَنْ تَعُوذُوا لِمِثْلِهِ أَبَدًا إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ (نور / ١٧)

Худован насихатитон мекунад, инки агар мўъмин хастид, накунад харғиз чанин кориро такрор кунид.

Дар инжо аллох мутаол иймонро ба адами пейравий аз дуруғхойи “ мусалласи дуруғсоз” ва адами интиқоли ин дуруғхо гира мезанад ва дар жойи дигари табаъият аз ин дуруғхоро табаъият аз шайтон медонад. Ин оя дар мовриди инсонхойи дурусткор ва солих ва таъйиди шудаи, чун асхоби росулуллох саллаллоху алайхи васаллам нозил шуда аст ки дар чунон жойгохи қарор доштандки медонем.

Оё жойгохи ту назди аллох таоло болотар аз жойгохи ин бузургворон аст ки бидуни тарс ва афсари гусихта шойеъоти “ мусалласи дуруғсоз” ро мунтақил мекуни? Оё хозири ба хамин содагий иймонитро аз даст бидихи ва ру қиёмати худит шарт бандий ва қимор кунӣ.....?

Нуктайи муҳим дигарики дар мовриди шойеъа метавон ба он ишора кард ин аст ки шойеъа ба рохати табдил ба ширки тафарруқ мешавад: чигуна?

Онхоики шойеъотро қабул карданд дар баробари онхоики қабул накарданд қарор мегиранд ва ба хамин содагий шикофи дар сафи вохиди онхо дуруст мешавад ки агар зуд дармон нашавад

муқаддамоти ширки тафарруқро фароҳам мекунад ва ҳатто мунтаҳий ба ширки тафарруқ ҳам мешавад.

Намунаи машхурики корбурди шойеъотро дар мубтало кардани муслимин ба парокандагии сафи воҳидро нишон медиҳад жанги уҳуд аст. Дар жанги уҳуд: шойеъот ва дуруғҳои душман мабний бар кушта шудани росулulloх саллalloху алайхи васаллам дар дилҳои бисёри аз мусалмонон асар гузошт, ва бисёри аз онҳо бо шанидани ин хабари ногувор натавонистанд худро контрол кунанд ва по ба ʿ фарор гузоштанд.

Дар ҳар сурат пароканда шудан ва барҳам хурдани суффуфи муслимин еки аз аҳдофи муҳимми жанги равонии “ мусалласи дуруғсоз” ва табаъият аз шайтон дар ин замина аст, ва фарқи надорад чи каси муртакиби ин журм шуда бошад, аллох таоло мефармояд:

: إِنَّ الَّذِينَ تَوَلَّوْا مِنْكُمْ يَوْمَ الْتَقَى الْجَمْعَانِ، إِنَّمَا اسْتَزَلَّهُمُ الشَّيْطَانُ بِبَعْضِ مَا كَسَبُوا (آل عمران / ۱۵۵)

Ононки дар рузи руёруйи ду гуруҳ (мусалмонон ва кофарон дар жанги уҳуд) фарор карданд, бегумон шайтон ба сабаби порайи аз ончи анжом доданд ононро ба лағзиш андохт.

Тамоми ин мушкилот ва мусибатҳо аз самароти амалиёти равонии душман ва офоти забон ва сахл ингорӣи муслимин нисбат ба хабаргириӣ ва хабардеҳӣ аз манобеъи мовриди таъйиди “ се абзор” аст.

Идомаи ин бахсро бо ин ҳадиси росулulloх саллalloху алайхи васаллам ба баъди аз танаффуси кутох муваккил мекунемки аз вай

пурсида мешавад: ё росулulloх кудом мусалмон бехтар аст?

Мефармойяд:

« مَنْ سَلِمَ الْمُسْلِمُونَ مِنْ لِسَانِهِ وَيَدِهِ »¹⁸

Онки мусалмонон аз даст ва забони у дар амон бимонанд.

Тўлиди хабар, тахассус аст мисли соури тахассусхо.

То инжо бояд мутаважжих шуда бошемки хабар расоний фан ва тахассус аст ва танхо мутахассисин метавонанд дар он ворид шаванд. Агар мо пазирофтаемки қонунгузорий ва таъйини хуб ва бад, арзиш ва зидди арзиш, қудрат ва хокимият дар тахассуси аллох таоло аст, ва бо мухтас кардани мафохим ва мухтавоӣ чохоргонайи дин ба дини ислом дастӣ дигаронро дар ин замина кутох кардаем, ва хар касики чанин иддаоӣ дошта бошадро дуруғу медонем; ба хамин тартиб лозим аст дар ин замина хам тобеъи улил амри бошемки қонуни шариати аллох барои чанин тахассуси таъйин карда аст.

Чун тўлиди хабар ек тахассус аст мисли соури тахассусхо. Фарқи ин тахассус бо жаррохийи қалб ва жаррохийи мағз ва ғейрих дар ин аст ки ин тахассус даруни инсонхо ва афкор ва ақоиди инсонхоро дармон ё олуда мекунадки, бисёр дақиқтар, ва хатарноктар аз садама задан ба жисми инсонхост.

Холо касб ё тўлиди ин ахбор хам ба хамин содағихо нест ва хаммайи ахбор ва иттилоат дар ек даража ва радиф нестанд. Замоники

¹⁸ متفق عليه/ بخاری ۱۰ – مسلم ۴۰

хукумат ё созмони иттилоатий, ё хатто ширкати тижорий аснод ва мадорикиширо табақа банди мекунад меҳоҳад ба ин шикл нақшаҳо, барномаҳо, рувияҳои корӣ, нуқоти заъаф ва қувват, вазияти нийруҳо, имконот ва мақдуроти созмонӣи ҳудиширо аз руқабойи хорижий ва авомили нуфузӣи онҳо дар амон нигоҳ дорад.

Дар ин сурат мешавад гуфт ки ҳукуматҳо ва созмонҳо ва ширкатҳои мухталиф ҳар кудом ҷиҳати ҳифзи манофеъи мусбат ё манфӣи ҳудишон доройи ек сери ахбор ва иттилооти ҳастанд ки ба ҳар шеваи мумкин саъй доранд бо тартиботи ҳифозатӣи хосси аз онҳо муҳофизат кунанд.

Ин ахбор ва иттилоатӣи ба сурати санад дар омаданд ҷузви доройҳои муҳим ва бо арзиши ҳар ҳукумат ва созмон ва ширкати ҳастанд, ва қомилан қобили қабул аст ки аз ҳар ҷизи геронқиймат ва бо арзиш бояд муҳофизат кард. Чун аз даст додани ин ахбор ва иттилоат дар мовориди зароботи ҷуброн нопазирий бар манофеъ ва хатто асос ва мовҷудияти ҳукумат, созмон ва ширкатҳо ворид мекунад.

Масалан дар ширкати тӯлиди одомси табиӣ дар Курдистон формули тӯлид, еки аз сармояҳои арзишманди ин ширкати иқтисодӣ маҳсуб мешуд, аммо лов рафтани ин формул тавассути еки аз аъзойи дохилий садамоти сангинӣ ба ин ширкати бузурги иқтисодӣ ворид кард.

Дар ин сурат заруроти ҳифзи назм ва амнияти умумӣи ҷомеъа ва пешбурди саҳиҳи барномаҳо иқтисо дорад ки бо ҳар омили дохилий ё хорижийи маҳалли ин амнияти умумӣ бошад барҳурди муносиби

сурат гирад. Ва еки аз вазоифи масъулини “се абзор” ин аст ки барои тақвияти ихсоси амнияти умумий дар жомеъаи муслимин иқдоми лозимро анжом бидиханд.

Фош кардани ахбор ва асрори махрамонаи шахсий ва гуруҳий ва жамоатий ва ширкатий ва созмоний ва ҳукуматий ва ғейрих дар воқеъ еки аз авомили ихлол дар амният махсуб мешавад ки бо шуорхойи дуруғин ва фарибандаи озодийи баён ва озодийи матбуот ва наметавон ин зулми ошкорро лопушоний кард; инҳо ба нисбатхойи мухталифи хатти қирмизхойи ҳар жомеъаи хастанд чи мусалмон ва чи ғейри мусалмон.

Мушаххас аст, муҳофизат аз чизхойи арзишманд назди ҳар шахс, гуруҳ, созмон, ширкати иқтисодий, қовм ва ҳукуматий амри оддий ва қобили ҳазм аст, ва табиий аст ки қабул дошта бошем ҳамчунонки мо аз ахбор ва иттилоат ва асноди худ муҳофизат мекунем муҳолифин ҳам чанин кориро анжом бидиханд ва ҳамчунонки мо мехоҳем онҳоро гул бизанем ва ба иттилоат ва ахбори онҳо нуфуз карда ва дар аваз монеъи дастрасийи онҳо ба ахбор аҳноди худ бошем онҳо ҳам дар пейи чанин тарроххойи бошанд.

Дар истелох ин даста аз ахбор ва иттилоатро тахти унвони “иттилоати махрамона” ё “асноди табақа банди шуда” ё “ахбори бисёр хассос” ва ғейрих ном бурданд.

Албатта мезони аҳамияти ин ахбор ва иттилоати ҳам ба сатҳи табақа банди ҳифозатийи он бастагӣ дорад, ҳар чи сатҳи табақа бандийи санади болотар бошад аҳамият ва арзиши ин ахбор болотар меравад ва талош ва энержий ва диққати бештари дар

мухофизат аз онҳо лозим мешавад. Ек хабар чигуна таъйини даража мешавад? Ба мезони ахамият ва таъсирики дар таъмини амнияти мо дорад даража бандий мешавад, ва дар миёни мо ин ахбор ва иттилоати табақа бандий шуда маъмулан ба панҷ даста: маҳдуд, махрамона, хийли махрамона, сирриӣ ва ба кулли сирриӣ даста бандий шуданд.

-ахбор ва асноди ба кулли сирриӣ фош шуданишон ба асос ва мовжудияти ҳукумат ва созмон ва ширкат зароботи жуброн нопазириӣ мезанад.

-ахбор ва асноди сирриӣ фош шуданишон бо ек даража пойинтар боиси зиёни умда ва хатто барҳам хурдани бисёри аз равобити дипломосийҳо ва тазалзул дар амнияти кишвар ва созмон ва ширкат ва мановеъи умумий мешавад.

-асноди хийли махрамона ҳам ифшо шуданишон боиси ихтилол дар умури ижроӣ ва хатто мутаваққиф кардани бисёри аз вазоифи дохилий мешавад.

-ахбори махрамона ҳам фош шуданишон дар умури дохилий беназмиӣ ба вужуд меоварад ё бо масолах ва мановеъи дохилий созгорӣ надорад.

Албатта кишварҳо бар асоси хост ва иродаи находҳои амниятиӣ худ ҳар чанд соли ек бор даража ва табақайи ин аснодро аз ҷиҳати сирриӣ ба пойин тағйир медиханд то ба ахбор ва иттилоати маҳдуд мерасад, ва баъд дар замон ва шароитики ҳудишон муносиб мебинанд бахшҳои аз ин ахбор ё хатто кулли онҳоро тахти унвони “асноди торихӣ” дар ихтиёри умум қарор медиханд.

Дар бисёри аз кишварҳо ахбор, иттилоат ва асноди фовқи сиррийро маъмулан аз 30 то 50 сол дар ҳамон табақа қарор медиханд ва сиррий ва хийли махрамонаро аз 15 то 30 сол ва махрамонаро аз 5 то 15 сол дар ҳамон даража ниғахдорӣ мекунад ва баъад ба ҳамон тартибикӣ зикр шуд аз ҳолати табақа банди шуда таназзул меёбанд магар тахти шароит ва авзоъ ва аҳоли изтирорӣ боз мумкин аст ки ин солҳо тамдид шавад.

Ба унвони мисол бо онки дар англизистон асноди довлатӣ ва махрамона баъди аз 20 сол ва дар амрико баъди аз 30 сол ижоза интишор доранд, аммо мебинемки амрико баъди аз 60 сол аз вуқӯи кудитойи 27 мурдод соли 1332 хуршидий бар алайҳи Мусаддиқ дар Эрон кулли ахбор ва иттилоати худро мунташир мекунад.

Дар соли 1989 н. Визорати умури хорижа амрико баҳши аз ахборро нашр медихад бидуни инки хатто екбор аз иртиботи амрико ва англис бо ин кудито исми бибарад. Боз дар соли 2000 низдик ба 200 сафҳа аз аснод ва мадорикӣ созмони сиё дар ин замина тавассути Ниюёрк таймиз мунташир мешавад боз бидуни инки исми аз амрико ва англиз бурда шавад, аммо дар соли 2013 созмони сиё ба сурати зимний ба нақши худ дар ин кудито ишора мекунад то инки дар ниҳоят пас аз 60 сол ба сурати расмӣ ба нақши худ дар ин кудито эътироф мекунад ва хатти бутлон мекашанд бар тамоми ҳазорон дуруғикӣ дар ин 60 сол тахвили мухотибин ва муарриҳин доданд.

Инҳо ба ин шикл ахборро ба сурати тадриҷӣ ва мутаносиб бо шароити амниятӣ худ нашр медиханд аммо чунончи дар ин замина иштибоҳи руҳ диҳад читур?

Визорати дифоъи амрико ахбор ва иттилоат ва асноди махрамона марбут ба жанги Ветнам (1950 то 1975) ки худш тахия карда астро расман 40 сол баъди аз нашри жанжолӣи онҳо дар расона мунташир мекунад. Қаблан бахши аз ин ахбор дар тобистони соли 1971 дар нашрияи “ ньюёрк таймз” тавассути еки аз коркунони сифорати амрико дар ветнам мунташир шуда будки мардуми амрико аз ахбор ва иттилоати нодурусти визорати дифоъ дар заминаи жанги Ветнам ва муттаҳидони иёлати муттаҳида мутталиъ кард ва мадхали бар поёни жанг ва оғози бар уфули Нексон раис жумхури амрико шуд.

На амрико ва на ҳеч кишвар ва созмони намехоҳад ба ин шикл садама бибинад ва тамоюл дорад аз ин ахбор ва иттилоати худ ба нахви аҳсан муҳофизат кунад ва дар замон ва шароити худш муносиб мебинад онҳоро мунташир кунад ё ҳатто ба ҳок биспорад ва харгиз онҳоро нашр надихад.

То қабли аз тей шудани ин пруса харгуна ифшогарӣ таҳаллуф махсуб шуда ва шахси ифшо кунанда бо мужозот мувоҷиҳ мешавад. Ба унвони мисол дар қонуни таъзироти Эрон барои касики бар хар нахви омили фош шудани ахбор ва иттилоати сирриӣ бошад аз 2 сол то 10 сол ва барои ахбор ва иттилоати махрамона аз 6 моҳ то 2 сол зиндон дар назар гирифтанд.

Ё амрико аз инки Жулин Осонж – бунёнгузори австралиёи викиликс – ба ифшоӣи 750 ҳазор санади махрамона ва ғейри махрамона низомӣ ва дипломатик даст зад онро душмани амниятии миллии худ донист ва дидем чи иттифоқи офтод. Ба унвони мисол амрико

намехост мардум видеои аз хамлайи хавойии ду холикуптер ба хабарнигорон ва ғейри низомиён дар Бағдодро бибинанд ва бифаҳмандки кори худешон буда аст балки мехост мардум ҳамон ахбори дуруғиниро бовар кунандки садҳо расонаии мохвораи ва интернетии он, ва садҳо расонаии секуляристхойи муртадди маҳаллий ва дорудастайи мунофиқини бумий ин жиноётро ба муслимин нисбат дода буданд.

Амрико аслан дуст надошти ин ахбори фашш шуда собит кунандки амрико ва муттаҳидиниш боиси қатли омми он ҳамма ғейри низомий дар Афғонистон шудандки дар ахбори дуруғин худ мужоҳидинро омили ин кушторҳо маърифий карда буданд. Ё намехост аз амалиёти пинҳони “бигир ё бикӯши” командухойи амрикоӣ алайҳи муслимини Афғонистон каси сар дар биёварад. Ба ҳамин далил фовран Жеймс Жуниз, мушовари амнияти миллии амрико тейи баёнияти эълон мекунад: вашингтон ифшойи иттилооти маҳрамонайиқи метавонад жони амрикоӣён ва муттаҳидони амрико дар муъаррази хатар қарор диҳад ва амнияти миллии ин кишварро таҳдид кунад, қавийян маҳкум мекунад.

Мутаваҷҷиҳ шудаид чи шуда аст? Баёни воқеиятхойиқи худешон невиштанд ҳам боиси хатар офтодани жони амрикоӣён ва муттаҳидини ишғолгар ва муздури онҳо дар Афғонистон ва соири нуқоти дунё мешавад ва амнияти миллии ин кишварро таҳдид мекунад. Чиро? Чун огоҳ шудани муслимин аз дуруғҳо ва жанги равоний ва воқеияти жиноёти инҳо боиси хунсо шудани жанги равонийи ин душманон ва тақвияти руҳияи жиходийи муслимин ва пейвастании муслимин ба мужоҳидин ва кам шудани омори фариб

хурдахо мешавад ва ин яъни бедорӣи табақоти фариб хурда ва тақвияти жибхайи муслимин ва тазъифи жибхайи амрико ва муттаҳидини секуляр ва новкарониш ва боло рафтани омори куштахойи онҳо ва дар нихоят пийрузиӣи муслимин ва шикасти залилонаӣи онҳо.

Ба хамин далил аст замоники нийрухойи полиси Ироқ дар шаҳри Басра дар таъқиб ва гуризи пас аз додани ек кушта ва ек захмӣи ду сарбози англизийро бо ришхойи маснуъӣи ва либоси мубаддали арабий ба хамрохи миқдори зиёдий маводди мунфажира дар худрухойи ғейри низомийшон дастгир мекунанд, қабли аз инки тавассути нийрухойи ҳукуматиӣи Ироқ бозжуйи бишаванд ва ба чизи эътироф кунанд нийрухойи мусаллахи англиз дақиқан бар халофи тамоми қавонини бейналмилалӣи худшон ба он эътиқод доранд барои озодӣи инҳо бо истефода аз тонк ва нафарбарҳо ва соири таҷхизоти низомӣи ба зиндон ҳамла мекунанд, ҳар чанд дар ин даргирӣи ду тонки онҳо тавассути мардум ба оташ кашада мешавад ва 5 нафар аз мардум ҳам кушта мешаванд аммо ба ҳар қийматики шуда ин ду сарборзи асир шударо озод мекунанд ва бо худшон мебаранд. Чиро? Чун намехоханд ин сарбозон ба ахбори воқеӣи эътироф кунандки набояд гуфта шавад.

Шиъа ва сунний дар кинори ҳам ва муттаҳид дар қарбало ва нажаф бар алайҳи ишғолгарони амрикоӣи ва англисий межангидандки Абу Мусъаб Зарқовӣи ҳам еки аз хамин афрод буд. Англисийҳо ва амрикоӣиҳо жихати инхидоми ин ваҳдат ва тӯлиди жанги дохилиӣи ва тазъиф ва фашл ва беубухат қардани муслимин ибтидо ба парвариш ва майдон додан ба тафаккуроти шиъаёни ғуллот ва ба

истелохи англисий ва ғуллоти наждий такфирий заминахойи равоний жихати инхидоми ин иттихродро фароҳам карда буданд ва агар ин тафарруқ ва жанги дохилий иттифоқ наёфтада буд, холо бу унвони ек кори амалий рафтанд дар масожид ва мадорис ва бозорхойи ахли суннат бомбгузорий карданд, ва инро андохтанд ба гардани шиъаён, ва дар баробар, дар хусайनियाхо ва масожид ва бозорхо ва мадорис ва соури амокини умумийи шиъаён нез бомбгузорийхойи анжом дода ва андохтанд гардани суннийхо, ва дар тамоми расонахойи мохвораий ва интернетий ва ғейрих ин дуруғхоро жихати шуълавар кардани жанги дохилий миёни шиъа ва сунний ва машғул кардани ахли қибла ба хам нашр доданд холо бо сарфи ин хамма хазина, метавонанд филмнома ва прусайи жинояткоронайи худшонро бо эътирофи ин сарбозони ноқис бигузоранд? Қатъан на. Ба хамин далил бо шитоби суъол барангиз ва бо пардохти хазинайи сиёсийи газзофи дар баробари чишмони тамоми дунёйики мебинад, аз ахбор ва иттилоати пинхони худ мухофизат мекунанд.

Инхо ба ин сабк аз ахбор, барномахо ва тўвътиахо ва дуруғхойи худ мухофизат мекунанд ва тахти ҳеч шароити ижоза намедиханд муслимин оғох шаванд ва воқеиятхоро бифахманд, балки бояд дуруғхойи онхоро то замоники инхо мехоханд ба унвони воқеият қабул кунанд.

Пас хабардехий ва хабаргирий ба ин содагиро нестки шумо пойи ахбори шабакахойи куффори секуляри жахоний ва муртаддин ва дорудастанйи мунофиқин амома ба сар ё кровотий афсар ба гардан махаллий бинишини ва инхо хам воқеиятхоро содиқона дар мовриди

ислом ва муслимин дар ихтиёри шумо қарор диханд; хар чандки бидуни шак воқеиятхоро дар мовриди соири умур дар ихтиёри шумо қарор медиханд то шуморо ба ин қаноат бирасонандки дуруғхойи созмондехий ва барномарезий шудайи онхоро дар ин жанги равонийки бар алайхи муслимини шариятгаро ва бахусус “се абзор” рох андохтанд ба шумо биқабулонанд ва шуморо дар ҳамон масири қарор дихандки мехоханд; масирики хоста ё нохоста ба табаъият аз тоғутхо ва шайтон бар алайхи дустони аллох таоло хатм мешавад.

Инжостки аллох таоло зимни нишон додани рохкори берун рафт аз ин чанин доми хатарноки ба мезони хатарнок будани табаъият аз дуруғхойи ин куффор хам ишора карда ва мефармояд:

وَإِذَا جَاءَهُمْ أَمْرٌ مِّنَ الْأَمْنِ أَوْ الْخَوْفِ أَدَّاعُوا بِهِ وَلَوْ رَدُّوهُ إِلَى الرَّسُولِ وَإِلَىٰ أُولِي الْأَمْرِ مِنْهُمْ لَعَلِمَهُ الَّذِينَ يَسْتَنبِطُونَهُ مِنْهُمْ وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ لَاتَّبَعْتُمُ الشَّيْطَانَ إِلَّا قَلِيلًا (نساء / ٨٣)

Ва хенгомики (хабар) корики мужиби натарсидан ё тарсидан аст ба онон мерасад, онро (миёни мардум) пахш ва пароканда мекунад. Агар ингуна афрод, сухан гуфтан дар ин бораро ба пайғамбар ва улил амри худ вогузоранд танхо касони аз ин хабари ишон иттилоъ пейдо мекунаандки ахли хал ва уқданд ва ончи боисти аз он дарк ва фахм менамоянд. Агар фазл ва рахмати худо шуморо дарбар намегирифт жуз андаки аз шумо хамма аз шайтон пейравий мекардид.

Магар шайтон ба дустони худииш дарс намедихад ва вахий намекунад? Магар табаъият аз куффори секуляри жахоний ба рахбарийи амрико ва русия ва чин ва англис ва фаранса ва герман ва

соири куффори жахоний ва тоғутхойи махаллий ва муртадди хоким бар муслимин ва ахзоби секуляр ва муртадди махаллий табаъият аз шайтон нест? Магар жангидан дар кинори ин куффори ишғолгари хорижий ва новкарони махаллийи онҳо бар алайхи муслимини шариатгаро ва озодхох табаъият аз шайтон ва жангидан дар рохи тоғут нест хатто агар бо як калама бошад?

Магар ғейри аз ин даста мо дастайи дигари дорем:

الَّذِينَ آمَنُوا يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ الطَّاغُوتِ فَقَاتِلُوا أَوْلِيَاءَ الشَّيْطَانِ إِنَّ كَيْدَ الشَّيْطَانِ كَانَ ضَعِيفًا (نساء / ٧٤)

Касоники иймон оворданд, дар рохи аллох жангиданд, ва касоники кофар шуданд, дар рохи шайтон межанганд. Пас бо ёрони шайтон бижангид. Бегумон нейранги шайтон хамиша заиф буда аст.

Оё амрико ва муттаҳидини секуляри жахонийи у дар рохи аллох межанганд ё дар рохи шайтон? Оё новкарони амрико ва муртаддини махаллий дар рохи аллох межанганд ё дар рохи шайтон? Холо шумоки бо нисфи калама ҳам аз ин куффор ва муртаддини махаллий ва муздурониш дифоъ мекунид бидуни шак шумо ҳам дар рохи тоғут машғули жанги равоний ва сард ва ё гарм хастид, ва бидуни шак аз шайтон табаъият кардид.

Пас “ мусалласи дуруғсоз ” бо тахассус ва имконотики дорад, дар сурати ғафлати муслимин аз мутахассисини шуройи улил амр дар масоили хабаргириӣ ва хабардехий ва жанги равоний еки аз “ се абзори ” бартар, ба хамин содагий шахсро ба табаъият аз шайтон водор мекунад магар иддаи қоилики хамма дорем мебинем.

Инжостки бояд пурсид: вазифайи мо дар баробари ин мусалласи дуруғсозон чистки аллох таоло ба мутахассис ва хатто муваффақ будани онҳо дар фарибии муслимин гувоҳии дода аст?

Мо дар мовриди исломи мужмал ва баъзи аз умури шахсии атрофи худ – на хаммаи онҳо – метавонем сихат ва суқми онҳоро ба он шевайки хастанд бифахмем аммо аз бисёри аз умури шаръий ва бахусус аз ахбор ва рувидодхойи бародар ва хохар ва амму ва дойи ва хола ва амма ва хохарзода ва бародарзода ва дойизода ва аммузода ва атрофиёни даража еки худ хам иттилоъи дурусти дар даст надорем, ва наметавонем ахборики дигарон дар мовриди онҳо медихандро сад дар сад дуруст бидонем, бахусус агар аз тарафи душманон ва ё хасудон ва бадхохон бошадки аслан намешавад ба он эътимод кард.

Аз ин доираи хешовандоники биёем берун боз хар чи доира васиътар мешавад ба хамон андоза доираи огохихойи шаръий ва мустанади мо тангтар ва маҳдудтар мешавад, яъни хар чи аз хамсояхо ва хам махаллайихо ва хам рустойихо ва хамшахрийхо ва хам устонийхо ва хам кишварийхо ва хамминтақайихо ба самти соури манотиқ ва сарзаминхо меравем ба хамон андоза доираи иттилоати мо хам ниёз ба тахассуси бештар ва манобеъи мовриди эътимодтари дорад.

Холо агар мо гоҳ дар таъйиди хабари дар мовриди фарзандонимон ё писар амму ва писар дойихоимонки дар кинори мо зиндагий мекунанд дучори сардарағумий ва гижии ва гоҳ инхироф мешавем, дар мовриди

ахборики аз мо бисёр дур буда ва аксаран тавассути расонаҳо ва боландгӯҳои ин “ мусалласи дуруғпардоз” ба мо расида чикор кунем?

Мо қоидаҳо бар ин меғузуремки ҳар чи аз тарафи аллоҳ номида бошад дар он ихтилоф ва таноқиз ва рост ва дуруғ ва олудағий вуҷуд дорад, ва лозим аст тавассути мутахассисини тасфия ва полуфта бишавад, ва баъад қобили масраф хоҳад буд чун аллоҳ таоло мефармояд:

: أَفَلَا يَتَذَكَّرُونَ ۚ وَالْقُرْآنَ ۚ وَلَوْ كَانَ مِنْ عِنْدِ غَيْرِ اللَّهِ لَوَجَدُوا فِيهِ اخْتِلَافًا كَثِيرًا (۸۲)

Оё(ин мунофиқон ва секулярзадаҳо) дарборайи қуръон меандишанд ва агар аз суйи ғейри худо омада буд дар он таноқизот ва ихтилофоти фаровони пейдо мекарданд.

Дақиқан ба дунболи ин аллоҳ таоло ба масалаи хабаргирии муслимин ишора карда мефармояд:

وَإِذَا جَاءَهُمْ أَمْرٌ مِنَ الْأَمْنِ أَوِ الْخَوْفِ أَذَاعُوا بِهِ ۖ وَلَوْ رَدُّوهُ إِلَى الرَّسُولِ وَإِلَى أُولِي الْأَمْرِ مِنْهُمْ لَعَلِمَهُ الَّذِينَ يَسْتَنْبِطُونَهُ مِنْهُمْ ۗ وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ لَاتَّبَعْتُمُ الشَّيْطَانَ إِلَّا قَلِيلًا (۸۳)

Бале қаблан ишора кардемки аллоҳ таоло мефармояд мураббийи дуруғсозон шайтон аст ва пейравий аз ин дуруғсозон пейравий аз шайтон аст. Ва боз ба дунболи созмондеҳий ва осибшуносий ва додани рохкор ба муслимин дар мовриди масалаи хабаргирии астки ба қитол ва жанги мусаллаҳона амр мекунад ва мефармояд:

فَقَاتِلْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ لَا تُكَلَّفُ إِلَّا نَفْسَكَ وَحَرِّضِ الْمُؤْمِنِينَ عَسَى اللَّهُ أَنْ يَكُفَّ بَأْسَ الَّذِينَ كَفَرُوا وَاللَّهُ أَشَدُّ بَأْسًا وَأَشَدُّ تَنكِيلًا (نساء/ ۸۰- ۸۴)

Дар рохи худо бажанг(хатто агар хам танхо боши) ту жуз масъули аъмоли худ нести. Ва мўъминонро (хам ба жанг даъват кун ва бидон) тарғиб ва тахрик намо. То инки худованд қудрати кофаронро боз гирад ва қудрати худо бештар ва мужозоти у сахттар аст.

Дар инжо мушаххас аст ки аллох таоло дар ин ояйи маданий бо рабт додани табйини ахбор ба росулulloх саллalloху алайхи васаллам аз маржаъи сухан мегуядки зимомдори умури ижроий ва дунёвийи муслимин ва хокими жомеъайи исломий ва фармонда жанг аст, ва дар жомеъайи исломий танхо куффор ахли зимма ва дорудастайи мунофиқин ва секулярзадахо хастандки аз ин дастур ва қоида сарпичий мекунад.

Холо , бо фовти росулulloх саллalloху алайхи васаллам ва бар сар омадани дўврони хукмронийи ишон ин маржаъ дар ихтиёри кист? Аллох таоло ба сирохат мефармояд:

: يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِي الْأَمْرِ مِنْكُمْ (نساء / ٥٩)

Итоат аз се маржаъ:

-аллох таоло.

-росулulloх алайхи васаллам.

-улил амр- сохибон ва мутахассисини амр.

Боз пушти сари ин дастури сарихи аллох таоло адами пейравий аз ин се манбаъро ба манзилайи тахокум ба тоғут ва саргардон шудан тавассути шайтон медонад.

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ آمَنُوا بِمَا نُزِّلَ إِلَيْكَ وَمَا نُزِّلَ مِنْ قَبْلِكَ يُرِيدُونَ أَنْ يَتَحَاكَمُوا إِلَى الطَّاغُوتِ وَقَدْ أُمِرُوا أَنْ يَكْفُرُوا بِهِ وَيُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُضِلَّهُمْ ضَلَالًا بَعِيدًا (نساء / ٦٠)

(эй пайғамбар!) оё таажжуб намекуни аз касоники гумон мебарандки ошон бидончи бар ту нозил шуда ва бидончи пеш аз ту нозил шуда иймон доранд, мехоханд довариро ба пеши тоғут бибаранд (ва хукми уро ба жойи хукми худо бипазиранд?!). ва холи онки бадишон фармон дода шуда аст ки ба тоғут куфр биварзанд. Ва шайтон мехоҳадки ишонро бисёр гумроҳ кунад.

Дар инҷо возих ва ровшан аст ки масала ба хокимият ва тахкими қонуни шариати аллоҳ бармегардад ва баъди аз росулulloҳ саллаллоҳу алайҳи васаллам нез танҳо шўроӣи улил амр аст ки хукмиш дар умури иҷтиҳодӣи руз ҳам радиф бо росулulloҳ саллаллоҳу алайҳи васаллам қарор дорад. Дар инҷостки мешавад гуфт аллоҳ таоло “ шўроӣи улил амр” ро ба унвони жонишини росулulloҳ саллаллоҳу алайҳи васаллам дар умури иҷтиҳод пазир маърифӣи кардаки бо иҷмоъи воҳидиш “ уммати” воҳид ва жамоати воҳидиро ба вуҷуд меоварад ва шойистагӣи пуштибонӣи аллоҳ таоло

(يَدُ اللَّهِ عَلَى الْجَمَاعَةِ)

Ва ҳамчунин шойистагӣи ва лиёқати ваъдаҳои касб мекунадки росулulloҳ саллаллоҳу алайҳи васаллам барои чанин “ уммати” аз аллоҳ таоло дархост карда ва аллоҳ таоло ба чанин “уммати” атоъ фармуда:

إِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ وَعَدَنِي فِي أُمَّتِي وَأَجَارَهُمْ مِنْ ثَلَاثٍ: لَا يَعْصِيهِمْ بِسُنَّةٍ، وَلَا يَسْتَأْصِلُهُمْ عَدُوٌّ، وَلَا يَجْمَعُهُمْ عَلَى ضَلَالَةٍ^{١٩} يَا "لَنْ تَجْتَمِعَ أُمَّتِي عَلَى الضَّلَالَةِ أَبَدًا، فَعَلَيْكُمْ بِالْجَمَاعَةِ فَإِنَّ يَدَ اللَّهِ عَلَى الْجَمَاعَةِ"^{٢٠}

Бидуни шак ин шўройи улил амр баъди аз росулulloх саллаллоху алайхи васаллам бояд аз қудрати ижройи ва пуштивонайи низомий бархурдор бошадки битавонад ҳам аз мавжудияти худии мухофизат кунад, ва ҳам аз гурухсозии ва зарарсозии мунофиқин (секуляриадаҳо) ва муслимини мунхариф жиловгирий кунад, ҳам ижмоъихойики ба он расида астро ба мархалайи ижройи дар биёварад.

Дар инжостки мисли хамиша ба “се абзори” ҳаётий мерасемки танҳо бо пуштивонайи қудрати низомийи ин “се абзор” астқи метавон ба чанин хадафи расид.

Холо ин шўройи улил амриқи аз пуштивонайи қудрати низомийи ва ҳукуматиӣи еқи аз “се абзори” бартар бархурдор аст дар даруни худии шўроҳойи мутахассисини кучактарио жо додақи аз маҷмуъаӣи ин шўроҳойи мутахассисини кучак астқи ин шўройи улил амри воҳид ба вужуд меояд.

Мисли шўройи мутахассисини даъват ва таблиғқи уммати воҳидиро ба вужуд оварданқи бо ижмоъи воҳидии раъӣи воҳидиро ба ҳаммаӣи муслимин ба сурати ексон мерасонанд ва сӯхани ин мубаллиғ дар ин масҷид бо он еқи дар масҷиди дигар фарқи надорадқи боиси саргардонӣи ва доман задан ба тафарруқ дар миёни муслимини еқрусто ё шаҳр ва мантақа бишавад, ва аллоҳ таоло ҳам дар холати оддийи ва ғейри изтирорӣи ба чанин “уммати” амр мекунадқи

^{١٩} سنن الدارمي (٥٥)

^{٢٠} في المعجم الكبير للطبراني (٢١٧١، ٣٤٤٠، ١٣٦٢٣): صححه الشيخ الألباني بهذا اللفظ في ظلال الجنة (٨٠٠).

рисолати амр ба маъруф ва нахий аз мункаро бар уҳда биғиранд на афроди мутафарриқ бо нигаришхо ва тафосири мутафарриқ ва мефармояд:

وَلْتَكُنْ مِنْكُمْ أُمَّةٌ يَدْعُونَ إِلَى الْخَيْرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ (آل عمران/ ١٠٤)

Ё мисли шўройи мутахассисини умури ҳукумати, низомий, иқтисодий ва амниятӣ ва пизишкий ва меъморӣ ва ғейриҳки ҳам акнун тахти унвони синф ва синдико аз онҳо ёд мешавад.

Хар кудом аз ин мутахассисин маъмулан ек амир ё суҳангӯи дорандки аз мажмуъи ин амроӣ мутахассис шўройи мутахассисин ё хайъати иҷроӣи еки аз “се абзор” шикл мегирад. Дар инҷо возих ва ровшан аст ки аз мажмуъи инҳо чанин шўройи бузурги шикл мегирад на аз еки ё чанд то аз инҳо, ва муҳимтар аз он инки замонӣ гуфта мешавад фалонӣ олимӣ бузург ё мутахассисӣ қобили таваҷҷуҳи аст бояд диққат бишавад ки ин шахс дар чи чизи тахассус дорад? Чун қарор нест касики мисли Холид бин Валид ки дар умури низомӣ мутахассис аст дар жойгоҳи Муоз ибни Жабал қарор бигирад ки дар амри ҳалол ва ҳаром тахассус дошт, ё Билоли ҳушсадо ё Хассон ибни Собит шоир ва мужриӣи жанги равонӣ дар жойгоҳи еки аз инҳо қарор бигирад. Дар инҷо метавонем биғуем ки ин азизон хар кудом дар тахассуси ҳудишон бузург ҳастанд аммо дар тахассусҳои дигар чи?

Баъди аз росулulloх саллаллоху алайҳи васаллам танҳо шўройи улил амр аст ки шойистагӣи жойгоҳи қозӣи ва шойистагӣи ин имтиёзро дорад ки ба он гуфта шавад дар ҳамма чиз барои “вазъи

мовжуд ва алъони” муслимин бузург аст. Бақияйи мутахассисин танхо дар тахассуси худешон бузург хастанд ва дар тахассусхойи дигар метавон гуфт кучак хастанд. Дар инжо на худи онхо ин ҳақро дорандки дар ҳамма чиз худро бузург ва мутахассис нишон диҳанд ва на соири муслимин бояд чанин ҳаққиро барошон қоил шаванд.

Дар ин сурат муслимин бояд ниёзхойи худ аз ҳар тахассуси, аз мутахассисини бигирандки ба ҳамон тахассус марбут мешавад. Каси набояд ин иштибохро бикунандки дар умури пизишкийи худеш ба ек мутахассиси меъморий ва шахрсозий ё ек мутахассиси сарф ва наху арабий ё ек мутахассиси торихва жуғрофиё ва риёзий ва ғейрих мурожаъа кунанд, ин мутахассисин ҳам набояд аз жаҳолати муҳофибни худ суъистефода карда ва худро дар жойгоҳи мутахассисини қарор диҳандки нестанд.

Мо афроди зиёдийро дидемки масалан дар тадриси илми ҳадис ё торих ё пизишкий ё сарф ва наху ва балоға ва аҳоли шахсий тахассуси қобили таваҷҷуҳи доранд аммо илова бар онки зери маҷмуъайи еки аз “се абзори” бартар нестанд аз жаҳолат ва ихсосоти ҳақ талабона ва зулми ситизийи жавагон ва муҳофибни худ суъистефода карда ва ҳатто иддаӣ аз онхо уламоӣ дарборӣ ё тахти мудирӣ ва назорати еки тоғутхойи маҳаллий буда ва ҳазорон километр дуртар аз майдонхойи ҷиход ва қитол ва ҳатто дар еки аз дорул куфрхо ва дорулҳарбхо дар макони амн ва муҳофизат шуда тавассути куффори секуляр ва ишғолгари жаҳонӣ нишастанд ва дар жойгоҳи муфтихо ва мутахассисини ҷиход ва жанги мусаллаҳона ва теорисийин ва раҳбарони маънавӣ иддаӣ

қарор мегиранд, ва ба хамин содагий бо дин ва жон ва номус ва обру ва ватан ва моли миллионхо муслимин бозий мекунад.

Инжостки муслимин бояд аз ин фазойи олуда ва масмум худешонро нажот дода ва дар масири сахихи шаръий ва амр шуда тавассути аллох таоло қарор гирандки хар ақл ва қалб салимий хам ба он амр мекунад.

Ақли салим ва қалби салим ба мо мегуядки ниёзитро аз мутахассисин бипурски дар хамон чизики шумо беҳиш ниёз дори тахассус дорад. Агар ғейри аз инро анжом доди ва шайёди аз жаҳолатит суъистефода кард бояд худитро маломат ва сарзаниш куни.

Бояд инро бидоники инсонхойи ками чун имоми Молик пейдо мешавандки дар 27 суъолики дар тахассусики дорад аз у пурсида мешавад бигуяд намедонам. Ишон суъоли дар тахассусиш пурсида шуд ва гуфт намедонам аммо инро бидонидки касони хастанд дар тахассусики надоранд боз адои мутахассисинро дар меоваранд ва мисли аррувайбиза ва уламои суъ ба суъистефода аз жаҳолати дигарон машғул мешаванд.

Мумкин аст умури мисли пизишкий ва муҳандисий ва ронандагий ва ғейрих вужуд дошта бошандки шахс бо роҳатий битавонад ба мутахассиси хамон чизики ба он ниёз дорад мурожаъа кунад ва агар масалан жихати омузиши ронандагий ба ек маркази мутахассисини жаррохийи мағз ва асоб ё маркази мутахассисини жаррохийи куллия ё қалб мурожаъа кунад худеш бифаҳмадки ба кори аҳмақонайи даст зада аст ва маъмулан ҳеч инсони солимул ақли даст ба чанин

химоқати назада ва наметанад. Аммо бисёр дида шуда аст ки дар умуми ақидатий, низомий ва инқилобий ва хабаргирий ва амсолиҳимки – бидуни шак бояд дар мутахассис будани онҳо мутмаъин шуд боъад аз онҳо дунболаруӣ кард – инсонҳо ба роҳатий аз ин формули мурожаъа ба мутахассисини зи салоҳ дурий мекунанд ва фариби ек раммол ё инсонини суъистефодачи ё “ мусалласи дуруғпардоз” ро хурданд.

Қонуни шариаати аллоҳ дар ин заминаҳои калон “уммат” ва “ҷамоати” воҳидро маърифий кардаки танҳо аз тариқи “ шўройи уили амр ва мутахассисин” ва бо пуштивонаӣ қудрати низомийи еки аз “ се абзор” ба вуҷуд меояд. Ва муслимин лозим аст ва бояд ҷихати муҳофизат аз дунё ва қиёмати худ дар ингуна мавориди хассос танҳо ва танҳо ба еки аз “ се абзор” ва ҳар ончи аз он берун меояд эътимод дошта бошанд.

Алшон агар аллоҳ таоло дар мавриди муслиминини фосиқ ва заъифул иймон мефармояд:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِن جَاءَكُمْ فَاسِقٌ بِنَبَأٍ فَتَبَيَّنُوا أَن تُصِيبُوا قَوْمًا بِجَهَالَةٍ فَتُصْبِحُوا عَلَىٰ مَا فَعَلْتُمْ نَادِمِينَ
(حجرات / ٦)

Эй касонини иймон овардаид! Агар шахси фосиқи хабариро ба шумо расонид дарборайи он таҳқиқ кунид, мабодо ба гуруҳи- бидуни огоҳий (аз ҳол ва аҳволишон ва шиноҳти ростини ишон-) осиб бирасонид, ва аз карда худ пушаймон шавид.

Мо медонем хабар замонини тахассусий шуда ва аз хайтаӣ масоили шахсий маҳдуд хориҷ мешавад ва ниёз ба огоҳий ва таҷзия ва таҳлил ва баррасийи дақиқ ва мушқофона дорад чи наҳод ва

мажмуъайи дар миёни муслимин чанин вазифайи хатир ва мухиммиро бар уҳда дорад ва кудом дастгоҳи тасфиа кунанда аст ки инхамма олудагӣи “ мусалласи дуруғсоз” тасфиа карда ва хабари солим ва покро ба мо тахвил бидиҳад?

Алова бар ин агар аллоҳ таоло дар мовриди хабаргириӣ аз муслимини фосиқ чанин дастуроти ва авомириро содир карда ба назари шумо дар мовриди он ду зольи аслиӣи “ мусалласи дуруғсоз” яъни куффори ошкор ва пинхон чиқадар бояд диққат ва хушёрӣ ба харҷ дод?

Бидуни шак куффори секуляри жаҳонӣ фаҳмидандки муслимин аз ваҳшигарихоӣи онҳо ва новкаронишон ба танг омаданд ва торихи истефода муздурони секуляришон нез тамом шуда ва муслимин мехоханд бори дигар бо табаъият аз қонуни шариаати аллоҳ ва дур рехтани куффор ва муртаддин ба ҳамон иззати бирасандки аллоҳ таоло ба гузаштагонии солиҳи онҳо дода ва агар инон дар ҳамин масир ҳаракат кунанд ба онҳо нез чанин иззат ва қудрат ва рифоҳ ва амниятиро медиҳад.

Куффор ин вазро фаҳмиданд ба ҳамин далил талошдоранд бо жанги нарм ва равонӣи васиъ, ва бо пуштибонӣи молиӣ ва таблиғотӣи густардаӣи мохвораӣи ва фазоӣи мажозӣи ва даст парвардахоӣи шутри мурғ ва буқаламун сифат, новъи исломи масх шударо аз коноли мунофиқин ё секуляризадаҳо маърифӣи кунандки аз миёни фирақи маъруф ба аҳли суннат ба қовли саййид Қутб роҳимахуллоҳ: ба исломи амрикоӣи ва аз миёни шиъа нез ба ташайюъи англисий машхур шудандки, ба ҳамон адабиёти шибҳи

исломий дар нихоят бо бози додани мардуми саргардон, бо сенориохойи сиёсий ва роижи худ хамон чорчуби секуляристийи хокимиятро жихати таъмини манофеъ ва қавонини зидди исломийи худ хифз карда ва монёъ аз ташкили ҳукуматийи исломий мешаванд.

Хамчунонки дар дарси мунофиқин ё секулярзадаҳо арз шуда ин мунофиқин ё секулярзадаҳо устоди суханвари ва чарб забоний ва авом фарибий ҳастандки худешонро ба рузтар ва модернтар ва оқилтар аз ҳамма доништа ва дигаронро минжумла саҳобаро сафих ва нодон медонанд:

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ آمِنُوا كَمَا آمَنَ النَّاسُ قَالُوا أَنُؤْمِنُ كَمَا آمَنَ السُّفَهَاءُ (بقره/۱۳)

Ва чунон дар суханвари устодандки ҳатто мумкин аст мўъминтарин инсонхоро нест чунон фариб дихандки аз ишон ҳарф шинавоий дошта бошанд:

: وَ فِيكُمْ سَمَاعُونَ لَهُمْ (توبه/۴۷)

Дар баробари таблиғот ва жанги равоний ва сард ва таблиғийи ин мовжудот ва мумониъат аз расидани душмани секуляри жанг талаб ва ҳенрез ба аҳдофи палидиш ва жиловгирий аз саргардонийи худ дар миёни инҳамма хизб ва таблиғоти дуруғин чи роҳкори ва паноҳгоҳи вужуд дора?

Танҳо ёки аз “се абзор” вужуд дорад.

Навгӣи болатар аз ин вужуд надорадки шахс худешро асбоб бозийи дастӣ душманониш карда ва фариби онхоро бихурад ва абзори дастӣ душманон жихати расидан ба аҳдофи зидди исломийи онҳо шавад дар холики, борҳо ва борҳо дидандки куффори секуляри

жахоний абзорхо ва муздурони худйшонро пас аз итмоми коришон мисли ошғол ва туфола ва дастмоли туалет дур рехтанд. Бадо ба холи онхойики фариби ин мовжудотро хурда ва хамиша ғор мезанандки аз миёни инхамма хабар кудомикро қабул кунем ва саргардон шудем ва даххо бахонайи бе сарутахи дигарки онхоро дар масири оқибат ба шарри қарор дода аст.

Ками ба худит биё: хам акнун хазорон новъи хабар вужуд доради бо сарфи милиёрдхо доллар хазина аз коноли куффори секуляри жахоний ва муртаддини секуляри махаллий ва бахусус аз коноли мунофиқин ва секулярзадахойи мутанаввиъи забон боз ва хуққабоз бо ниқоби шибхи исломий амомадор ва бе амома ва бо махлут кардани самхойишон бо оёти қуръоний ва аходис ва торих ва ғейрих қасди нобуд кардан ва абзор кардани туро доранд. Магар ту мутахассис дар торих ва қуръон ва хадис ва ахбори руз ва ғейрих хастики битавони хабари ростро аз дуруғ ташхис бидихид ва гумрох нашавид ё бояд ин амрро мисли соири умур ба мутахассисин ва улил амр ва шўройи марбута биспорид?

Агар ташхиси беморийи куллия ё қалб ё чишмитро ба мутахассисини марбута меспорид то чишмитон солим бимонад чиро дифоъ дар баробари жанги нарм ва равонийи душманро нез ба улил амри ин тахассус намеспорид то аз иймонитон мухофизат кунид ва саргардон ва абзори дасти шайтон ва “ мусалласи дуруғсоз” нашавид?

Агар ин мунофиқин ё секулярзадахо дар бурхайи аз замон бо шуорхойи шибхи исломий тавонистанд бо суъистефода аз

жахолати шумо бо куффори секуляр ва ишғолгари хорижий шарик шуда ва бахши аз дунёи шуморо ба сирқат баранд бо бозгашт ба еки аз “се абзор” ижоза надихид орзухо, ахдоф ва ақоиди пулодини шумо ба дини ислом ва қонуни шариати аллох ва озодсозии сарзаминхойи муслимин ва тахкими шариати аллоҳки ба хотириш бапо хостаидро дуздида ва ё дар муъаррази фуруш қарор диханд.

-мехохид жиход кунид: танхо еки аз “се абзори” бартар.

-мехохид дар баробари ин ҳамма жанги равоний ва таблиғийи рангоранг саргардон нашавид ва зимни доштани оромиш ба жанги равонийи куффор ва секулярзадахойи мунофиқ сифат биравид: танхо еки аз “се абзори” бартар.

-мехохид хар амри ҳукуматий ва умумийро анжом бидихид танхо еки аз “се абзори” бартар.

Чиро? Чун росулulloх саллalloху алайхи васаллам аз аллох таоло замонат гирифта аст ки уммат бар саргардоний ва гумрохий ҳамрай намешаванд. Дар ин сурат шўройи улил амр ва умматики аз ин шўро ба вужуд омада аст харгиз гумрох намешавад ва бо ижмоъи вохидиш жамоати вохидиро ташкил медихадки химоят ва пуштибонийи аллох таолоро нез ба даст оварда аст.

Пас бахона наёварид ва худитонро ба ин уммат ва жамоати вохид онки аз коноли қудрати низомийи еки аз “се абзори” бартар ба вужуд омада муттасил кунид ва ба жойи ин ҳамма ошуфтагий ва саргардоний энержийи худитонро бар ниёзхойи зарурийи дунё ва қиёматитон мутамаркиз кунид.

Бародарони ва хохарони геромий: мо танхо замони метавонем бигуемки дар баробари жанги равонийи душманони ошкор ва пинхон истодаем ва таблиғоти омма фарибонайи ин мусайламайи каззобики- ба сурати рузий аъмоли жинояткоронайи онхоро дар шабакахойи мохвораий ва соури расонахойи ижтимоий ва хатто атрофи худ мебинем – наметавонад моро фариб диҳадки тобеъи еки аз “се абзори” бартар бошем.

Замоники ахбор еки аз “се абзори” бартар ба хотири пешрафтхойи текноложикий ин андоза ба мо наздик шуда ва дар дастрасийи хамма аст дигар узри надоридки савод надошта ва соури бахонахойики мухтасси дорудастайи мунофиқин аст; ба худ биёйид ба ростии вақт танг аст ва хар он имкони тарки дунё ва хузур дар боргохи аллох таоло ва хисоб ва китоб меравад. Мувозиб бошидки ба хотири саргардонийи худ ва сипордани худ ба таблиғот ва ахбори куффори секуляри жахоний ва муртаддини секуляри махаллий ва мунофиқин ва секулярзадахойи ба зохири исломгаро ва дурий аз “се абзори” бартар зарарманд, пушаймон ва оқибат ба шар нагардид.

Бо вужуди чанин хажми васиъ аз жанги равонийи душманон ва ахбори мутанаввиъ ва рангорангики ироя медиханд чорайи жуз дил сипордан ба еки аз “се абзори” бартар ва ёриии он надорем, агар хохони оромииш ва саодат дар дунё ва қиёмат хастем.

Бузургтарин абзори жанги равоний ё жанги нарм :”soft war “ ё қудрати нарм “soft power” хамин хабаргирий ва хабаррасоний аз конолхойи мухталифи расонаий мисли мохворахо ва фазойи мажозий

ва шойеъот ва ғейрих аст. Шахс бо бахрагирийи аз расонахо метавонад барои таъсиргузорийи бар тарафи муқобил, ба аъмоли қудрат бипардозад. Ва медонемки мудирияти аксарияти ин расонахо ва бахусус конолхойи мохвораий хам дар дасти куффори секуляри жахоний ва муртаддини махаллий ва баъад дар ихтиёри мунофиқин ё секулярзадахост.

Мунофиқин ё секулярзадахойики бо хабаргирий ва чирагий дар суханварий ба шевайи исломий хатто мумкин аст шахси мисли росулulloх саллаллоху алайхи васалламро дар умури марбут ба иттифоқоти руз хам дучори шак ва тардид кунанд.

Холо дар миёни ин хамма душман ва ин хамма жанги равоний ва нармчи бояд кард? Бояд ба қонуни шариати аллох мурожаъа кард ва дили худро бо хабаргирий аз хамон жохойики аллох таоло фармуда оромиш дод ва мутмаъин кард.

Бале замоники аллох таоло мефармояд:

الَّذِينَ آمَنُوا وَتَطْمَئِنُّ قُلُوبُهُمْ بِذِكْرِ اللَّهِ أَلَا بِذِكْرِ اللَّهِ تَطْمَئِنُّ الْقُلُوبُ (رعد/۲۸)

Он касоники иймон меоваранд ва дилхойишон бо зикр ва ёди худо сукун ва оромиш пейдо мекунад. Огоҳ бошид! Дилхо бо ёд ва зикри худо ором мегиранд; дар ин заминайи хос хам – мисли тамоми маворид – дилхо танхо бо ёд ва зикри қонуни шариати аллох ва пейравий кардан аз он оромиш ва итминон пейдо мекунад. Ба хамин далил аст ки пас аз ин оя аллох таоло фовран аз амали солих сухбат ба миён меоварад ки хамон табаъият аз қонуни шариатиш аст ва мефармояд:

الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ طُوبَى لَهُمْ وَحُسْنُ مَآبٍ (رعد/۲۹) :

Он касоники иймон меоваранд ва корхойи шойиста мекунанд, хушо ба холи ишон, ва чи жойгохи зебойи доранд!

Ин вазиъати касони астқи баъди аз иймон ба аллох амали солих мутаносиб бо дастуроти аллох таолоро анжом медиханд, аммо агар ба унвони мисол дар ин заминаи хосси хабаргирий ва хабардехий аз қонуни шариасти аллох пейравий накарданд дар воқеъ аз амали солих дурий карданд ва муртакиби амали носолих шуданд. Манбаъи амали носолих хам кужост? Шайтон. Ба хамин далил аллох таоло мефармояд:

وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ لَاتَّبَعْتُمُ الشَّيْطَانَ إِلَّا قَلِيلًا (نساء/۸۳) :

Иштибох дар хабаргирий ва хабардехий ва фариби жанги равонийи душманро хурдан пас аз бахам хурдани оромиши дарун ва итминони қалбий, аввалин садамаи зохириш бар хам хурдани вахдати дастур ва вахдати фармондехийи муслимин ва ошуфтагий ва саргардоний ва ижоди тафарруқ ва чанд дастагий дар миёни муслимин астқи агар ба ширки тафарруқ мунтахий бишавад бидуни шак муслиминро тобеъи барномаҳо ва ахдофи шайтон ва ёрониш мекунад.

Ду қонун ва барнома бештар надорем ё моли аллох таоло астқи ба оромиш ва қудрати даруний ва зохирийи муслимин хатм мешавад ва ё моли шайтон астқи ба дилхира ва истерес ва ошуфтагий ва саргардоний ва тафарруқ ва дар ниҳоят жанги дохилий миёни муслимин ва сустий ва фашил ва аз бейн рафтани убухати муслимин ва залилийи жанохи муслимин ва қудрат бахшидан ба жанохи шайтон ва ёрониш хатм мешавад.

Пас бояд хавосит бошад куффори жахоний ин хамма хазинайи муфт барои шабакахойи мохвораий ва фазойи мажозий ва ғейрих намекунанд ва муртаддин ва мунофиқин ва секулярзадахойи дохилий хам ин хамма хазинайи алакий намекунанд балки пушти ин миллиардҳо доллар ва дирхамики харж мекунанд ахдофиро дунбол мекунанд.

Агар шайтон ва ёронишро бо ек шабакайи мохвораий ба дохили хонат даъват кардаид бояд мунтазири самароти фожиа бори жанги нарм ва равонийи онҳо дар қалб ва зохири худит ва хонувода ва мужтамаъит бошид.

Ин табиий аст ки хар чи бикори хамонро бардошт мекуни ва аллох таоло дар синайи ек мард ду то қалб қарор надодаки еки барои аллох таоло бошад ва дигари хам барои шайтон ва ёрониш.

مَا جَعَلَ اللَّهُ لِرَجُلٍ مِّن قَلْبَيْنِ فِي جَوْفِهِ (احزاب/۴)

Худованд ду дилро дар даруни марди қарор надода аст. Дар инжо лозим аст гуфта бишавад ки хонимҳо замоники хомила мешаванд мумкин аст ду то қалбро дар даруни худ дошта бошанд ба хамин далил дар оя исми мард оварда шудаки дар нафс будан бо зан эксон аст ва ҳукми оя шомили хар ду мешавад.

Дар ин маврид хосси хабаргириӣ ва хабардеҳӣ мисли соири маворид аллох таоло моро ба табаъият аз дастури худӣ фаро хонда ва шайтон ва ёрониш хам ба табаъият аз ахбор ва барнома ва дастуроти худӣшон. Холо шумо дастур хар кудомро анжом додид дар воқеъ хамонро ибодат кардаид. Аллох таоло мо ва шуморо ба

ибодати худуиш даъват мекунад ва мунахарифин нез ба ибодати шайтон ва худуишон.

Шайтон ва ёрониш ба сабкхойи мухталифи аъмоли зидди исломийи фариб хурдахоро бо исмхойи фарибандайи ровшанфикрий ва ба руз будан ва мод ва озодийи шахсий ва озодийи баён ва модернит ва демокрасий ва баробарий ва соури шуорхойи масмум ва чанд пахлавий ба зохири зебо ва ранг омизий шуда дар ин масир ибодати худуишон мекашонанд:

: « تَاللّٰهِ لَقَدْ أَرْسَلْنَا إِلَىٰ أُمَمٍ مِّن قَبْلِكَ فَرَيْنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ أَعْمَالَهُمْ فَهُوَ وَلِيُّهُمُ الْيَوْمَ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ » (نحل/٤٣)

Ба худо сўганд! Мо (пайғамбарони) ба суйи миллатхойи пеш аз ту фристодаем ва шайтон корхойи (зишти) ишонро дар назаришон зийнат дод ва имруз шайтон сарпарастии ишон аст ва азоби дардноки доранд.

Ва ин занги хатарии асткӣ шояд битавонад хоби ошуфта жохилонро бипаронад. Адий ибни Хотам нақл мекунад: замоники вай салиби нуқраий дар гардан дошт росулуллох саллаллоху алайхи васаллам ин ояро хонд:

: اتَّخَذُوا أَحْبَابَهُمْ وَرُهْبَانَهُمْ أَرْبَابًا مِّن دُونِ اللَّهِ. (توبه/٣١)

Адий гуфт: ба пайғамбар гуфтамки онҳо уламо ва рохбонишонро ибодат намекунанд. Пас росулуллох фармуд: на чанин асткӣ ибодат накунанд балки онҳо ончиро аз халол ва харом (хуб ва бад, озод ва мамнуъ)ки ахбор ва рохбон тажвиз мекунанд онҳо мепазиранд, гуфтам оре, росулуллох саллаллоху алайхи васаллам гуфт: ва

ибодати ахбор ва рохбони шумо хамин новъ аст ва то абад мафхуми “ ибодат” ро мушаххас ва доманайи онро таъриф кард.

Холо шумо ибодати кудом екиро интихоб мекуни? Шайтон ва ёрониш ё аллох таоло ва қавонин ва мухиббонишро? Рохи севуми вуҷуд надорад. Аллох таоло дар мовриди касоники қасд доранд аз ислом ва ғейри ислом чизхойи таркибий ва жадидий ба вуҷуд биёваранд мефармояд:

: وَيَقُولُونَ نُؤْمِنُ بِبَعْضٍ وَنَكْفُرُ بِبَعْضٍ وَيُرِيدُونَ أَنْ يَتَّخِذُوا بَيْنَ ذَلِكَ سَبِيلًا (نساء/ ١٥٠)

Ва мегуяндки ба бархи иймон дорем ва ба бархи дигар иймон надорем, ва мехоханд миёни он (куфр ва иймон) рохи баргузинанд.

أُولَئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ حَقًّا وَأَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُهِينًا (نساء/ ١٥١)

Онон хаммагий бегумон кофаранд, ва мо барои кофарон азоби хоркунандайи фароҳам овардаем.

Пас дар ин заминайи хосси хабардехий ва хабаргирий ва муборица бо жанги сард ва равонийи душман хам ё дастури аллох таоло ва пейравий аз улил амри еки аз “ се абзори” бартарро интихоб мекунид ва бо ин кор хам ибодати аллохро кардид ва хам ба даруни худит оромиш ва сукун ва итминон додид, ё инки худитро меспори дасти шайтон ва ёрониш ва бо саргардон кардани худит ибодати онхоро мекуни.

Пас мувозиб бошки рохи севуми вуҷуд надорад. Ва аллох таоло бандагониро мухотоб қарор дода аст ва мефармояд:

- قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمْ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكُمْ فَمَنْ اهْتَدَى فَإِنَّمَا يَهْتَدِي لِنَفْسِهِ وَمَنْ ضَلَّ فَإِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيْهَا
وَمَا أَنَا عَلَيْكُمْ بِوَكِيلٍ (يونس/١٠٨)

Бигу эй инсонхо, аз суйи парвардигоритон, хақ (ки қуръон) ба суйи шумо омада аст. Хар касики рохёб гардад, бегумон ба суди худ рохёб мешавад ва хар касики гумрох ва саргашта шавад, ба зиёни худ гумрох ва саргашта мешавад ва ман вакили шумо нестам.

مَنْ اهْتَدَى فَإِنَّمَا يَهْتَدِي لِنَفْسِهِ وَمَنْ ضَلَّ فَإِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيْهَا وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَى (اسراء/١٥)

Хар каси хидоят ёбад, рохёбияш ба суди худ аст, ва хар каси гумрох шавад, гумрохият ба зиёни худ аст. Ва хеч каси бори гунохи дигариро бар душ намекашад.

Пас эй касоники қануни шариати аллохро қабул карда ва ба он иймон овардаид ва дилитон оромиш пейдо карда аст дар баробари шайтон ва ёрониш мувозиби худитон бошид.

: يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا عَلَيْكُمْ أَنْفُسَكُمْ لَا يَضُرُّكُمْ مَن ضَلَّ إِذَا اهْتَدَيْتُمْ إِلَى اللَّهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيعًا فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ (مائده/١٠٥)

Эй мўъминон! Мувозиби худ бошид. Замоники шумо хидоят ёфтид гумрохийи гумрохон ба шумо зиёни намерасонад бозгашти хамма шумо ба суйи худо аст, ва шуморо аз ончи (дар дунё) мекардаид огох месозад.

Шайтон ва ёрониш дар жанги равоний ва нарми худитон иймон ва ақидаи моро мовриди хадаф қарор доданд хамчунонки дар жанги мусаллахона ва гармишон жисми моро мовриди хадаф қарор медиханд. Аммо инро бидонидки жанги нарм ва сард садамотиш аз жанги гарм бештар аст.

Дар ин сурат дар баробари дуруғхо ва шойеъот ва жанги равонийи “ мусалласи дуруғсоз” чи бояд кард?

1-Хабаргирий аз еки аз “ се абзори” бартар ва эътимод ба - 1 умаройи мутахассиси еки аз “ се абзори” бартар.

2-Сукут хар онжо ба сурати расмий тавассути еки аз “ се абзори” бартар баён нашуда аст ва бархурд бо он ба унвони дуруғ ва бухтон ва шойеъа.

وَلَوْلَا إِذْ سَمِعْتُمُوهُ قُلْتُمْ مَا يَكُونُ لَنَا أَنْ نَتَكَلَّمَ بِهَذَا سُبْحَانَكَ هَذَا بُهْتَانٌ عَظِيمٌ (نور آیه ۱۶)

3-Бархурди физикий мутаносиб бо қудратики еки аз “ се абзори” бартар дар ихтиёри муслимин қарор дода аст.

4-Истефода аз шойеъайи душман дар масири дигар.

Росулulloх саллalloху алайхи васаллам дар ғазвайи ухуд пас аз пароканда шудани артеши муслимин ва садамотики дида буданд, ва аксарияти мужохидин дар холи ақаб нишиний ва панох гирифтанд будан, ва душман ба умиди марғи рахбари муслимин дар холи даст кашидан аз жанг буд, росулulloх саллalloху алайхи васаллам вазиати жангро чанон медидки шойеъайики дар мовриди марғиш тавассути душман нашр шуда буд ботил нашавад, чун мумкин аст садамоти муслиминро бештар кунад ва душманро жаррийтар кунад ба хамин далил ба Каъаб ибни Моликки аввалин каси будки росулulloх саллalloху алайхи васалламо дар он холи шинохт, ва аз фарти шодий дод мезад: охой мусалмонон, мужда

бод шуморо, пайғамбари худо инжост, у зинда аст. Росулulloх
.^{۲۱} саллаллоху алайхи васаллам ба у ишора кардки сокит шавад.

Дар инжо росулulloх саллаллоху алайхи васаллам аз шойеъайи
душман дар масири дигар истефода кард.

Тўлиди ду хабар аз суйи еки аз “се абзор”.

То инжо мутаважжих шудемки еки аз ин маворидики мустақиман ба
еки аз “се абзор” гура хурда ва иртиботи танготанги хам ба ақида
ва куфр ба тоғути так таки мўъминин ва вахдати дастур ва
вахдати фармондехийи муслимин дорад мудирияти жанги равоний
аст. Дар инжо шахси мусалмон бояд огохона бифаҳмадки маржаъи зи
салоҳ жихати мудирияти жанги равоний дар баробари ин “
мусалласи дуруғсоз” танхо еки аз “се абзори” бартар аст ва ҳеч
маржаъи дигари аз чанин салоҳияти бархурдор нест.

Дар ин жанги равоний хам, муслимин – мутаносиб бо шароит – бояд
интизори тўлиди ду хабар аз суйи еки аз “се абзор” ро дошта
бошанд ва огохона бо ин ду хабар бурхурди шаръий дошта бошанд:

-еки хабарики дар ҳолатхойи оддий ба мардум дода мешавад.

- ва дигари хабарики тибқи қоидаи “алхарбу худъатун ав худъах”

^{۲۲} барои куффор тўлид мешавад.

^{۲۱} زادالمعاد ۳/ ۱۹۲ و صفحات بعدى. و لباب الأخبار فى سيره المختار ص/ ۶۴
^{۲۲} مستخرج ابى عوانه الاسفراينى ۵۱۸۰/ معجم الصحابه لابن قانع ۲۱۷۹ / تهذيب الآثار للطبرى ۱۴۷۷ / دلائل النبوه للبيهقى ۱۳۵۷ / معرفه
الصحابه لأبى نعيم الاصبهاني ۵۹۰۸- ۵۹۰۷ / مكن الخداع إلا أن يكون فيه نفض عهد أو أمان فلا يجل وقد صح في الحديث جواز الكذب في ثلاثه
أشياء أخذها في الحرب

Аллох таоло тасвири аз равобити шайтон бо куффор дар жанг бо муслиминро ба намоиш мегузорадки бисёр қобили тааммула ва мефармояд:

: وَإِذْ زَيْنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ أَعْمَالَهُمْ وَقَالَ لَا غَالِبَ لَكُمْ الْيَوْمَ مِنَ النَّاسِ وَإِنِّي جَارٌ لَكُمْ

(ба ёд овари) замони роки шайтон аъмолишонро дар жилови - дидгонишон меорост ва мегуфт: имруз ҳеч каси наметавонад бар шумо пийруз шавад ва ман хампеймон ва ёвари шумо хастам.

. فَلَمَّا تَرَأَتِ الْفِتْنَانَ نَكَصَ عَلَى عَقَبَيْهِ وَقَالَ إِنِّي بَرِيءٌ مِّنْكُمْ إِنِّي أَرَىٰ مَا لَا تَرَوْنَ إِنِّي أَخَافُ اللَّهَ وَاللَّهُ شَدِيدُ الْعِقَابِ (أنفال / ٤٨)

Аммо хенгомики ду гурух (мўъминон ва кофарон) хамдигарро - диданд (ва руёруйи шуданд) бар пошнахойи худ чархид ва гуфт ман аз шумо безор ва гуризонам. Ман чизиро мебинамки шумо намебинид. Ман аз худо метарсам. Чироки худо сахт кейфар диханда ва мужозот кунанда аст.

Шайтон дар марохили даст аз сари муслимин бармедорад аммо - муридониш даст бардор нестанд.

Дар жибхайи дохилий, дорудастайи мунофиқин ва муслимини - заъифул иймон хамки фароби таблиғоти шайтонро хурда буданд ва ба нисбати теъдоди нафарот ва тажхизоти низомий ва молий ва ғейрих муслиминро дар жойгохи заъифий медиданд ва дуруғхойи шайтонро қабул карда буданд ба сурати хамоханг шуруъ мекунанд ба тахриби рухия ва жанги равоний бар алайхи муслимин:

- : إِذْ يَقُولُ الْمُنَافِقُونَ وَالَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ غَرَّ هَؤُلَاءِ دِينُهُمْ وَمَنْ يَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ فَإِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ (أنفال / ٤٩)

(ба ёдовари) он замони роки мунофиқин ва касоники (заъифул иймон буданд ва) дар дилхойишон беморӣ буд, меғуфтанд: инонро динишон мағрур карда ва гул зада аст. (аммо бидонандки) хар каси ба худо пушт бандад бадурустики аллох муқтадир ва тавоно ва ҳаким аст.

- Аллох таоло жихати мубориза бо ин жанги равонӣ “ мусалласи дуруғсоз” ва болотарин руҳия ва иймони мӯъминин зимни фош кардани мухтавоӣ таблиғоти “ мусалласи дуруғсоз” дар ду бахш, амалиёти равонӣ худиро ироя медихад:

1-Тақвияти руҳия ва иймони мӯъминин. -

- 2-Таҳриб ва таъзифи руҳияӣи “ мусалласи дуруғсоз” ва таҳмили жанги равонӣ бар онҳо дар боби тақвияти иймони мӯъминин.....

-аллох таоло ба муслимин тазаккур медихадки онҳо хомили рисолати бузурги ҳастандки ҳатто набояд кушта шудани раҳбари чун росулulloх саллаллоху алайхи васаллам дар жане ҳам бар руҳия ва иймон ва иродаӣи онҳо таъсири бигузорад:

: وَمَا مُحَمَّدٌ إِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ أَفَإِنْ مَاتَ أَوْ قُتِلَ انْقَلَبْتُمْ عَلَى أَعْقَابِكُمْ وَمَنْ يَنْقَلِبْ عَلَى عَقْبَيْهِ فَلَنْ يَضُرَّ اللَّهَ شَيْئاً وَسَيَجْزِي اللَّهُ الشَّاكِرِينَ (آل عمران آیه ١٤٤)

Мухаммад жузъ пайғамбари нест ва пеш аз у пайғамбарони буда ва рафтанд; оё агар у бимирад ё кушта шавад, оё чарх мезанид ва ба ақаб бармегардид?! Ва хар каси ба ақаб бозгардад (ва муртад

шавад) харгиз кучактарин зиёни ба худо намерасонад, ва худо ба сипосгузoron подош хоҳад дод.

Ба хамин далил астқи мебинем росулulloх саллalloху алайхи васаллам дар хийни жанги ахзоб ва онхамма дилхира ва ховфики бар муслимин соя афконда буд ва иддаи фатхи яман ва шом ва билоди форсро ба муслимин медихад. Яъни онҳо хомил ва амонатдорӣ рисолати жовдона хастанд ва қатъан нобуд нахоҳанд шуд, ва оянда моли онхост хар чандки худӣ росулulloх саллalloху алайхи васаллам ва хазорон рахбари низомийи дигар ҳам дар миёни онҳо набошанд.

Дар хамин ростӣ аллох таоло ба муслимин замонат медихадки таъйини замони марги инсонҳо дар дасти худост ва замони дақиқи он ҳам мушаххас шуда пас аз ин бобат ҳам эътимод ва таваккул бар аллох жойи харгуна нигаронӣ ва дилхирайиро мегирад:

وَمَا كَانَ لِنَفْسٍ أَنْ تَمُوتَ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ كِتَابًا مُؤَجَّلًا (آل عمران آیه ۱۴۵)

-Ва ҳеч касиро насозадки бимирад магар ба фармони худо, ва худованд вақти онро дақиқан дар муддати мушаххас ва маҳдуди сабт ва забт карда аст.

-Алова бар ин ба муслимин ёдовари мекунадки дар жанг хамчунонки ба онҳо садама ва захми ворид мешавад ба душманон ҳам ворид мешавад ва ин қоидаи жанг аст аммо дар ниҳоят бартарӣ барои онхост:

وَلَا تَهِنُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَأَنْتُمْ الْأَعْلَوْنَ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ (آل عمران / ۱۳۹)

Ва(аз жиход дар рохи худо ба сабаби ончи бар саритон меояд) сушт ва зуйун нашавид ва ғамгин ва афсурда нагардид, ва шумо бартар хастид агарки ба ростии мӯъмин бошид.

إِنْ يَمْسَسْكُمْ قَرْحٌ فَقَدْ مَسَّ الْقَوْمَ قَرْحٌ مِّثْلُهُ وَتِلْكَ الْأَيَّامُ نُدَاوِلُهَا بَيْنَ النَّاسِ وَلِيَعْلَمَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَيَتَّخِذَ مِنْكُمْ شُهَدَاءَ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ (آل عمران / ۱۴۰)

Агар ба шумо жарохати расида аст ба он жамиъат нез жарохати хамонанди он расида аст, ва мо ин рузхо (йи пийрузиӣ ва шикаст) ро дар миёни мардум даст ба даст мегардонем (ва гохи бахра инон ва гохи насиби онон менамоем) то собит қадамон бар иймонро (аз соирин) жудо созад ва мӯъминон шинохта шаванд ва худованд аз миёни шумо шаҳидони баргирад. Ва худованд ситамкоронро дуст намедорад.

Ё мефармояд:

وَلَا تَهِنُوا فِي ابْتِغَاءِ الْقَوْمِ إِنْ تَكُونُوا تَأْلَمُونَ فَإِنَّهُمْ يَأْلَمُونَ كَمَا تَأْلَمُونَ وَتَرْجُونَ مِنَ اللَّهِ مَا لَا يَرْجُونَ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا (نساء / ۱۰۴)

Дар жустажуӣи қовми (кофар) сушти мақунид. Агар дард мекашид, онон ҳам мисли шумо дард мекашанд ва ранж мебаранд, (ва ле фарқи шумо ва ишон дар ин асткӣ) шумо чизи аз худо мехохидкӣ онон намехоханд ва худованд огоҳ ҳақим аст.

Дар мархалаӣи дувуми жанг ва пушти сари ин, зимни бармало кардани жанги равонӣи куффори ошкор ва пинхони дохилӣи ва муслимини заъифул иймонки бар асоси дуруғ бано шуда аст, аллоҳ таоло бо зикри ҳақоӣқи жанги равонӣи сахмгинӣро бар ин “ мусалласи дуруғсоз” таҳмил мекунад ва мефармояд:

وَلَوْ تَرَىٰ إِذْ يَتَوَفَّى الَّذِينَ كَفَرُوا الْمَلَائِكَةُ يَضْرِبُونَ وُجُوهَهُمْ وَأَدْبَارَهُمْ وَذُوقُوا عَذَابَ الْحَرِيقِ (أنفال/ ٥٠)

Агар бибини бидонгоҳки фариштагон жони кофаронро мегиранд ва сар ва сурат ва пушт ва руйи ононро мезананд: ва азоби сузонро бичашид.

Бо вуҷуди ин бейни равишҳои жанги равонии муслимин бо жомеъаи куффор тафовутҳои асосӣ вуҷуд дорад:

-Достони Усома ибни Зайд ва куштани он кофар ба мо ёд медихадки ислом меҳаҳад хатто бо душмани мусаллаҳи кофар бифаҳмонаҳди роҳҳои барои хифзи жони у вуҷуд дорад, пас таслим шудан барои кофари аслий беҳтар аз жангидан ва кушта шудан аст ва роҳҳои таслим шуданро ба руйи чанин душманони боз ва мутаъаддид мекунад.

-Хадафи ҷиходи ҳудиширо муҳофизат аз маконҳои ибодӣи куффори аҳли китоб қабли аз масоҷиди муслимин маърифӣ мекунад:

: وَلَوْلَا دَفْعُ اللَّهِ النَّاسَ بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ لَّهَدَمَتْ صَوَامِعُ وَبِيَعٌ وَصَلَوَاتٌ وَمَسَاجِدُ يُذْكَرُ فِيهَا اسْمُ اللَّهِ كَثِيرًا (حج/٤٠)

Ва касони чун Умар ибни Хаттоб дар пеймони байтул муқаддас хатто замонати адами таъарруз ба салиб ва бути насронийхоро ҳам медихад. Чиро бут? Чун росулulloх саллаллоху алайхи васаллам ба Адӣ ибни Хотамки салиби дар гардан дошт амр мекунад:

يَا عَدِيُّ اطْرَحْ عَنْكَ هَذَا الْوَتْنَ ٢٣

^{٢٣} ترمذی ٣٠٩٥ / وراه البخاري في «التاريخ الكبير» (١٠٦/٧) / وراه الطبري في «تفسيره» (١١٤/١٠) / وراه ابن أبي حاتم في «تفسيره» (١٧٨٤/٤) / وراه الطبراني في «المعجم الكبير» (٩٢/١٧) / وراه البيهقي في «السنن الكبرى» (١١٤/١٠) / و...»

Аммо куффори секуляр амдан масожиди муслиминро мовриди хадаф қарор медиханд.

-Муслимин мухофизат аз жони мардумони ғейри жанҷуро дар ғейри холати изтирор жузви стротезикхойи аслийи худ маърифий мекунанд.

Аммо куффори секуляр ва мушрики жаҳоний ва муртаддини маҳаллий бомборони ҳавоӣи манотиқи маскуний ва қатли омми ғейри низомӣён бо анвоъи бомбхойи фосфорӣи ва шимӣевӣи ва атомӣи ва жихати иҷоди раъаб ва ваҳшат дар миёни муҳолифинро еки аз усули амалийи худ карданд.

Мавориди зиёдий вужуд дорандки тафовути миёни жанги равонӣи муслимин бо ғейри муслиминро нишон медихад аммо нуктаӣи лозим аст дар инҷо ба он ишора кунем ин аст ки дар ҳолатхойи оддий бисёри аз таомхо ва нушиданихо ва хатто ибодоти мисли намоз ва руза ва ғейрих шикли собит ва мушаххаси доранд, дар мовриди табаъият аз садақот ва дурий аз дуруғуӣи ҳам қоида бар ҳамин минвол аст чунончи росулulloх саллаллоху алайхи васаллам хатто дар мовриди шахси рузадор мефармояд:

«مَنْ لَمْ يَدَعْ قَوْلَ الزُّورِ وَالْعَمَلَ بِهِ فَلَيْسَ لِلَّهِ حَاجَةٌ فِي أَنْ يَدَعَ طَعَامَهُ وَشَرَابَهُ»^{۲۴}

“ ҳар касики дуруғуӣи ва амал ба муқтазойи онро тарк накунад, худованд ниёзи надорад ки у хурдан ва нушиданро тарк кунад.”

Ва уммул мўъминин Оиша розиаллоху анҳо мегуяд:

": مَا كَانَ خُلُقُ أَبِغَضَ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مِنَ الْكُذِبِ،^{۲۵}

^{۲۴} صحيح البخارى: ۱۹۰۳ – ۶۰۵۷ / سنن أبى داود: ۲۳۶۲ / سنن الترمذى: ۷۰۷ / سنن ابن ماجه: ۱۶۸۹ / مسند أحمد: ۹۸۳۹

Ин дар холатхойи оддий аст аммо агар дар холати изтирори жангий қарор гирифта бошем чи?

Марди мушрик – ё ба забони имрузин секуляр – аз қабила ғатафон ба исми Наъим ибни Масъуд назди росулulloх саллаллоху алайхи васаллам омад ва гуфт: эй росули худо, ман мусалмон шудам; аммо қовм ва қабилайи ман аз ислом овардани ман огохий надоранд; хар амри дорид ба ман бифармойид! Росулulloх саллаллоху алайхи васаллам фармуданд:

إِنَّمَا أَنْتَ فِينَا رَجُلٌ وَاحِدٌ، فَخَذَلْنَا عَنْكَ مَا اسْتَطَعْتَ، فَإِنَّمَا الْحَرْبُ خُدْعَةٌ .^{٢٤}

“ ту ек марди танхойи, хар чи дар тавон дорид ба суди мо азми душманро суст гардонки; жанг саросари нейранг аст!”

Наъим ибни Масъуд розиаллоху анху хам бедуранг худишро ба назди яхудиёни бани қурайза расонди бо онон дар аҳди жоҳилият муомала ва муошират дошт ва бар онон ворид шуд ва гуфт: шумо аз мезони мухаббати ман ба шумо ва самимияти ман нисбат ба худитон бохабарид! Гуфтанд: рост мегуи! Гуфт: холоки чанин аст, бо шумо бигуямки дар ин жанг, қурайш хамонанди шумо нестанд, мантақа мантақайи шумост, амвол ва фарзандон ва занони шумо дар ин мантақа ба сар мебаранд ва наметавонид аз инжо ба жойи дигари биравид ва нақли макон кунид; аммо , қурайш ва ғатафон, омаданд то бо Мухаммад ва асхобиш бижанганд, ва шумо аз онон пуштибоний ва химоят кардаид, дар холики мантақа сукунатишон ва амвол ва

^{٢٥} أخرجه الترمذي برقم (١٩٧٣). احمد ٢٥١٨٣

^{٢٤} السيرة النبوية لابن هشام (٢/ ١٩٣ - ١٩٤) / السنن الكبرى للبيهقي ١٧٨٨٤ / سنن ابى داود ٢٦٢٧ / البيهقي في "دلائل النبوة" (٣/ ٤٤٥-٤٤٦) / المصنف لعبدالله بن محمد بن ابى شبيهه ٤٩٤٩ ص ١٨٥ ؛ ٥٥٦٢ ص ٥٥٩ / دكتور صالح بن احمد (استاذ الحديث و علومه)، الإعجاز العلمي في السنة النبوية ص ٩٩٧ / امام شمس الدين الذهبى ، سير أعلام النبلاء - السيرة النبوية ١ ، ص ٤٩٥ / تاريخ ابن كثير" (٤/ ١١١) / الطبري (١/ ٢٣٦ / ١١٤) / الطبري في "تهذيب الآثار" (١/ ١٠٩ / ٢٢٦) / أبو عوانة (٤/ ٨٢) / الديلمي (٢/ ١١١-١١٢) /

занонишон дар жойи дигар аст; агар фурсати ба даст биёваранд, аз фурсати хаддиаксари истефодаро мекунанд; ва агар дастишон ба жойи нарасид, ба сарзамини худшон бозмегарданд, ва шуморо бо Мухаммад танхо мегузоранд, ва Мухаммад аз шумо интиқом мегирад! Гуфтанд: пас чи бояд кард, эй Наъим?! Гуфт: хамрохи онон нажангид то вақти шуморо аз мардони хувишро ба унвони геругон ба шумо биспоранд! Гуфтанд: пешниходи бисёр неку доди?!

Наъим , аз онҷо бедуранг ва бидуни ғовти вақт, худро ба назди мушрикин –ё ба забони имрузини секуляристхойи –қурайш расонид ва ба онон гуфт: шумо хуб медонидки ман то чи андоза нисбат ба шумо маваддат ва мухаббат дорем, ва хейрхохи шумо хастам?! Гуфтанд: оре! Гуфт: яхудиён аз он пеймоншиканийки ба хотири шумо бо Мухаммад ва ёрониш карданд пушаймон шуданд, ва бо у боби муровидаро боз карданд ва ба у ваъда додандки мардониро аз шумо ба расми геругон бигиранд ва ба онон биспоранд, ва ба дунболи ин хувиш хидмати дубора бо у бар алайхи шумо хампеймон шаванд. Банобарин, агар ба назди шумо фристоранд ва геругон талабиданд, дар ихтиёришон нагузорид! Аз онҷо нез шитобон ба назди тавоифи ғатафон рафт ва суханони аз он дасти тахвили онон дод.

Шаби шанба мушрикини қурайш ба назди яхудиёни бани қурайза паём фристорандки: мо дар инҷо дар сарзамин дигар тоб ва тавони иқомат надорем; хаммо асбон ва шутрони мо доранд халок мешаванд! Биёйд бо хам даст ба еки кунем ва корро бо Мухаммад ексара созем?! Яхудиён дар посухи паёми ишон фристорандки: имруз рузи шанба аст, ва шумо хуб медонидки пешиниёни мо аз бобати иқдом дар рузи шанба ба чи масоиб дучор омаданд?! Алова бар

ин, мо хамрохи шумо нахохем жангид, магар онки шумори аз мардонитонро ба расми геругон ба назди мо бифристид!

Вақти фристодагони қурайшиён бо ин посух ва паём аз суйи яхудиён бозгаштанд, қурайшиён ва тавоифи ғатафон гуфтанд: ба худо Наъим шуморо хуб шинохта буд! Билофосила барои яхудиён паём фристодандки ба худо мо ахадиро ба расми геругон назди шумо нахохем фристод; будуранг бо мо хамрох шавид то кори Мухаммадро ексара созем! Бани қурайза нез гуфтанд: ба худо, Наъим шуморо хуб шинохта буд! Тарафайн даст аз ёри ва пуштибонийи еkdигар кашиданд, ва тафарруқ ва ду дастагий бар суфуф фишорда ва муташаккили онон соя афконд, ва азм ва иродайи ононро суст гардонид, ва инхо баъди аз ширки тафарруқ машмули суннат:

فَتَفَشَلُوا وَتَذَهَبَ بِكُمْ (انفال/ ٤٤)

Дармонда ва нотавон мешавид ва шукух ва хайбати шумо аз миён меравад(ва тарс ва харроси аз шумо намешавад) шуданд.

Дуойи мусалмонон дар гирудори жанги ахзоб дар даргохи худованди мутаол, ин буд:

«اللَّهُمَّ اسْتُرْ عَوْرَاتِنَا، وَآمِنْ رَوَعَاتِنَا»

Худовандо, нуқоти осибпазир ва бедифоъи моро аз шарри душман мастур ва махфуз бидор, ва ин нигаронийхо ва паришонийхоро аз дилхойи мо боздор!

Дар ин жанги мухофизат аз ахбор ва иттилоати даста банди шуда еки аз мавориди мухимми будки бояд аз душмани пушида ва махфуз

мемонд ва росулulloх аз аллох таоло чанин дуойиро металабид. Ба дунболи фароҳам кардани ин асбоб астқи мефармояд:

«اللَّهُزَّمَ مِنْ لِكِتَابِ سَرِيحِ الْحِسَابِ، اللَّهُمَّ

اهْزِمِ الْأَحْزَابَ، اللَّهُمَّ اهْزِمْهُمْ وَزَلْزِلْهُمْ»^{۲۷}

“худовандо, эй фуру

фристанда китоб, ва эй сариъул хисоб, шикасти фарогир нозил кун бар ин ахзоб! Худовандо, инонро дарҳам шикан, ва бунёни ишонро аз пойи баст биларзон”.

Дар инжо бояд мутаважжих шудқи хифозат аз худъа ва нейранг ва сенориойи фарибкорона ва дуруғини Наъим ибни Масъуд розиаллоху анху еки аз сармояхойи арзишманди муслимин буд ва аз жойгоҳи хаётийи бархурдор будқи намебоист ба дасти душман биёфтад. Яъни агар “се абзор” ва марожиъи зи салоҳи ун, тибқи қоидаи “алхарбу худъах” шойеъайиро бисозадқи шаққи дар дуруғ буданиш нест мо мисли рост бо он бархурд мекунем. Ва ин нуктайи бисёр муҳимми аст.

Мо барои чи чизи бо еки аз се абзори бартар ҳам масир мешавем?

Еки аз вазоифиш ҳамин астқи баъди аз нусрати аллох бо таҳия кардани асбоби лозим нуқоти осибпазир ва бедифоъи моро аз шарри душмани мастур ва махфуз кунад, ва бо ваҳдати дастур моро аз офтодан ба доми шайтон ва дуруғхойи ёрониш ва жанги равоний ва нарми онҳо наҷот бидихад, моро аз саргардоний ва дилхира дар биёварад..... ин еки аз вазоифи се абзора.

^{۲۷} صحيح البخارى، كتاب الجهاد، ج ۱، ص ۴۱۱، كتاب المغازى، ج ۲، ص ۵۹۰.

Ек доктори мутахассиси жаррохийи қалб ё мағз вазифаш аст вақти пул мегирад бояд қалби моро дар ҳадди тавониш дармон кунад. Мо замоники ба беҳуши меравем дар воқеъ зиндагии дунёвийи худимонро дастии додем, ба хамин тартиб ек мутахассис масоили фикрий ва ақидатийки дар умури хабардехий ва хабаррасоний масулиятиро бар уҳда гирифта ба унвони таклифи вазифаш аст ки дар зехн ва қалби мо ва дар воқеъ аз иймони мо дар ин маворидики ба у рабт дорад мухофизат кунад чун мо дунё ва қиёмати худимонро дар ин маворид сипордем ба дастии у.

Пас вазифаш аст ки тибқи ташхиси худии ахборро ба мо бирасонад, чун умматики росулulloх саллalloху алайхи васаллам аз аллох таоло замонат гирифта аст ки бар гумрохий жамъ намешавад.

Дар ин сурат мо танҳо ба ахбори расмий иттико кардем, ва баъад аз инхамма огохий, душмани огох ва дустони жохил набояд ва ҳақ надорад ба мо бигуядки шумохо ахбори расмийро парастии мекунид!! Мо аллох ва роббиро парастии мекунемки моро ба шўройи мутахассисини ҳар амри ва уммати ташкил шуда аз ин шўро даъват карда, ва росулиш саллalloху алайхи васаллам замонат гирифтаки ин уммат бар гумрохий жамъ намешаванд. Пас чи итминони қалбийи болотар аз ин метавонад вужуд дошта бошадки ахборро аз коноли мегирад ки дар масири саҳих ва ҳақ қарор гирифта ҳар чандки дар мовзеъи анжоми жанги равоний ва дифоъ дар баробари жанги равоний қарор гирифта бошем?

Бо таважҷух ба ҳам радиф шудани иттилоати шўройи улил амр дар кинори аллох ва росулиш:

: يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِي الْأَمْرِ مِنْكُمْ (نساء/٥٩)

Манам мегам то мутмаъин нашуди ин хабар аз тарафи ижмоъи еки аз “се абзори” бартар астқи аз он итоат накунад ва аз тамоми суханони гуруххойи мутафарриқ ва рангоранг кунорагирий кунанд. Росулulloх саллаллоху алайхи васаллам дар посух ба суъоли Хузайфа дар мовриди даъватгарон ба суйи жаханнамки бо хамин адабиёт ва либоси шабиhi исломий хастанд мефармояд:

: تَلَزَمُ جَمَاعَةَ الْمُسْلِمِينَ وَإِمَامَهُمْ،

“Бо мусалмонон ва пешвойи онхо бош” Хузайфа мепурсад:

فإِنْ لَمْ يَكُنْ لَهُمْ جَمَاعَةٌ وَلَا إِمَامٌ؟

Агар мусалмонон, жамоат ва рахбари надоштанд, чи кор кунам?

Росулulloх саллаллоху алайхи васаллам мефармояд:

: فَأَعْتَزِلْ تِلْكَ الْفِرْقَ كُلَّهَا، وَلَوْ أَنْ تَعَضَّ بِأَصْلِ شَجَرَةٍ، حَتَّى يُدْرِكَكَ الْمَوْتُ وَأَنْتَ عَلَى ذَلِكَ.^{٢٨}

“Дар ин сурат, аз хамма он гуруххо, дурий кун. Агар чи худро мулзам бидоники зери ек дарахт бимони ва дар хамон хол, марг ба суроғит биёяд.”

Тажрубиёти Эрон, Сурия, Афғонистон, Яман, Ливия, Ироқ, Сумоли, Туркистони шарқий ва тамоми сарзаминхойи мусалмоннишин дар хамин асри хозир бояд лажбозтарин мусалмонро хам қонеъ карда бошадки хақ бо росулulloх саллаллоху алайхи васаллам аст.

Холо замоники росулulloх саллаллоху алайхи васаллам дар мовриди пазириши суханони худииш хам мефармояд:

انْفُوا الْحَدِيثَ عَنِّي إِلَّا مَا عَلِمْتُمْ^{٢٩} :

Аз ман хадис баён накунид магар яқин дошта бошидки сухани ман аст; альфонки ижмоъи улил амри вохид еки аз “се абзори” бартар меъёр аст, то мутмаъин нашудики хабар ва хукм аз тарафи онхост ё на чизиро бозгу ва нақл накун, чун сухан ва каломики аз забонит хориж мешавад дар дунё ва қиёмат бароят самара ва натоижи хуб ё бадиро ба армағон меоварад. Ба хамин далил аллох таоло мефармояд:

: يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَقُولُوا قَوْلًا سَدِيدًا * يُصْلِحْ لَكُمْ أَعْمَالَكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ ... (احزاب: ٧٠-٧١)

Эй касоники иймон овардаид тақвойи аллохро пеша созид ва сухани устувор гуйид* то корхойи шуморо бароитон нек гардонад ва гунохонитонро бароитон биёмурзад.....

Дар ин сурат мо дар баробари суханоники ду буъди мутазод доранд доройи масулияти хастем, суханоники доройи ду корбурди ислохгарий ва вайронгарий барои дунё ва қиёмати мо хастанд. Ба хамин далил аст ки росулulloх саллalloху алайхи васаллам дар ахамияти сухан мефармояд:

هَلْ يَكُفُّ النَّاسَ فِي النَّارِ عَلَى وُجُوهِهِمْ إِلَّا حَصَائِدُ أَلْسِنَتِهِمْ؟^{٣٠}

Оё чизи ғейри аз дастовари забон мардум ононро ба сурат дар оташ меандозад?.....

^{٢٩} جامع الترمذی / ٢٨٩٤ / امام احمد و ابن ابی شيبه اين حديث را هم روايت کرده اند
^{٣٠} ترمذی ٢٦١٦

Ё мефармояд:

إِنَّ الْعَبْدَ لَيَتَكَلَّمُ بِالْكَلِمَةِ مِنْ سَخَطِ اللَّهِ تَعَالَى لَا يُلْقَى لَهَا بَأَلًا يَهْوِي بِهَا فِي جَهَنَّمَ ۚ^{۳۱}

Банда каламаиро аз руйи хашми худованди ба забон меоварад ва ба он ахамият намедихад ва ба воситаи он дар оташи жаханнам сукут мекунад.

Аллох таоло барои сухани инсон ахкоми таъйин карда ва дар шариат ҳам худуд, мужозот ва таъзироти вазъ шуда аст. Мо бо шаходатайн вориди ислом мешавем ё бо лафзи никох зиндагии жадидийро барои худ ба вуҷуд меоварем ва биллафзи талоқ ҳам вориди дунёи дигари мешавем, ё хатто озод кардани бардаки танҳо бо ек лафз ва калом ва мавориди зиёдий дигарикӣ жойгоҳи сухан ва калом дар шариати исломро нишон медихад.

Шумо замоники дар илми пизишкӣ тахассуси надорид наметавонид барои бемор даво тажвиз кунид агар жохилона сухани гуфтид ва мушкили барои шахс пеш омад дар дунё ва қиёмат масъулид, ба ҳамин сабаб тамоми абъоди зиндагии ижтимоӣ ва фикриӣ инсонҳо нез доройи қавоид ва жойгоҳи хосси худӣ аст.

Мусалмон бо қонуни шариати аллох барои ҳар амри роҳнамоӣҳои хосси доради агар аз ин нақшайики шариат таъйин карда пейравӣ кунад ба мақсад хоҳад расид иншааллох, чунончи аллох таоло мефармояд:

: وَهُدُوا إِلَى الطَّيِّبِ مِنَ الْقَوْلِ وَهُدُوا إِلَى صِرَاطِ الْحَمِيدِ (ҲҶ/ ۲۴)

Ва ба сухани пок хидоят мешаванд ва ба суйи рохи (парвардигор) сутуда шуда хидоят мешаванд.

Пас сухани барои ек мусалмон доройи арзиш ва жойгоҳ ва корбурди мушаххаси аст ки барояш натоижи хуб ё бадиро ба хамроҳ хоҳад овард. Ба хамин далил аст ки аллоҳ таоло хашдорхо ва дастурил амалхойи хоссиро барои мудирият ва созмондехийи сахиhi сухан ва каломи инсон ироя дода аст ва маъмурони вижайиро барои сабти дақиқи суханони инсон таъйин карда аст чунончи мефармояд:

: مَا يَلْفِظُ مِنْ قَوْلٍ إِلَّا لَدَيْهِ رَقِيبٌ عَتِيدٌ (ق/ ۱۸)

(инсон) суханиро талаффуз намекунад магар онки мувоқиби саҳтгирий назди уст(ва онро сабт мекунад).

Ба хамин далил будки росулulloҳ саллalloҳу алайҳи васаллам хатто дар шўхихояш хам жузъи хақ ва ростии намегуфт. Дар инжостки мефаҳмем замоники аллоҳ таоло мефармояд:

: ... وَقُولُوا لِلنَّاسِ حُسْنًا... (Бقره/ ۸۳)

Ва ба мардум сухани нек бигуянд...

Ё мефармояд:

: وَقُلْ لِعِبَادِي يَقُولُوا الَّتِي هِيَ أَحْسَنُ ... (اسراء/ ۵۳)

Ва ба бандагонам бигу: ончироки бехтар аст бигуянд.....жойгоҳи барои сухани ғейри шаръий барои инсон наместонад.

Аллоҳ таоло бо мисолхойи қобили ламс хам жойгоҳи сухани некро ба намойиш мегузорад ва мефармояд:

: أَلَمْ تَرَ كَيْفَ ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا كَلِمَةً طَيِّبَةً كَشَجَرَةٍ طَيِّبَةٍ أَصْلُهَا ثَابِتٌ وَفَرْعُهَا فِي السَّمَاءِ * تُؤْتِي أُكْلَهَا كُلَّ حِينٍ بِإِذْنِ رَبِّهَا ... (ابراهيم/ ۲۴-۲۵)

Оё надидики аллох чигуна мисолзада сухани покки монанди дарахти пок астқи ршаш устувор ва шохаш дар осмон аст. Меваширо хар дам ба изни парвардигориш медихад.....

Вақти мо тамом шуд ва бахсро бо ин сифориши росулulloх саллalloху алайхи васаллам ба унвони рохкорхойи асосий барои зиндагий ва мудирияти забони худ ба поён мерасонемки мефармояд:

: مَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ، فَلْيُكَلِّمْ خَيْرًا أَوْ لِيَصْمُتْ^{۳۲}

Хар онқи ба худованд ва рузи қиёмат иймон дорад пас сухани хейри бигуяд ё соқит бошад.

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ الْجَنَّةَ وَمَا قَرَّبَ إِلَيْهَا مِنْ قَوْلٍ وَعَمَلٍ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنَ النَّارِ وَمَا قَرَّبَ إِلَيْهَا مِنْ قَوْلٍ وَعَمَلٍ.

رَبَّنَا أَعِزَّنَا بِالْإِسْلَامِ، وَأَعِزَّنَا بِمَا رَأَيْتَ فِي الْقُرْآنِ.

سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ، لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ، أَسْتَغْفِرُكَ وَأَتُوبُ إِلَيْكَ

Вассаламу

.^{۳۳} алайкум ва рохматуллохи ва барокатух

^{۳۲} متفق عليه/ أخرجه البخاري، (۶/ ۱۳۴) برقم: (۴۸۳۰)، ومسلم، (۴/ ۱۹۸۰)، برقم: (۲۵۵۴).

^{۳۳} پیاده شده از نوار تصویری استاد مجاهد شیخ ابوحمزه المهاجر هورامی

